Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

**PayPal** https://paypal.me/robbradshaw

---

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

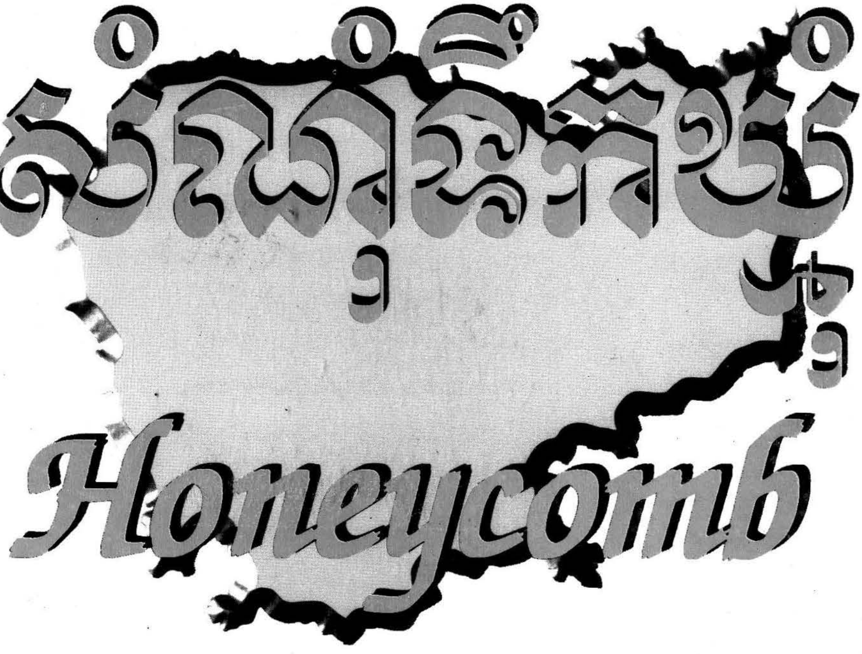


ព្រឹត្តិបត្រទេវសាស្ត្រទ្វេភាសា ខ្មែរ-អង់គ្លេស ផ្តល់នូវចំណេះដឹងផ្នែកព្រះគម្ពីរ
ដល់លោកអ្នក ប្រៀបដូចជាទឹកឃ្មុំផ្តល់កម្លាំងដល់អ្នកដំណើរដែលកំពុងខ្សោយល្វើយ ។

A bilingual Khmer-English Theological Journal to give biblical knowledge to its readers as a honeycomb gives strength to exhausted travelers.

---

ឆ្នាំទី ២ លេខ ១

Vol. 2, No. 1

ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០១

January 2001

គម្រោងកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺន ធីម៉ូថេ បានបោះពុម្ពព្រឹត្តិបត្រ *សំណុំទឹកឃ្មុំ* នេះឡើង ។
ទាក់ទងតាមការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៤៧៩ ភ្នំពេញ
ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ទូរស័ព្ទលេខ (៨៥៥) ២៣ ២១៦ ០៥២ ទូរសារលេខ (៨៥៥) ២៣ ២១៦ ៤២០
សារអេឡិចត្រូនិច: Russell_Bowers@wvi.org
បណ្ណាធិការ Russell H. Bowers, Jr.
ផ្នែកប្រែសម្រួល: អ៊ួន សិលា
ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ភាសាខ្មែរ: ម៉ម បាណាបាស
ផ្នែកបច្ចេកទេស: លុយ ពៅ
សំណេរអត្ថបទ និង ការទាក់ទងផ្សព្វផ្សាយ ត្រូវដាក់ជូនមកបណ្ណាធិការ
បោះពុម្ពនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

*Honeycomb* is published by Training of Timothys
Central Post Office, P.O. Box 479, Phnom Penh, Kingdom of Cambodia
email Russell_Bowers@wvi.org
editor, Russell H. Bowers, Jr.
translation, Uon Seila
Khmer proofreading, Barnabas Mam and
technical support, Luy Peou

Manuscripts and communications should be addressed to the editor.
Printed in Phnom Penh, Kingdom of Cambodia.

# From the Editor

We are happy to include a variety of articles in this quarter's *Honeycomb*. Two are designed to stimulate our readers' thinking on culture and indigenization. Dr. Ravi Jayakaran's work on wholistic participatory learning and action reminds Christians of the importance of grasping the worldview of those to whom we are ministering if our ministry is to prove effective and transformational. Arun Sok Nhep's reflection on indigenization builds on this idea to suggest practical ways that understanding Khmer culture could influence church structure here.

A third article may also prove "cross-cultural" for many of our readers. François Ponchaud is a senior Roman Catholic missionary statesman in Cambodia, and discusses the steps his church follows in nurturing adult conversion in this mostly non-Christian environment. Among Ponchaud's other published works are his *Cambodia: Year Zero* and *Cathedral of the Rice Paddy*.

Ian Webber has written a devotional and exhortational study on intercession, and this quarter's *Honeycomb* includes a brief introduction on one of the least-studied books of the New Testament—Philemon. We regret that Robert Choy was unable to submit his promised follow-up article on "God and Money" due to his recent move from Cambodia to New Zealand.

To round out this issue of the journal, Debbi Maher introduces us to Yos Em Sithan, whose efforts a little over a decade ago encouraged official tolerance of Christianity.

As always, our hope is that these studies will introduce new ideas to our readers, to the end that we mature in our understanding and ministries. May we approach these articles in the spirit of 1 Thessalonians 5:19–22, which rendered roughly says, "Welcome opportunities for learning. But test all you hear. Then swallow the fish and spit out the bones."

# ចេញពីបណ្ណាធិការ

យើងរីករាយក្នុងការបញ្ចូលអត្ថបទចំរុះគ្នា នៅក្នុងសំណាំទឹកឃ្មុំ ត្រីមាសនេះ ។ អត្ថបទពីរដែលបានរៀបចំឡើង ដើម្បីជាស់ស្មារតីផ្តល់គំនិតអ្នកអានរបស់យើង ឲ្យគិតអំពីវប្បធម៌ និងការធ្វើឲ្យពួកជំនុំមានលក្ខណៈឯករាជ្យម្ចាស់ការ ។ អត្ថបទរបស់បណ្ឌិត ចៃយ៉ាការ៉ាន់ ស្តីអំពីការចូលរួមយល់ដឹងពីលក្ខណៈគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និងស្តីពីសកម្មភាពដែលរំលឹកគ្រីស្តបរិស័ទ ឲ្យគិតដល់សារៈសំខាន់នៃការក្រសោបយកគតិលោករបស់ពួកមនុស្ស ដែលយើងកំពុងបំរើ ។ លោក សុខ ញិបអារុណ អត្ថបទរបស់គាត់រំពឹងគិតនៃការធ្វើឲ្យពួកជំនុំមានលក្ខណៈឯករាជ្យម្ចាស់ការ ដើម្បីឲ្យយល់ពីទំនៀមទម្លាប់ វប្បធម៌ខ្មែរដែលអាចមានឥទ្ធិពលរចនាសម្ព័ន្ធរបស់ ពួកជំនុំនៅទីនេះ ។

លោកឪពុក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៉ុងសូដ៍ គឺជារដ្ឋបុរសនៃសាសនទូតរបស់ព្រះសហគមន៍ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា និងពិភាក្សាអំពីជំហានទាំងឡាយដែលព្រះសហគមន៍របស់គាត់បានធ្វើក្នុងការបំពាក់បំប៉នមនុស្សពេញវ័យ ឲ្យក្លាយទៅជាគ្រីស្តបរិស័ទ ដែលនៅក្នុងនេះភាគច្រើន ជាបរិយាកាសដែលមិនមែនជាគ្រីស្តបរិស័ទ ។

លោក អៀន វិប័រ បានសរសេរអត្ថបទនៃការសិក្សាស្តីពីការទូលអង្វរ និង នៅក្នុងលេខនៃព្រឹត្តិបត្រសំណាំទឹកឃ្មុំនេះ ក៏មានបញ្ចូលអត្ថបទ នៃការបង្ហាញឲ្យស្គាល់ពីលក្ខណៈក័ណ្ឌគម្ពីរភីលេម៉ូន ។ យើងមានការ សោកស្តាយណាស់ ដែលលោក រ៉ូប៊ីត ឆយ មិនអាចសរសេរអត្ថបទ ស្តីពី "ប្រាក់ និង ព្រះ" វគ្គទី ២ នៅក្នុងការចេញផ្សាយលេខនេះ ដែលគាត់បានសន្យានោះ ព្រោះគាត់ត្រូវផ្លាស់ទៅប្រទេសនូវែលហ្សេឡង់វិញ ។

ជាទីបញ្ចប់នេះ ដេប៊ី ម៉ាហើរ បាននាំឲ្យយើងស្គាល់លោកស្រី យស់ ឯមស៊ីថាន ដែលមានការប្រឹងប្រែងបានសម្រេចជោគជ័យ ក្នុងជំនឿគ្រីស្តបរិស័ទត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ ។

យើងសង្ឃឹមថា នៅក្នុងការសិក្សាទាំងនេះនឹងនាំមកជូននូវគំនិតថ្មីដល់លោកអ្នកអានរបស់យើង ។ សូមឲ្យយើងចូលមកអានអត្ថបទទាំងនេះ ក្នុងស្មារតីនៃ ១ថែស្សាឡូនិក ៥:១៩-២២ ដែលធ្វើឲ្យយើងអាចនិយាយថា "ស្វាគមន៍ចំពោះឱកាសទាំងឡាយ ដែលយើងបានរៀន ។ តែសូមធ្វើការសាកល្បងលមើលអ្វី ដែលអ្នកបានឮ ។ សូមលេបតែសាច់ត្រី និង ខ្ជាក់ឆ្អឹងត្រីចេញ" ។

VOLUME 1 JANUARY 2001 NUMBER 1

# Honeycomb

**Our Experiences with Wholistic PLA's** 1
*Ravi I. JAYAKARAN*

**បទពិសោធន៍របស់យើងជាមួយពន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ PLA** ១១
*រ៉ាវី ចាយ៉ាការ៉ាន់*

**Intercession** 26
*Ian WEBBER*

**ការទូលអង្វរ** ៣២
*អៀន ទីប៉័រ*

**Introduction to Philemon** 42
*Russell H. BOWERS, Jr.*

**ការណែនាំឲ្យស្គាល់ពីលក្ខណៈគម្ពីរ ភីលេម៉ូន** ៥៦
*រ៉ាស់សែល បូវើស៍*

**Training Adults to Become Christian in the Catholic Church** 77
*François PONCHAUD*

**ការបង្ហាត់មនុស្សពេញវ័យឲ្យទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទ តាមរបៀបព្រះសហគមន៍កាតូលិក** ៨៦
*លោកបូជាចារ្យ ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៉ុងសូដ៍*

**Indigenization of a National Church** 99
*Arun SOK NHEP*

**ការធ្វើឲ្យពួកជំនុំក្នុងស្រុកមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ** ១១១
*សុខញិប អារុណ*

***Biography:* Yos Em Sithan** 129
*Debbi MAHER*

**ការជួបជាមួយ លោកស្រី យស់ ឯមស៊ីថាន** ១៣៣
*ដេប៊ី ម៉ាហើរ*

HONEYCOMB 2/1 (January 2001): 1–10

# Our Experiences with Wholistic PLA's: Seeing the Spiritual and Whose Reality Counts

*Ravi* I. *JAYAKARAN*

"*A nation forges deities in its imaginings, in its sacred literature, in wood and stone. The forms it gives them, the forces it has them embody, the virtues with which it endows them reflect the accumulated experience of the nation, the insights of its seers they answer to its needs.*" Thus wrote Arun Shourie in the introduction to his *Worshiping False Gods*. The gods a community worships and its spiritual beliefs demonstrate the way that community sees its world and perceives reality. What a sad reflection this is on Christians who have chosen to ignore these areas while striving to understand communities.

In recent years major paradigm shifts have been made in community development. It has been increasingly recognized that "Top Down" externally conceived solutions do not solve the problems of communities. Nor are they sustainable, since a major part of sustainability is community ownership. Understanding the community's reality is therefore an absolute must. This realization has now moved beyond non-government organizations to major development agencies like UNICEF, UNDP, WHO, and universities, as well as to major government agencies. Hence these agencies have started using PLA (Participatory Learning and

Action) on a wide scale. By contrast, Christian agencies have often failed to appreciate the need to understand the spiritual reality of communities *as they see it* before trying to witness to them.

In World Vision India we have started employing wholistic PLA in order to analyze the world view of various communities. This analysis takes the form of recognizing each of the dimensions that influence the survival strategies of communities and the lives of their inhabitants. It is mandatory to understand the specific influence these dimensions bear on their lives. For example, our research has shown that communities in one area see three main controlling influences.

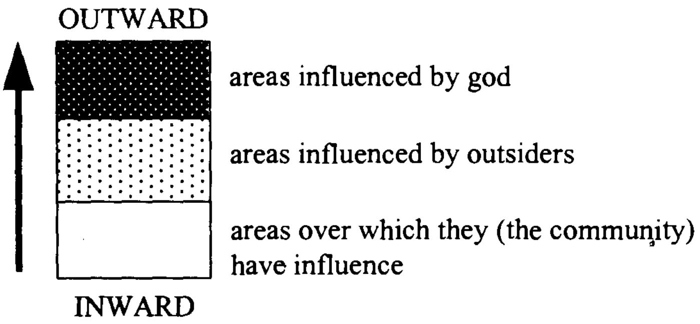


These three influences affect each aspect of the survival strategy. For instance, a particular village community may depend on the following aspects for survival:

- Agriculture
- Animal husbandry
- Herbal medication
- Minor forest produce collection
- Electricity
- Local market
- Communication (Road)
- Etc.

The community sees god(s), outsiders, and themselves influencing each of these aspects to some extent or another. In

some cases, the influence may arise from only one source; in other cases, from two or all three. The extent which each of these influences affects an area of life will vary from community to community. For instance, the various influences on agriculture for three different villages may be as follows:

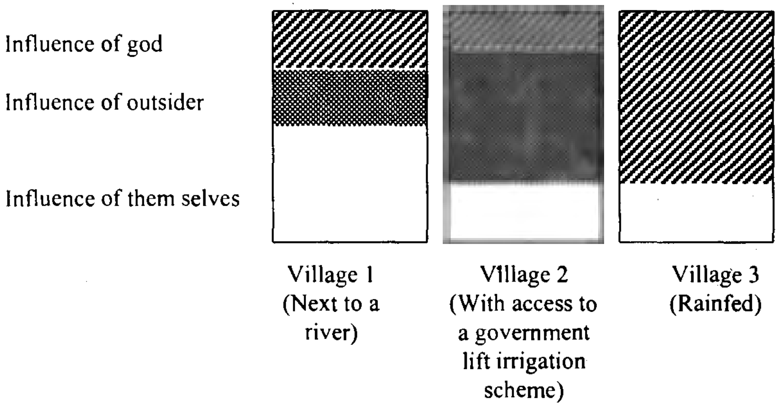


The areas of greatest uncertainty are those assigned to a god. A visit to these villages will show the centrality each ascribes to the god of rainfall. In Village 3, which depends entirely upon rain, the influence of the god will be perceived to be most important. Both Villages 1 and 2, which enjoy access to a water source more dependable than rain, depend more marginally on the rain deity, but he still can affect the village since rain can fall at the wrong time—say around harvest time—and completely damage the crop.

For each of the other aspects of the survival strategy, the degree of influence by gods, others, and themselves would similarly vary from one village to the other. Ethnographic studies of these villages may indicate the same people group or religious background, but their wholistic world view when analyzed may present a totally different profile. The technique that can be used for carrying out a wholistic world view analysis (WWVA) has been detailed in *Making Wholistic Disciples: World View Analysis: Measuring What Matters*, produced by World Vision India.

The degree of influence of each influencer—namely *god, outsiders* and *themselves*—is discovered using a popular PLA technique called the "10 Seed Technique" developed by the author and expanded to be used here wholistically.

The world view of a community can be more accurately ascertained on the basis of a *capability and vulnerability profile* of the community than by the *stated religious belief* of the group. For instance, in the village Dighori we assumed that the community—since it was predominantly neo-Buddhist—would have a Buddhist world view. On the contrary, we found that the gods and spirits that influenced the villagers' lives were those that controlled the areas of their vulnerability—the gods that controlled rainfall, disease, and the wild animals. Buddha, the god that they profess, only influenced the area of "peace of mind," and this was done by the regular recitation of "shlokas" (poetic praise songs) that they all knew very well. The overriding influences in their lives remain largely determined by the *way they see reality—their world view.* Thus even communities that claim to be Christian but have not had their world views influenced by the scriptures are likely to forge deities in their imaginings. They do this in order to address their vulnerabilities, or try to twist god to become appropriately usable (i.e., fulfill a utilitarian role). The first step in making wholistic disciples therefore is first to understand clearly the world view, and then begin the process of discipling.

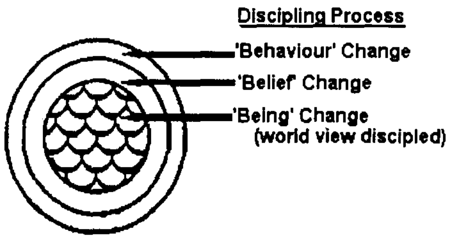


Some discipling processes only change *behavior*, others change *behavior and beliefs* but leave the world view unaltered. By default the *world view becomes the overriding, dominating influence.*

In the diagram, which is an adapted modification from one used by Heibert and Dyrness, the outermost area is that of behavior. This is one that is most susceptible to change by external influence. Within behavior lies the deeper realm of belief, which needs stronger penetrative indoctrination before any change is adopted. However the controlling center is that of the world view. If one's world view is not properly *understood, analyzed, and discipled*, it will by default revert realities back to how it has traditionally seen them. Thus when the external influences for change are withdrawn, the undiscipled world view will take over and revert things back to the earlier status.

The survival strategy as a whole consists of various activities that a community undertakes in order to hold its world together. These will consist of the various aspects already mentioned. Those aspects in their direct control are seen as *capabilities* and those that are under indirect control are seen as *vulnerabilities*. Nevertheless, a *seamless continuum* runs between the directly controlled and indirectly controlled—between the *empirical and supernatural.*

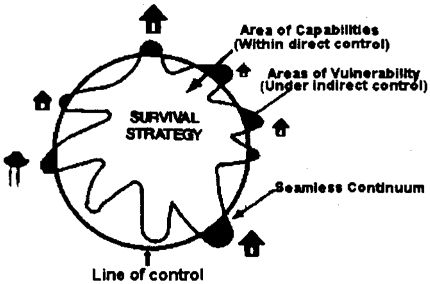


Thus, whenever a development agency identifies what it considers an "area of vulnerability," it actually is in the eyes of the concerned community an area *well within their control*, albeit indirect control. Intentions by the development agencies to

intervene are thus seen as being at conflict with the *existing ruling supernatural.*

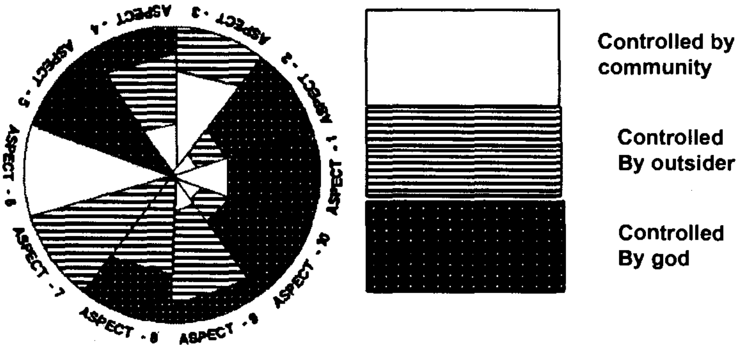


## Wholistic World View Analysis of a Community

In analyzing a community's survival strategy, one notices the peripheralization of god, wherein he is turned to only for assisting in areas of uncertainty. As the circle of influence of the community to control its environment widens with access to resources and building up of skills (enhanced capabilities), one might actually see god pushed out of that particular aspect. Thus a development agency that doesn't recognize reality as seen by the community may actually cause damage to the world view, making the community more and more godless. Perhaps this gives us greater insight into what has happened to western affluent communities which have developed survival strategies that have brought more of the uncertainties into their control, thus pushing god out of playing an active role in their lives.

Wholistic PLA also enables us to perceive how messages that we attempt to communicate are understood by the community. For example in the village of Gohekhurd we discovered that the community's perception on approaching god was different from that of the World Vision staff working in the project. The more powerful the god, the less frequently was he to be approached; and then never by individuals, but always by a whole village or several

villages together. In the face of this belief system the World Vision staff were talking about a God who interacted with individuals on a personal level and who actually "came to the door and knocked" (Rev 3:20). This obviously didn't make sense to them, for they thought that he was "too small" to be worthy for them to follow.

Another major weakness in our approach is that we do not come across to people as a community. We are more visible as a group of individuals who are vertically aligned (hierarchically). The strong sense of being a community with *its vibrant supportive relational interaction* is not seen in us. Thus community level interaction with World Vision is with different "individuals" with whom they meet, rather than with a Christian community. The profile of the individual they interact with plays a major role. Thus individuals can only play a role with the particular caste group that they are a part of. This is especially very strong in the rural areas of Maharashtra and Karnataka where caste plays a dominant role. Since the names of people bear the caste they are from, there is a strong overriding influence on efficiency in influencing the community. A totally changed name (anglicized or "Christian" name) is assumed to be a cover-up for a lower caste, because the features and the style of speaking betray the origin of a person.

A major barrier for communication is the strong caste system. Except in the tribal areas, major rural portions in Maharashtra, Gujarat, and Karnataka states are strongly influenced by caste. For example in the Vidharba region of Maharashtra, there are villages where some of our staff cannot have any influence at all because of their origin and the family backgrounds from which they come.

It is said that culture is the patent that ensures the continuance of a practice. Caste then is the ground matrix that gives the practice its framework. Having to work within this framework restricts the efficiency of the transformational development process. Yet this is a *reality* that one has to be able to acknowledge that the community is a part of.

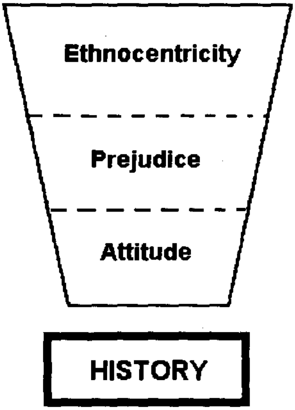


At the base of ethnocentricity is attitude, as can be seen in the diagram alongside. The community's attitude to a particular thing results in *prejudice.* A very strong attitude may have a history behind it and thus result in a strong prejudice against or for that particular stand. In due course of time this attitude is manifest in the form of ethnocentricity, and it shapes the cultural practices which lend the community the justifiable reasons for their particular stand.

Change therefore, has to take place at the attitude level before we can overcome prejudice or change ethnocentricity. The background *experiential history* of a community plays a vital role in shaping its attitude. Hence it is important to *listen to and explore their history as perceived by them* if we want to even begin to understand what their attitude is.

Thus to summarize the discussions till now:

1. Understanding the reality of the community "as they see it" is mandatory for effective Christian witness. Stated differently, *Their reality counts.*
2. Our experience using wholistic PLA has shown us that when we start to listen to communities and try to understand their reality, we find their world views to be very different from what we expected. Often those with similar ethnographic profiles had divergent world views, and this was because of their *experiential history.*
3. Communities need to be *empowered to share their world views—to tell their stories.* This involves use of proactive processes like wholistic PLA.
4. Communities have definite perceptions of and effects related to their circumstances and the issues facing them. They must be *facilitated to present their understanding of the cause and effect* of matters that impact their survival strategies.

5. Last, but in no way the least, our effectiveness in understanding the community's reality depends on how well we are able to *make a paradigm shift* in our approach in order to be more open and understanding.

## A Short Note on Wholistic PLA

PLA has been successfully used in development circles for years. It has now started breaking ground even with the larger development agencies and government departments. It has found wide scale application for generating new insights into a wide range of subjects such as demographic profiles, education, health, agriculture, deforestation, rural and urban integrated community development, relief and development, children's programs, marriage counseling, AIDS awareness, BCC (Behavior Change Communication), etc.

More recently, earlier PLA methods have been *modified and expanded* to go beyond the empirical to facilitate a better understanding of the supernatural as well. Though PLA always had the potential to be so used, the method stayed largely confined to use in a secular way to understand only the empirical.

World Vision India has carried out some pioneering work in this regard and expanded its scope so that it could also be used in carrying out a Wholistic World View Analysis and for "measuring what matters in Christian witness." The precondition still remains as with other PLAs, i.e., the mandatory attitude change within the practitioner.

The scope for the use of wholistic PLAs in World Vision is broad and can find widespread use in our Area Development Programs (ADPs). At the end of the final exercise where the world view analysis diagram is completed, there is scope for us to discuss with the community *in interactive dialogue* what their assessment of the "perfect God" is—who would be able to deal with *every aspect* of their lives: (a) help them become *better stewards of their capabilities* and (b) enable them to be *empowered to deal with their vulnerabilities effectively.*

This would essentially work towards bringing god actively into the area of their capabilities—that part of their survival strategy which is within their control and also bring about an integration of several smaller "god needs" to be concentrated in one place (reconciled diversity). This would be the *first step* in discipling their world view. The second step would be to bring about further integration (centripetal infusion) to show that it is the *same God* who deals with their *vulnerabilities and capabilities.*

While all this sounds exciting and promises major breakthroughs, the reality remains that there is a lot of resistance to doing anything differently. Work like this, because it challenges all our earlier presuppositions, can be threatening. It calls on us to be willing for *open-ended interactive dialogue* for which we may not be ready. However, if we are willing to make that change, and follow what Jesus said about resembling a seed that falls and dies before it brings forth shoots, a stem, leaves, and finally fruit, then I believe we are at the *threshold of a new beginning!*

* * * * *

*"Preach the gospel all the time; if necessary use words."*
*–St. Francis of Asissi*

*"Be careful how you live.*
*You may be the only Bible some person ever reads."*
*–Unknown*

---

Adapted from a research article written by Dr. Ravi I. Jayakaran while he was working with World Vision of India.

សំណុំឯកឃ្មុំ ២/១ (មករា ២០០១): ១១-២៥

# បទពិសោធន៍របស់យើងជាមួយ ព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ PLA’s: មើលខាងវិញ្ញាណ និង អ្វីដែល រាប់បញ្ចូលថាជាការពិត

*រ៉ាវី ចាយ៉ាការ៉ាន់*

Arun Shourie បានសរសេរនៅក្នុងសេចក្តីផ្តើមនៃសៀវភៅការថ្វាយបង្គំព្រះខុសឆ្គងរបស់ខ្លួនថា "ប្រជាជាតិមួយ ខិតខំសំអិតសំអាងពួកទេវៈតាមមនោគំនិតរបស់គេ ក្នុងអក្សរសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋរបស់គេ អំពីឈើ និង ថ្ម ។ ទំរង់ភាពជាតំណាង និង គុណធម៌ដែលគេបានផ្តល់ឲ្យពួកទេវៈនោះ ឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យឃើញនូវបទពិសោធន៍ ដែលបានមកជាបន្តបន្ទាប់ ជាការយល់ឆ្លុះជ្រៅរបស់អ្នកទាយហេតុការណ៍ទុកជាមុន ដែលឆ្លើយតបចំពោះសេចក្តីត្រូវការរបស់គេ" ។ ព្រះទាំងឡាយ ដែលសហគមន៍មួយថ្វាយបង្គំ និង ជំនឿខាងវិញ្ញាណរបស់សហគមន៍បង្ហាញពីរបៀបដែលសហគមន៍មើលឃើញ ពិភពលោករបស់ខ្លួន ហើយទទួលបាន(យល់ដឹង) ពីការពិតរបស់ខ្លួន ។ អ្វីជាការឆ្លុះបញ្ចាំងដ៏សោកសៅ នោះគឺស្ថិតនៅលើគ្រីស្តបរិស័ទ ដែលបានជ្រើសរើសមិនអើពើនឹងចំណុចទាំងនេះ ក្នុងពេលដែលប្រឹងប្រែង ស្វែងយល់ពីសហគមន៍ ។

ក្នុងឆ្នាំថ្មីៗនេះ ការផ្លាស់ប្តូរគំរូធំជាងគេបានធ្វើឡើង នៅក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ ។ គេទទួលស្គាល់កាន់តែច្រើនឡើងថា ដំណោះស្រាយពីខាងក្រៅ តាមបែប ថ្នាក់ខ្ពស់មកថ្នាក់ទាប មិនបានដោះស្រាយបញ្ហារបស់សហគមន៍ទេ ។ ហើយក៏មិនបានជួយទ្រទ្រង់ពួកគេ ចាប់តាំងពីផ្នែកដ៏សំខាន់នៃនិរន្តរភាព គឺជាភាពម្ចាស់ការរបស់សហគមន៍ ។ ដូច្នេះការយល់ពីការពិត របស់សហគមន៍ គឺជាសេចក្តីចាំបាច់បំផុត ។ ឥឡូវនេះ

លទ្ធផល នៃការទទួលស្គាល់បានផ្លាស់ប្តូរលើសពីអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ទៅជាទីភ្នាក់ងារអភិវឌ្ឍន៍ចំបងៗ ដូច **UNICEF, UNDP, WHO** និង សកលវិទ្យាល័យនានា ព្រមទាំងភ្នាក់ងាររដ្ឋាភិបាលចំបងៗ ផ្សេងៗ ទៀត ។ ដូច្នោះហើយភ្នាក់ងារទាំងនេះចាប់ផ្តើមអនុវត្ត **PLA** (ការចូលរួម ការហ្វឹកហ្វឺន និង សកម្មភាព **Participatory Learning and Action** ) លើមាត្រដ្ឋានធំទូលាយ ។ ផ្ទុយមកវិញ ភ្នាក់ងារត្រីស្តបរិស័ទទាំងឡាយ ជាញឹកញាប់ មិនអបអរសាទរនឹងសេចក្តីត្រូវការ ដើម្បីយល់ដឹងពីការពិត ខាងវិញ្ញាណរបស់សហគមន៍ទាំងឡាយ ដូចដែលពួកគេមើលឃើញ មុន ការព្យាយាម ដើម្បីធ្វើបន្ទាល់ដល់ពួកគេនោះឡើយ ។

ក្នុងអង្គការទស្សនៈពិភពលោកឥណ្ឌា យើងបានចាប់ផ្តើមប្រើ ព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ **PLA** (ការចូលរួម ការហ្វឹកហ្វឺន និង សកម្មភាព) ដើម្បីនឹងធ្វើវិភាគទស្សនៈលោកិយ នៃសហគមន៍ទាំងឡាយ ផ្សេងៗ ។ ការធ្វើវិភាគនេះមានទំរង់ជាការទទួលស្គាល់ទំហំនីមួយៗ ដែលមានឥទ្ធិពលលើយុទ្ធសាស្ត្រ នៃជីវិតរស់នៅទាំងឡាយនៃសហគមន៍ និង ជីវិតនៃអ្នកស្រុករបស់ពួកគេ ។ វាគឺជាការចាំបាច់ ដើម្បីយល់ពី ឥទ្ធិពលចំៗ ដែលភាពសំខាន់ទាំងនេះ ផ្ទុកលើជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ឧទាហរណ៍ ការស្រាវជ្រាវរបស់ពួកយើងបានបង្ហាញថា សហគមន៍ទាំងឡាយនៅក្នុងតំបន់តែមួយ មានឥទ្ធិពលត្រួតត្រាចំបងធំៗ ចំនួន បី ។

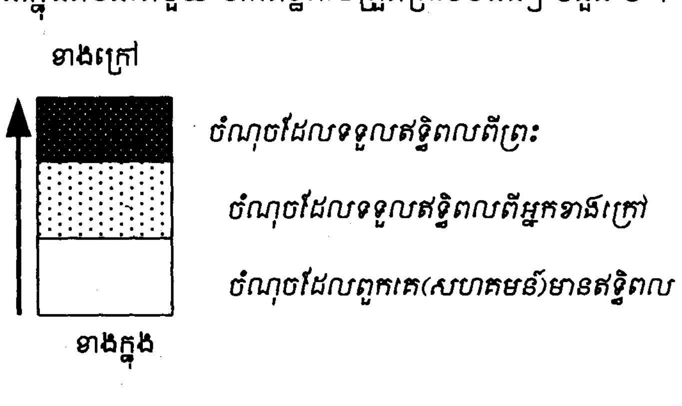

ឥទ្ធិពលទាំង ៣ នេះធ្វើឲ្យទិដ្ឋភាពនីមួយៗនៃយុទ្ធសាស្ត្រជីវិតរស់នៅមានការប្រែប្រួល ។ ឧបមាដូចជា សហគមន៍ភូមិណាមួយប្រហែល ជាពឹងលើទិដ្ឋភាពដូចខាងក្រោមនេះ ដើម្បីឲ្យរស់រានមានជីវិតបាននោះគឺ:

- ការធ្វើស្រែចំការ
- ការចិញ្ចឹមសត្វ
- ការផ្សំថ្នាំ
- ការប្រមូលផលិតផលព្រៃឈើតូចតាច
- អគ្គិសនី
- ទីផ្សារក្នុងស្រុក
- គមនាគមន៍ (ផ្លូវ)
- ផ្សេងៗទៀត

សហគមន៍មើលឃើញថា ព្រះ(ទាំងឡាយ) អ្នកខាងក្រៅ ហើយនិងពួកគេផ្ទាល់ កំពុងមានឥទ្ធិពលលើទិដ្ឋភាពទាំងនេះ ក្នុងកំរិតណាមួយ ។ នៅក្នុងករណីខ្លះ ឥទ្ធិពលប្រហែលកើតឡើងពីប្រភពតែមួយ ហើយនៅក្នុងករណីផ្សេងទៀត កើតចេញពីប្រភព ២ ឬ ទាំង ៣ តែម្តង ។ វិសាលភាពដែលឥទ្ធិពលនីមួយៗ មានផលប៉ះពាល់ដល់ចំណុចមួយនៃជីវិត នឹងប្រែប្រួលពីសហគមន៍មួយទៅសហគមន៍មួយទៀត ។ ឧទាហរណ៍: ឥទ្ធិពលផ្សេងៗលើកសិកម្មចំពោះភូមិ ៣ ខុសគ្នាដូចខាងក្រោមនេះ៖

*ទទួលឥទ្ធិពលពីព្រះ*

*ទទួលឥទ្ធិពលពីអ្នកខាងក្រៅ*

*ទទួលឥទ្ធិពលពីខ្លួនពួកគេ*

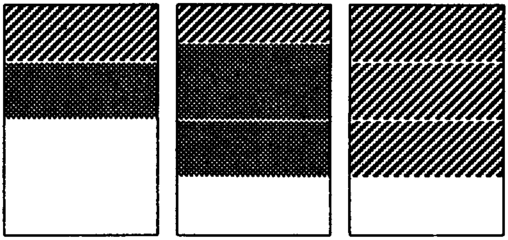

*ភូមិទី ១ (ក្បែរទន្លេ)* *ភូមិទី២(រដ្ឋាភិបាលអាចបើកឡើងនូវផែនការបញ្ចូលទឹក)* *ភូមិទី ៣ (ភ្លៀងជោក ជាំ)*

ចំណុចដែលមិនប្រាកដប្រជាខ្លាំងនោះ គឺអស់អ្នកដែលត្រូវបានកំណត់ចំពោះព្រះណាមួយ ។ ការចុះសួរសុខទុក្ខភូមិទាំងនេះនឹងបង្ហាញភាពច្បាស់លាស់ ពីសមិទ្ធិផលនីមួយៗ ដែលជាស្នាដៃរបស់ព្រះនៃទឹកភ្លៀង ។ ក្នុងភូមិទី ៣ ដែលពឹងទាំងស្រុងលើទឹកភ្លៀង ហើយឥទ្ធិពលនៃព្រះ នឹងត្រូវបានគេយល់ដឹងគ្រប់គ្នាថាជាសំខាន់បំផុត ។ ទាំងភូមិទី ១ និង ភូមិទី ២ ដែលរីករាយសប្បាយក្នុងការចូលទៅដល់ប្រភពទឹកជាជាងពឹងលើទឹកភ្លៀងនោះ ពឹងជាបន្ទាប់បន្សំលើព្រះបង្អុរភ្លៀង ប៉ុន្តែព្រះនេះនៅតែអាចឥទ្ធិពលលើភូមិ ដោយហេតុថាភ្លៀងអាចធ្លាក់ខុសរដូវ ដូចជានៅអំឡុងរដូវចំរូតជាដើម ហើយបង្ខូចកសិផលទាំងស្រុង ។

សំរាប់ទិដ្ឋភាពនីមួយៗដទៃទៀត ពីយុទ្ធសាស្ត្រនៃការរស់រានមានជីវិត ក៏រីតនៃការទទួលឥទ្ធិពលពីព្រះផ្សេងៗ ពីអ្នកដទៃ និង ខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ នឹងអាចផ្លាស់ប្តូរស្រដៀងគ្នាពីភូមិមួយទៅភូមិមួយផ្សេងទៀត ។ ការសិក្សា នៃជាតិពន្ធនិយមនៃភូមិទាំងនេះ អាចនឹងបង្ហាញប្រាប់ក្រុមមនុស្ស ឬ ប្រវត្តិ នៃសាសនា ដូចនេះទស្សនៈលោកិយនៃព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយរបស់ពួកគេ ពេលដែលត្រូវបានធ្វើវិភាគ អាចនឹងបង្ហាញទម្រង់ខុសគ្នាទាំងស្រុង ។ វិធីសាស្ត្រ ដែលអាចត្រូវបានប្រើសម្រាប់ការអនុវត្តន៍ ធ្វើវិភាគលើគតិលោកនៃព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ **(WWVA)** ត្រូវបានពិពណ៌នា លំអិតនៅក្នុង *ការបង្កើតសិស្សនៃព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រោយ: ការវិភាគលើគតិលោក: ការថ្លឹងថ្លែងអ្វីក៏ដោយ* ដែលផលិតដោយអង្គការទស្សនៈពិភពលោកឥណ្ឌា ។

កម្រិតនៃឥទ្ធិពលនៃអ្នកមានឥទ្ធិពលម្នាក់ៗពោលគឺព្រះ, អ្នកខាងក្រៅ, ហើយនិង ពួកគេផ្ទាល់ត្រូវបានរកឃើញ ដោយការប្រើវិធីសាស្ត្រ **PLA** ដ៏មានប្រជាប្រិយនេះ ដែលមានឈ្មោះថា "វិធីសាស្ត្រគ្រាប់ ពូជ ១០ យ៉ាង" ដែលត្រូវបានអភិវឌ្ឍន៍ ដោយអ្នកនិពន្ធនឹងត្រូវបានពង្រីកដាក់ឲ្យប្រើនៅទីនេះ ដោយព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ ។

គតិលោកនៃសហគមន៍មួយ អាចត្រូវបានធ្វើការស្រាវជ្រាវឲ្យកាន់តែច្បាស់លាស់ លើមូលដ្ឋាននៃសមត្ថភាព និង ភាពទន់ខ្សោយរបស់សហគមន៍ ជាងសេចក្ដីជំនឿនៃសាសនា ដែលក្រុមបានលើកឡើង ។ ឧបមាថា ក្នុងភូមិ **Dighori** យើងបានសន្មត់ថា ដោយសារសហគមន៍មួយត្រូវបាន គ្របដណ្ដប់ដោយក្រុមអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាបែបថ្មីភាគច្រើន សហគមន៍នឹងមានគតិលោកបែបព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ផ្ទុយទៅវិញយើងរកឃើញថា ព្រះទាំងឡាយ និង វិញ្ញាណទាំងឡាយ ដែលមានឥទ្ធិពលលើជីវិតរបស់អ្នកស្រុកភូមិ គឺជាអស់អ្នកដែលបានគ្រប់គ្រងលើចំណុចខ្សោយទាំងឡាយរបស់ពួកគេ គឺជាព្រះដែលបានគ្រប់គ្រងទឹកភ្លៀង ជំងឺផ្សេងៗ និង សត្វព្រៃទាំងឡាយ ។ ព្រះពុទ្ធ ដែលពួកគេកាន់តាមនោះ គ្រាន់តែមានឥទ្ធិពលលើចំណុច "សន្តិភាព(សុខ)នៃគំនិត" ប៉ុណ្ណោះ ហើយប្រការនេះគឺបានឡើងដោយការសូត្រដដែលៗ ដោយទៀងទាត់តាម **"Shlokas"** (ចម្រៀងសរសើរបែបកំណាព្យ) ដែលពួកគេបានចេះចាំយ៉ាងល្អ ។ ការមានឥទ្ធិពលដ៏លើសលប់ក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេនៅតែបានកំណត់យ៉ាងធំទូលាយ *តាមមធ្យោបាយ ដែលពួកគេមើលឃើញពីការពិត* គឺជាគតិលោករបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះទោះបីសហគមន៍ទាំងឡាយ ដែលប្រកាសថាជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ប៉ុន្តែគតិលោករបស់ពួកគេគ្មានឥទ្ធិពលពីបទគម្ពីរទេ នោះគឺទំនងជាពួកគេសំអិតសំអាងពួកទេវៈទៅតាមមនោគតិរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេធ្វើដូចនេះ គឺដើម្បីដោះស្រាយភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ឬ ព្យាយាមដើម្បីបង្វែរព្រះឲ្យត្រឡប់ជាអាចប្រើប្រាស់បានដោយសមរម្យ (ឧទាហរណ៍ បំពេញតួនាទី ដែលគិតពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន) ។ ជំហានដំបូង ក្នុងការបង្កើតសិស្សព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយគឺ យល់ឲ្យច្បាស់លាស់ជាមុនពីគតិលោក ហើយបន្ទាប់មកចាប់ផ្ដើម ដំណើរនៃការបង្កើតសិស្ស ។

## ដំណើរការនៃការបង្កើតសិស្ស

ដំណើរការបង្កើតសិស្សខ្លះ ផ្លាស់ប្តូរតែ *អាកប្បកិរិយា* ហើយដទៃទៀតផ្លាស់ប្តូរ *អាកប្បកិរិយា* និង *ជំនឿ* ប៉ុន្តែទុកគតិលោកនៅដដែល ។ ហេតុនេះហើយ បានជាគតិលោកក្លាយទៅជាមានឥទ្ធិពលលើសលុប និង គ្របសង្កត់លើយ៉ាងខ្លាំង ។

ក្នុងគំនូសតាង ដែលជាកំណែប្រែយកលំនាំតាមលោក **Heibert** និង **Dyness** នោះចំណុចខាងក្រៅគេបង្អស់ គឺជាអាកប្បកិរិយា ។ នេះគឺជាការមួយ ដែលងាយនឹងផ្លាស់ប្តូរបំផុត ដោយឥទ្ធិពលខាងក្រៅ ។ នៅក្នុងអាកប្បកិរិយាមានផ្នែកដ៏ជ្រៅនៃជំនឿ ដែលត្រូវការបញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យយល់ជ្រួតជ្រាបខ្លាំង មុននឹងទទួលយកការផ្លាស់ប្តូរណាមួយ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចំណុចកណ្តាលនៃការគ្រប់គ្រង គឺជាគតិលោក ។ បើសិនជាគតិលោកមួយមិន *ត្រូវបានយល់* មិន*ត្រូវបានធ្វើការវិភាគ ហើយមិនបានត្រូវបានបង្កើតសិស្ស* ដោយសមរម្យត្រឹមត្រូវទេនោះ គឺតាមរយៈការខកខាននេះ ការពិតទាំងឡាយនឹងបែរត្រឡប់ទៅរកសភាពការណ៍ដើមជាប្រពៃណីវិញ ។ ហេតុដូច្នេះពេលឥទ្ធិពលខាងក្រៅសំរាប់ធ្វើការផ្លាស់ប្តូរ ត្រូវបានដកថយ នោះគតិលោក ដែលមិនបានបង្កើតសិស្ស និងគ្រប់គ្រងបន្ត ហើយធ្វើឲ្យអ្វីៗត្រឡប់ទៅរកសភាពដើមវិញ ។

យុទ្ធសាស្ត្រនៃការរស់រានមានជីវិតទាំងមូល មានសកម្មភាពផ្សេងៗគ្នា ដែលសហគមន៍ទទួលរ៉ាប់រង ដើម្បីនឹងទ្រទ្រង់ពិភពលោករបស់ខ្លួន ។ ទាំងនេះនឹងមានទិដ្ឋភាពផ្សេងៗគ្នា ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយ ។ អ្វីដែលនៅក្នុងការគ្រប់គ្រង ដោយផ្ទាល់របស់ពួកគេ ត្រូវបានឃើញជាសមត្ថភាព ហើយអស់ទាំងការដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង ដោយប្រយោល គឺត្រូវបានឃើញជាភាពទន់ខ្សោយ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដំណើរការដែលមិនអាចវែកញែកដាច់ពីគ្នាបាន នៅតែមានជានិច្ច រវាងការគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់ និង ការគ្រប់គ្រងដោយប្រយោល គឺរវាង ការសំអាងលើពិសោធន៍ និង អធិធម្មជាតិ ។

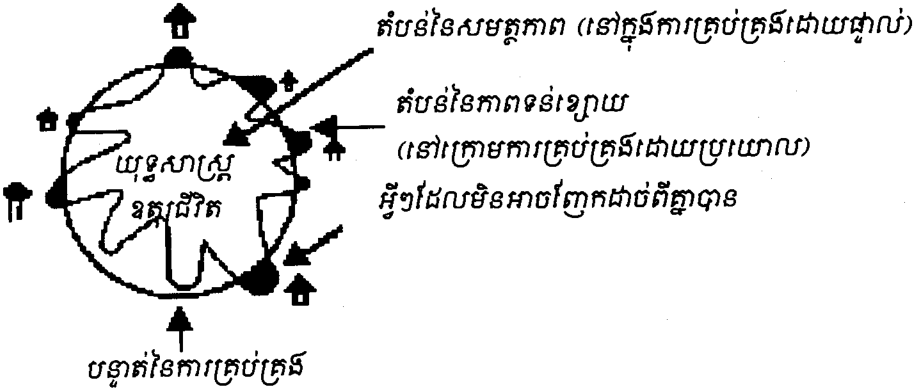


ដូច្នេះពេលណាដែលទីភ្នាក់ងារអភិវឌ្ឍន៍រកឃើញអ្វី ដែលជា "តំបន់នៃភាពទន់ខ្សោយ" នោះពិត គឺវាពិតជាស្ថិតនៅក្នុងប្រស្រីភ្នែករបស់សាមីសហគមន៍ ជាចំណុចមួយក្នុងការគ្រប់គ្រង ដោយប្រយោលរបស់គេ ។ ដូច្នេះគោលបំណងនៃទីភ្នាក់ងារអភិវឌ្ឍន៍ ដើម្បីធ្វើអន្តរាគមន៍ត្រូវបាន មើលឃើញថាជាជម្លោះជាមួយនឹងវត្តមាន នៃការដែលកំពុងគ្រប់គ្រង ដោយអធិធម្មជាតិ ។

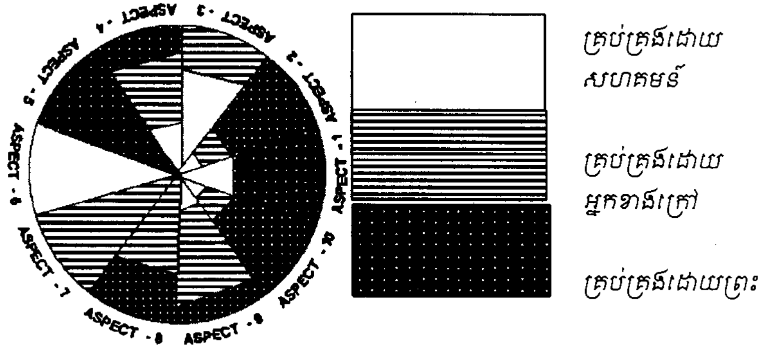


**ការធ្វើវិភាគគតិលោកនៃព័ន្ធកិច្ចគ្រប់គ្រងជ្រោយអំពីសហគមន៍មួយ**

នៅក្នុងការវិភាគយុទ្ធសាស្ត្រ នៃការរស់រានមានជីវិតរបស់សហគមន៍ គេធ្វើកំណត់សំគាល់អំពីភាពខាងក្រៅនៃព្រះ ដែលក្នុងនោះទ្រង់បានជួយតែ ក្នុងវិស័យនៃភាពមិនពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេលដែលរង្វង់នៃឥទ្ធិពលរបស់សហគមន៍ គ្រប់គ្រងបរិដ្ឋានរបស់វារីកកាន់តែធំទូលំទូលាយ ចូលទៅក្នុងប្រភពធនធាន និង ការបង្កើតឡើងនូវជំនាញផ្សេងៗ (បង្កើនសមត្ថភាពផ្សេងៗ) គេអាចនឹងមើលឃើញដោយពិតប្រាកដថាព្រះត្រូវ បានផាត់ចេញពីទិដ្ឋភាពពិសេសនេះ ។ ដូច្នេះភ្នាក់ងារអភិវឌ្ឍន៍មួយ ដែលមិនបានទទួលស្គាល់ការពិត ដូចដែលសហគមន៍បានឃើញទេនោះ គឺអាចនឹងបណ្ដាលឲ្យខូចខាតជាពិតប្រាកដចំពោះគតិលោក ដែលជាការធ្វើឲ្យសហគមន៍ កាន់តែមិនទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ប្រហែលជាការនេះ ផ្ដល់ឲ្យយើងនូវការយល់ដឹងដ៏ធំធេងទៅក្នុងអ្វី ដែលបានកើតមានឡើង ចំពោះសហគមន៍លោកខាងលិចដែលបានអភិវឌ្ឍយុទ្ធសាស្ត្រ នៃការរស់រានមានជីវិត ហើយបាននាំមកកាន់តែច្រើននូវភាពមិនប្រាកដប្រជា ទៅក្នុងការគ្រប់គ្រង របស់ពួកគេ

ដូច្នោះការនេះបានរុញច្រានព្រះចេញពីតួនាទីយ៉ាងសកម្ម នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

ព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ **PLA** ក៏ជួយយើងឲ្យដឹងផងដែរ ពីរបៀបដែលសហគមន៍យល់ដឹងពីសារដែលយើងប៉ុនប៉ង និង ផ្សព្វផ្សាយនោះ ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុងភូមិ **Gohekurd** យើងបានរកឃើញថាគំនិតយល់ដឹងរបស់សហគមន៍ ក្នុងការឈោងទៅជិតព្រះ គឺខុសប្លែកពីអ្វីដែលបុគ្គលិកអង្គការទស្សនៈពិភពលោកកំពុងធ្វើការងារតាមគំរោង ។

ព្រះមានអំណាចកាន់តែខ្លាំង គឺទ្រង់ត្រូវគេទាក់ទងកាន់តែតិច ។ ហើយពេលនោះមិនអាចទាក់ទងបាន ដោយសារបុគ្គលឡើយ តែដោយសារភូមិមួយទាំងមូល ឬ ភូមិច្រើនរួមគ្នាវិញ ។ តាមរយៈប្រព័ន្ធនៃជំនឿបែបនេះ បុគ្គលិកអង្គការទស្សនៈពិភពលោក កំពុងតែនិយាយអំពីព្រះមួយអង្គ ដែលបានធ្វើអន្តរកម្មជាមួយបុគ្គលម្នាក់ៗ តាមកម្រិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ហើយដែលទ្រង់ពិតជា "ឈរនៅមាត់ទ្វារហើយគោះ" (វិវរណៈ ៣:២០) ។ ប្រការនេះ គ្មានអត្ថន័យចំពោះពួកគេទេ ដ្បិតពួកគេបានគិតថា ព្រះអង្គ "តូចពេក" មិនសក្តិសមសំរាប់ពួកគេដើរតាមឡើយ ។

ភាពកំសោយដ៏ធំមួយទៀត ក្នុងការដោះស្រាយរបស់យើង គឺថាយើងមិនបានចូលទៅចំពោះមនុស្សដូចជាសហគមន៍ចូលទៅនោះទេ គឺយើងហាក់បីដូចជា ក្រុមមនុស្ស ដែលត្រូវបានតម្រង់ទៅតាមខ្សែបណ្តោយ (តាមឋានានុក្រម) ។ គំនិតដ៏រឹងមាំក្នុងភាពជាសហគមន៍មួយ ដែលមាន *ការទំនុកបំរុងដ៏រស់រវើក ទាក់ទងនឹងអន្តរកម្ម* គឺមិនត្រូវបានឃើញនៅក្នុងយើងទេ ។ ដូច្នេះកម្រិតអន្តរកម្មរបស់សហគមន៍ជាមួយអង្គការទស្សនៈពិភពលោក គឺជាមួយនឹង "បុគ្គលផ្សេងៗ ដែលពួកគេបានជួប" ជាជាងជាមួយសហគមន៍គ្រីស្ទបរិស័ទ ។ ទម្រង់ (ស្ថាន) នៃបុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលពួកគេធ្វើអន្តរកម្មជាមួយ មានតួនាទីដ៏ចំបងមួយ ។ ដូច្នេះពួកគេអាចមានតួនាទី តែនៅក្នុងក្រុមពិសេសណាមួយរបស់គេតែ

ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រការនេះគឺ ពិសេសខ្លាំងណាស់នៅក្នុងតំបន់ជនបទនៃ **Maharashtra** និង **Karnataka** ដែលវណ្ណៈដើរតួនាទីគ្របដណ្តប់យ៉ាងខ្លាំង ។ ដោយសារឈ្មោះរបស់មនុស្ស បង្ហាញពីវណ្ណៈរបស់ពួកគេនោះ ទើបមានកម្លាំងមួយដ៏ខ្លាំងលើសលប់ ការជះឥទ្ធិពលលើសហគមន៍ ។ ការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះទាំងស្រុង (ដែលយកលំនាំតាមឈ្មោះ អង់គ្លេស ឬ "គ្រីស្តបរិស័ទ") ត្រូវបានគេសន្និដ្ឋានថា ធ្វើឡើងដើម្បីគ្របដណ្តប់លើវណ្ណៈតូចទាប ពីព្រោះលក្ខណៈ និង របៀបនៃការនិយាយ វាក្យត់នឹងភាពដើមនៃបុគ្គលម្នាក់រួចទៅហើយ ។

ឧបសគ្គចម្បងមួយ សម្រាប់ការប្រាស្រ័យទាក់ទង គឺការប្រកាន់ប្រព័ន្ធវណ្ណៈខ្លាំងក្លាពេក ។ លើកលែងតែនៅក្នុងតំបន់កុលសម្ព័ន្ធ ការប្រកាន់វណ្ណៈ បានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំង នៅផ្នែកជនបទដ៏ធំធេងនៃរដ្ឋ **Maharashtra, Gujarat** និង **Karnataka** ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុងតំបន់ **Vidharba** នៃរដ្ឋ **Maharashtra** ដែលនៅទីនោះមានភូមិខ្លះ បុគ្គលិកមួយចំនួនរបស់យើង គ្មានឥទ្ធិពលអ្វីទាល់តែសោះ ពីព្រោះតែភាពដើម និង ប្រវត្តិគ្រួសាររបស់គេ ។

គេនិយាយថា វប្បធម៌ជាការជាក់ស្តែង ដែលធ្វើឲ្យប្រាកដអំពីដំណើរបន្តនៃការអនុវត្តន៍មួយ ។ ពេលនោះវណ្ណៈគឺជាមូលដ្ឋាន ដែលផ្តល់ការអនុវត្តន៍លើក្របខ័ណ្ឌរបស់វា ។ ការបំពេញការងារនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌនេះ កំណត់ប្រសិទ្ធិភាពនៃដំណើរការអភិវឌ្ឍន៍បំផ្លាស់ប្រែ ។ តែនេះជា *ការពិត* ដែលគេត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា សហគមន៍ជាបំណែកមួយដែរ ។

ឯមូលដ្ឋាននៃការប្រកាន់ពូជសាសន៍ គឺជាអាកប្បកិរិយាដូចជាការមើលឃើញក្នុងឌីយ៉ាក្រាមភ្ជាប់មកនេះ ។ អាកប្បកិរិយារបស់សហគមន៍ ចំពោះហេតុការណ៍ពិសេសណាមួយ គឺជាលទ្ធផលបុរេនិច្ឆ័យ ។ អាកប្បកិរិយាដ៏ខ្លាំងក្លានេះ អាចមានប្រវត្តិសាស្ត្រមួយនៅពីក្រោយវាហើយ អាចជាលទ្ធផលនៃសេចក្ដីលំអៀង ដែលទាស់ប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំង ឬសំរាប់ជំហរពិសេសនេះ ។ នៅក្នុងថេរៈវេលាដ៏សមគួរ អាកប្បកិរិយានេះ គឺជាការបង្ហាញឲ្យឃើញនៅក្នុងទំរង់នៃកាប្រកាន់ពូជសាសន៍ និង ធ្វើឲ្យការអនុវត្តន៍នៃវប្បធម៌មានរូបរាងឡើង ដែលផ្ដល់ឲ្យសហគមន៍ នូវហេតុផលដ៏ត្រឹមត្រូវល្អ សម្រាប់ជំហរពិសេសរបស់ពួកគេ ។

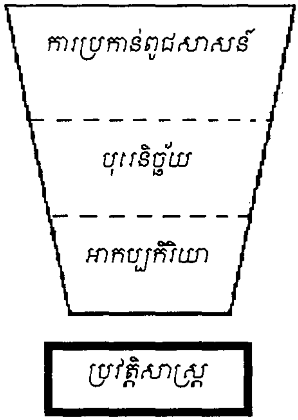


ដូច្នេះការផ្លាស់ប្ដូរត្រូវកើតឡើងក្នុង កំរិតអាកប្បកិរិយា មុនពេលដែលយើងអាចយកឈ្នះបុរេនិច្ឆ័យ (ការលំអៀង) ឬ ផ្លាស់ប្ដូរការប្រកាន់ពូជសាសន៍ ។ សាវតាប្រវត្តិសាស្ត្រពិសោធន៍នៃសហគមន៍មួយមានតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងការរៀបចំអាកប្បកិរិយារបស់ខ្លួន ដូច្នោះ *ការស្ដាប់ និង ការរុករកប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ* គឺជាការសំខាន់ ប្រសិនបើយើងចង់ចាប់ផ្ដើមយល់នូវអ្វី ដែលជាអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ ។

សង្ខេបនូវការពិភាក្សាទាំងឡាយ ដែលមានរហូតមកដល់ពេលនេះ៖

១. ការយល់ការពិតរបស់សហគមន៍ "ដូចជាពួកគេយល់អំពីវា "នោះគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់ការធ្វើបន្ទាល់របស់ គ្រីស្ទបរិស័ទដ៏មានប្រសិទ្ធិភាព ។ ចូរបញ្ជាក់ផ្សេងៗគ្នា ពីអ្វីដែលជាការពិតរបស់ពួកគេ ។

២. បទពិសោធន៍ពីការប្រើព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ PLA របស់យើងបាន បង្ហាញយើងថាពេលយើងចាប់ផ្ដើមស្ដាប់ពីសហគមន៍ និង ព្យាយាម យល់ពីការពិតរបស់ពួកគេ នោះមានន័យថា យើងស្វែងរកមើលពី គតិលោករបស់ពួកគេ ដែលខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ពីអ្វីដែលយើងសង្ឃឹម ចង់បាន ។ ជាញឹកញាប់ពួកអ្នក ដែលមានទំរង់ជាតិពន្ធស្រដៀងគ្នា នេះ មានគតិលោកបែកចេញពីគ្នា ហើយការនេះ គឺដោយព្រោះតែបទ ពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ ។

៣. សហគមន៍ទាំងឡាយ ចាំបាច់ត្រូវបានផ្ដល់អំណាចក្នុងការចែកចាយពី គតិលោករបស់ពួកគេ គឺការនិយាយប្រាប់រឿងរ៉ាវរបស់ពួកគេ ។ រឿង នេះមានការពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រើដំណើរការសកម្មជាងមុន ដូចជាព័ន្ធ កិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ PLA ដែរ ។

៤. សហគមន៍ទាំងឡាយមានគំនិតយល់ដឹងច្បាស់លាស់ និង មាន អានុភាព ដែលទាក់ទងទៅនឹងកាលៈទេសៈ ហើយនិងបញ្ហាដែលគេ ប្រឈមមុខ ។ ពួកគេត្រូវតែជួយសម្រួលក្នុង ការបង្ហាញការយល់ដឹង របស់ពួកគេអំពីបុព្វហេតុ និង អានុភាពនៃបញ្ហា ដែលជះឥទ្ធិពលលើ យុទ្ធសាស្ត្រនៃការរស់រានមានជីវិតរបស់ពួកគេ ។

៥. ជាចុងក្រោយ ប្រសិទ្ធិភាពរបស់យើងក្នុងការយល់ដឹងពីការពិតរបស់ សហគមន៍ ត្រូវពឹងផ្អែកលើរបៀប ដែលយើងអាចបង្កើត *ការផ្លាស់ ប្ដូរគំរូ* ក្នុងការឈោងចាប់របស់យើង ឲ្យបានបើកចំហ និង ឲ្យកាន់តែ យល់ដឹងច្រើនថែមទៀត ។

**គំណត់សំគាល់ខ្លីមួយលើព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ PLA**

PLA ត្រូវបានប្រើដោយជោគជ័យក្នុងរង្វង់នៃការអភិវឌ្ឍន៍ជា ច្រើនឆ្នាំ ។ ឥឡូវនេះ PLA បានចាប់ផ្ដើមមានការរីកចំរើននៅតាមទីភ្នាក់ ងារអភិវឌ្ឍន៍ធំៗ និង ស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាល ។ វាបានរកឃើញការអនុវត្តន៍ដ៏ ធំទូលាយសម្រាប់បង្កើតឡើងនូវ ការយល់ឆ្លុះថ្មីទៅក្នុងជួរនៃប្រធាន

បទផ្សេងៗដូចជា ប្រជាសាស្ត្រ ការអប់រំសុខភាព កសិកម្ម ការកាប់បំផ្លាញព្រៃឈើ ការអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ ដោយរួមបញ្ចូលជនបទ និងទីក្រុង ដំណើរការសង្គ្រោះ និង ការអភិវឌ្ឍន៍ កម្មវិធីកុមារ ការជួយគំនិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការយល់ដឹងអំពីអេដស៍ AIDS, BCC (ការប្រាស្រ័យទាក់ទង ផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយា) ។ល។

ថ្មីៗនេះ វិធីសាស្ត្រដើមដំបូងនៃ PLA ត្រូវបានបញ្ជាក់ និងពង្រីកទៅហួសការដែលសំអាងលើបទពិសោធន៍ ដើម្បីសំរួលដល់ការយល់ដឹងដ៏ប្រសើរពីអធិធម្មជាតិនោះ ។ ទោះបី PLA ជានិច្ចកាលមានសក្តានុពល ដូច្នេះក៏ដោយ ក៏វិធីសាស្ត្របានស្ថិតនៅជាទូលំទូលាយហើយនៅតែមានព្រំដែន ក្នុងការប្រើតាមមធ្យោបាយលោកិយ ដើម្បីស្វែងយល់ពីការសំអាងលើបទពិសោធន៍ប៉ុណ្ណោះ ។

អង្គការទស្សនៈពិភពលោកឥណ្ឌា បានអនុវត្តការងារត្រួសត្រាយផ្លូវខ្លះក្នុងរឿងនេះ និង បានពង្រីកទំហំរបស់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យវាអាចត្រូវប្រើផងដែរ នៅក្នុងការអនុវត្តន៍ ការវិភាគគតិលោកនៃព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និង ដើម្បីប៉ាន់ប្រមាណ អ្វីដែលជាបញ្ហាក្នុងការធ្វើទីបន្ទាល់របស់គ្រីស្តបរិស័ទ ។ បុរេល័ក្ខខ័ណ្ឌនៅតែមានដដែល ជាមួយនឹងគំរោង PLA ដទៃៗទៀត ឧទាហរណ៍ ការផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយា ដែលជាការចាំបាច់នៅក្នុងអ្នកហ្វឹកហាត់ ។

ទំហំសំរាប់ការប្រើព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ PLA នៅក្នុងអង្គការទស្សនៈពិភលោកមានលក្ខណៈទូលំទូលាយ ហើយអាចឃើញការប្រើជាសាកលក្នុងកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍តំបន់របស់យើង ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃលំហាត់ចុងក្រោយ ដែលគំនូសតាងវិភាគលើគតិលោកត្រូវបានបញ្ចប់មានទំហំសំរាប់យើងយកមកពិភាក្សាជាមួយនឹងសហគមន៍ ក្នុងការសន្ទនាជាអន្តរកម្មនូវអ្វីដែលជាការប៉ាន់ស្មានរបស់ពួកគេអំពីព្រះជាម្ចាស់ដ៏គ្រប់ល័ក្ខណ៍ ដែលទ្រង់អាចនឹងមានលទ្ធភាពដោះស្រាយគ្រប់ទាំងទិដ្ឋភាព នៃជីវិត

របស់ពួកគេ: (ក)ជួយពួកគេឲ្យក្លាយជាអ្នកកាន់កាប់សមត្ថភាពរបស់ពួកគេបានល្អប្រសើរនិង (ខ) ជួយពួកគេឲ្យទទួលបានអំណាចដើម្បីដោះស្រាយនូវភាពទន់ខ្សោយ របស់ពួកគេយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ។

ព័ន្ធកិច្ចគ្រប់ជ្រុងជ្រោយនេះ មានដំណើរការយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងការនាំព្រះទៅក្នុងវិស័យ នៃសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ផ្នែកនៃវិធីសាស្ត្រនៃការរស់រានមានជីវិត ដែលនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់គេ ហើយនិងរួមបញ្ចូលជាមួយគ្នា គ្រប់ទាំងផ្នែកតូចៗជាច្រើនទៀត នៃតម្រូវការព្រះឲ្យនៅកន្លែងតែមួយ (មានផ្នែកផ្សេងៗត្រូវបានបង្រួបបង្រួម) ។ ការនេះជាជំហានទី ១ ក្នុង ការបង្ហាត់បង្រៀន ពីគតិលោករបស់គេ ។ ជំហានទី ២ គឺជាការរួមបញ្ចូល ថែមទៀត (ការរួមបញ្ចូលឆ្ពោះទៅរកមជ្ឈមណ្ឌល) ដើម្បីបង្ហាញថា គឺព្រះ ជាម្ចាស់តែមួយ ដែលដោះស្រាយភាពទន់ខ្សោយ និង សមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ។

ក្នុងខណៈដែលមធ្យោបាយនៃការដោះស្រាយទាំងអស់នេះហាក់បីដូចជាមានភាពរំភើប និងមានការសន្យាពីការរកឃើញដ៏ធំមួយ ក៏ជាការពិតនៅតែដដែលថានឹងមានការប្រឆាំងទាស់ជាច្រើន ចំពោះការធ្វើអ្វីមួយផ្សេងពីនេះ ។ កិច្ចការប្រភេទនេះអាចនាំឲ្យយើងមានការភ័យខ្លាច ព្រោះវាតម្រូវឲ្យយើងមានការប្រុងប្រៀបទុកជាមុន។ វាតម្រូវឲ្យយើងមានសុឆន្ទៈល្អ ក្នុងការឆ្លើយឆ្លងគ្នាដោយចំហ ដែលយើងអាចនឹងមិនបានប្រុងប្រៀបសម្រាប់ការនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយប្រសិនបើយើងមានឆន្ទៈធ្វើការផ្លាស់ប្រែហើយយើងធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះយេស៊ូទ្រង់មានបន្ទូលអំពីគ្រាប់ពូជមួយ ដែលធ្លាក់ហើយងាប់ មុនពេលវាចេញពន្លក បែកមែកលាស់ស្លឹកហើយទីបំផុតផ្តល់នូវផលផ្លែ នោះខ្ញុំជឿថាយើងកំពុងចាប់ផ្តើមនៃការចាប់ផ្តើមថ្មីមួយនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ! ។

●●● † ●●●

*"ចូរប្រកាសដំណឹងល្អគ្រប់ពេលវេលា បើសិនជាការចាំបាច់ ចូរប្រើព្រះបន្ទូលចុះ"*

**St. Francis of Asisssi .**

*"ចូរប្រយ័ត្នពីរបៀប ដែលអ្នករស់នៅ ។ អ្នកប្រហែលជាព្រះគម្ពីរតែមួយគត់ ដែលអ្នកផងមើលគំរូរបស់អ្នកជានិច្ច"*

អ្នកនិពន្ធអនាមិក

---

យកលំនាំតាមការស្រាវជ្រាវមួយដែលសរសេរដោយ បណ្ឌិត **Ravi I Jayakaran** អំឡុងពេលគាត់ធ្វើការជាមួយអង្គការទស្សនៈពិភពលោក ប្រចាំនៅ ឥណ្ឌា ។

HONEYCOMB 2/1 (January 2001): 26–31

# Intercession

*Ian WEBBER*

**An eyewitness tells Luke what he recalls of the Last Supper**

"It was a night of mixed emotions I have to tell you, Luke—that Passover Meal. First of course there was a note of celebration in this annual reminder of Yahweh's Great Deliverance of us His people.[1] But there was also a sense of unease in that upper room. It flowed back and forth among those who were gathered there, and kept surfacing. I knew Jesus was aware of it, too. Undoubtedly it was brought on to some extent by the tensions that were always simmering just below the surface in Israel. We knew we were slaves again—not in Egypt this time, but here in our own land. Not under Pharaoh, but now under Caesar.

"Our own personal well-being was also threatened. Pressure was building among the Temple leaders to squash the Master's influence. Much had occurred, even in just the last few weeks, that seemed to point to something quite dangerous. I've

[1]Exodus 3:7.

already told you about some of these things, you'll remember, Luke.[2]

"There was something else too—an argumentativeness that was disturbing our time. In the squabbling and boasting in which we were caught up, our fellowship had suddenly become fragile. Jesus quite properly rebuked us, and we were all chastened—but the sour note lingered around the table. It was a somewhat 'uneasy truce' for a few of us who wanted to continue pushing our own claims to be considered 'the greatest.' I have to say that Peter was in this group! But so, I'm ashamed to admit, was I.

"Then we come to what is for me the most disturbing element of the entire meal. Simon was still urging *his* claim to the top spot in the list. He had stopped listening to what Jesus was saying. He was deaf to the Master's words—insensitive to the Lord's exhortation. He was ignoring Him. Then Jesus brings Peter, and the rest of us, up with a jolt. "Simon! Simon!" He doesn't shout, or even raise His voice. But we *all* hear him. The whole room is suddenly very, very still.

"Simon often talks more than he listens, I've noticed. But now, with everyone else around the table, he is most certainly in the 'listening mode.' And the chilling announcement falls from Jesus' lips that we are and will be in great spiritual danger—Satan's testing ('assault' might be a better term) is imminent!

"What is so terribly frightening is that Satan can challenge God, and that it will be up to us to stay faithful. Perhaps even more unnerving is that the main responsibility for holding us faithful will rest on Peter! Peter, for goodness' sake! Well, that certainly sobered him, I remember. The one thing that provided a glimmer of hope (a strong note of hope, actually) was Jesus' assurance that He had already interceded. Every single one of us knew that He would continue to do so.

"My throat was dry. I reached across to take a sip of wine. In my mind's eye I saw the winnower at work—the grain scooped

---

[2]Luke 22:15; 21:12; 20:46a; 19:41; 17:24; 14:24; 13:31, 17; etc.

up and thrown into the air, and a strong wind separating forever the chaff from the grain. . . ."

That is how I told Dr. Luke my version of what that last supper was like, when he was researching for his "orderly account." It is as vivid to me now as it was that night so long ago.

## A great promise

In this article I want to focus on Jesus' words to Peter (after He had gotten Peter's attention) and to the rest of us as well. Peter—who had lapsed into a "Simon" during the meal—is in effect designated the leader for at least the coming crisis. The ugly infighting prior to Jesus' rebuke was both so unnecessary and so demeaning. The Lord assured His disciples that He had interceded for Peter. They surely understood that He would continue to do so, and that by implication they too were included in this. For Peter specifically, His prayer of intercession was for "The Rock."

All this was surely of great encouragement to them (as it is for us) even though they all faltered shortly thereafter (as we often do). And of course the wonderful promise enshrined in Scripture[3] remains certain for us that we might be courageous (given fresh 'heart') in the face of every trial, every temptation, every problem.

## Partnership

We often say, "I'll pray for you." At times that can be something of a "throw-away line"—a phrase of little substance and not much intentionality. However it is that we *say* the statement, what it needs to *mean* is, "I promise to allocate specific time(s) when I will pray earnestly for you in the matter of . . . ."

It is the same in Khmer as in English, I suppose, that the meanings of words change over time. This is no surprise, and we ought to use words in the way that everyone else uses them. However, it is equally important on occasion for us to go back to what words *originally* meant. For example, to "comfort" is often

---

[3]Hebrews 7:24a, 25b.

used nowadays to mean something like giving a person a brief pat on the head or a hand on the arm and saying, "There, there; never mind. You'll be OK!" and then walking away. So it has a *soft* meaning. Originally it meant to *do* something that would be genuinely *empowering* for a person. The other became *strong* (Latin: *fortis*) by our being *with* (Latin: *com*) him or her in some positive, purposeful, and supportive way. It is an ongoing, unflagging thing. The *com-fort-er* doesn't lose interest after a few minutes; the *com-fort-er* doesn't say or do something once and then withdraw; the *com-fort-er* doesn't give up.

And inevitably a *com-fort-er* is an intercessor. So what is the original meaning of intercession? And what are its characteristics and purpose?

## Context and content

Basically, interceding is *acting between and on behalf of people*. That means acting between and on behalf of their situations, conflicts, difficulties, relationships, meetings. It is usually a case of assisting, facilitating, linking, *connecting* people—being a go-between for them. Sometimes it means doing for people what they cannot at the time do for themselves. It means to act on behalf of one or more parties for the sake of justice or mercy or healing or reconciliation or forgiveness.

It can also mean acting to *dis-connect*! For example an intercessor will sometimes act to *prevent* a crisis, danger, pain, stress, depression, or fear.

Different contexts define the content and the nature of our interceding. And the above cluster of descriptions implies that it is not something we do casually or off-handedly. It is much more than, "Let's have a word [!] of prayer about. . . ." It is, and is meant to be, *sustained* work.

## Biblical contexts guide our thinking

When the purpose of our intercession is that of *connecting*, we will be taking people—in our minds—into the presence of God

and up to the throne of His grace, and *asking on their behalf* for something. We can intercede for others when we are physically with them, although much of our interceding is done in their absence.

In the days after Hannah's impassioned petition to the Lord for a son, it is surely possible that Eli interceded for her beyond what is highlighted in 1 Samuel 1:17 and 2:20.. Prayer is a key role for a priest—to intercede is part of his ministry. That, by the way, is true for us all. It is part of what is meant when we talk of the priesthood of *all* believers.

There are examples of intercession in Solomon's great prayer at the dedication of the Temple.[4] On the other hand there is *no* evidence in the Book of Jonah that the prophet made intercession for Nineveh. God is bigger than our interceding, of course, but Jonah "short-changed" himself by failing to intercede. Matthew's account of the storm[5] certainly sounds like a cry of urgent intercession for their comrades. It was surely an individual petition as well, we have to say.

When the purpose of our intercession in to *prevent links*, to *block connections*, then we plead with the Sovereign Lord on behalf of afflicted ones. We stand *against* those things that take hold of people and threaten their safety, or their sanity, or their ministry, or their health—whatever has the affect (or "intention") of dulling God's love, impeding God's grace, weakening someone's hope, or reducing their trust, joy, or faith.

## Summary

Intercession is a gift that is given to us, and a ministry that is stirred up within us. It is the "scenery" for God's "theater." It is—if we continue to use the imagery of theater—one of the "backdrops" for the drama of God's saving, healing, forgiving, enabling work. Our intercession is included as part of the Lord's processes that make up the work of God among people. It is one of

[4]See 1 Kings 8:30, 34, 38-39, 45, 49.
[5]Matt 8:25.

the tools by which God loosens the hold of a hard heart and an unbelieving spirit; by which He weakens sin's grip. It attacks fear and operates to take some of the deep pain out of the natural consequences of tragedy, psychological distress, emotional damage, mental anguish, relationship breakdown, etc. It is one of the great bulwarks against all such troubles.

So our intercession is an act of *great love.* When we engage in the priestly ministry of intercession we enter into a project that applies a spiritual balm—a gentle, soothing, healing ointment—to the heart, mind, body, soul, spirit of needy people.

សំណុំទីកឃ្មុំ ២/១ (មករា ២០០១): ៣២-៤១

# ការឆ្លងអង្វរ

*អៀន ទីប័រ*

**មានសាក្សីម្នាក់ បានប្រាប់មកលោក លូកា នូវអ្វីដែលគាត់នៅចាំបាននៅពេលអាហារល្ងាចចុងក្រោយ មុនពេលគេចាប់ព្រះយេស៊ូ**

“យប់នោះគឺជាយប់ ដែលប្រកបដោយអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់មែនទែន ខ្ញុំសូមជំរាបលោកឲ្យដឹងទៅ លោកលូកា គឺជាយប់ដែលទទួលទានអាហារនៅពេលបុណ្យរំលង ។ ចាប់ផ្ដើមដំបូងទៅមានកំណាត់ហេតុពីពិធីបុណ្យនេះជាប្រចាំឆ្នាំ រំលឹកពីការដែលព្រះអង្គដោះរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គឲ្យរួចពីគ្រោះកាចអាក្រក់នោះ[១] ។ ប៉ុន្តែមានការចម្លែកមួយនៅបន្ទប់ជាន់លើ ។ គឺការនេះកើតឡើងក្នុងចំណោមអ្នក ដែលកំពុងប្រជុំជាមួយគ្នាហើយនិងការនោះឯងចេះតែលេចធ្លោចេញមក ។ ខ្ញុំបានដឹងថាព្រះយេស៊ូក៏ជ្រាបពីការនេះដែរ ។ ដោយឥតសង្ស័យគឺលេចធ្លោឡើងដោយមានភាពតានតឹង ដែលតែងតែហៀបនឹងពុះកញ្ជ្រោលឡើង នៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ។ យើងបានដឹងថាយើងក្លាយជាទាសករម្ដងទៀត តែម្ដងនេះមិនមែននៅ ប្រទេសអេស៊ីពទេ គឺនៅនឹងទឹកដីរបស់យើង

---

[១] *និក្ខមន៍ ៣:៧*

ផ្ទាល់តែម្តង ។ មិនមែននៅក្រោមនឹមរបស់ព្រះចៅផារ៉ោនទេ តែនៅក្រោមព្រះចៅអធិរាជ សេសា វិញ ។

"សុខមាលភាពរបស់យើងផ្ទាល់ ក៏ទទួលរងនូវការគំរាមដែរ" ។ ភាពតានតឹងកាន់តែកើនឡើង ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំក្នុងព្រះវិហារ ដើម្បីរំលាយឥទ្ធិពល របស់ចៅហ្វាយនាយ ។ មានរឿងជាច្រើនកើតឡើង គឺគ្រាន់តែពីរបីអាទិត្យមុនតែប៉ុណ្ណោះ ដែលហាក់បីដូចជាកំពុងចង្អុលបង្ហាញឲ្យឃើញថាគឺជាគ្រោះថ្នាក់ធំណាស់ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់លោករួចមកហើយ អំពីរឿងរ៉ាវខ្លះលោកនឹងចាំបាន លោក លូកា[២] ។

"មានរឿងរ៉ាវខ្លះទៀតដែរ គឺជាជម្លោះ ដែលធ្វើឲ្យយើងមានអារម្មណ៍មិនស្រួល នៅក្នុងសម័យយើងនេះ ។ យើងបានជាប់ជំពាក់ក្នុងការឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ក្នុងរឿងឥតបានការ និង ក្នុងសេចក្តីអំនួតនោះ ធ្វើឲ្យការប្រកបទាក់ទងរបស់យើង ក្លាយទៅជាភាពងាយស្រួលក្នុងការបែកបាក់គ្នា ។ ព្រះយេស៊ូបានបន្ទោសយើងយ៉ាងខ្លាំង ហើយយើងទាំងអស់ក៏ដឹងខ្លួនដែរចំពោះរឿងនេះ ប៉ុន្តែភាពជូរចត់ នោះបីដូចជាមិននៅឆ្ងាយពីជុំវិញតុនោះឡើយ ។ គឺជាការដែល "ពិបាកចរចារគ្នាបន្តិច" ក្នុងចំណោមយើងពីរបីនាក់ ដែលចង់បន្តធ្វើឲ្យការអះអាងរបស់យើងមាន គេចាប់អារម្មណ៍ថា "ធំជាងគេបំផុត" ។ ខ្ញុំត្រូវតែនិយាយថាអ្នកគិតបែបនោះគឺជា ពេត្រុស ដែលនៅក្នុងក្រុមនេះ! ប៉ុន្តែខ្ញុំអៀនណាស់ក្នុងការទទួលស្គាល់ការនោះ ព្រោះខ្ញុំក៏ដូចគ្នាដែរ ។

"បន្ទាប់មក យើងក៏មកដល់កន្លែងមួយ ដែលខ្ញុំធ្វើឲ្យមានការជ្រួលច្របល់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងពេលរួមតុអាហារជាមួយគ្នានោះ ។ ស៊ីម៉ូន គឺនៅតែអះអាងថា គាត់គួរតែបានឡើងដល់កិរិតជាងគេជាងឯង ។ គាត់ឈប់ស្តាប់នូវអ្វី ដែលព្រះយេស៊ូ មានបន្ទូលទៀតហើយ ។ គាត់ក្លាយទៅ

---

[២] *លូកា ២២:១៨; ២១:១២; ២០:៤៦; ១៩:៤១; ១៧:២៤; ១៤:២៤; ១៣:៣១, ១៧ ជាដើម*

ជាមនុស្សមានត្រចៀកធ្ងន់ លែងស្តាប់ដល់ការដាស់តឿនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គាត់ធ្វើដូចជាមិនដឹងមិនឮ ចំពោះព្រះអង្គ ។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបាននាំឲ្យពេត្រុស និង យើងគ្រប់គ្នាមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ។ "ស៊ីម៉ូន! ស៊ីម៉ូន" ព្រះអង្គមិនបានស្រែក ឬ ក៏មិនលើកព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាបានស្តាប់ឮព្រះអង្គមានបន្ទូល ។ រំពេចនោះ បន្ទប់ទាំងមូលត្រូវស្ងាត់ឈឹង គ្មាននរណាម្នាក់ឮមាត់ឡើយ ។

"ស៊ីម៉ូន ជាទូទៅជាមនុស្សនិយាយច្រើនជាងស្តាប់ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញបែបនោះមែន ។ ប៉ុន្តែឥឡូវរួមទាំងមនុស្សគ្រប់គ្នាឯទៀត ដែលនៅជុំវិញគុ គឺគាត់ជាអ្នកដែល "ខំប្រឹងស្តាប់" ជាងគេបំផុត ។ ការប្រកាសជូនដំណឹងមួយគួរព្រឺឆ្អឹងខ្នង បានធ្លាយចេញពីបបូរមាត់របស់ព្រះយេស៊ូ ដែលថា យើងទាំងអស់គ្នានឹង ស្ថិតនៅក្នុងបញ្ហាគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងសម្បើមផ្នែកខាងវិញ្ញាណ គឺ ដោយសារការល្បងលរបស់សាតាំង («ការវាយប្រហារ» ប្រហែលជាពាក្យ ដែលគួរប្រើប្រសើរជាងនេះ) បំរុងនឹងកើតឡើង ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ! ។

"អ្វីដែលគួរភ័យខ្លាចបំផុតនោះគឺថា សាតាំងអាចបបួលព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីតតាំងគ្នា ហើយនិងការនោះ គឺស្រេចតែនៅលើយើងក្នុងការនៅតែស្មោះស្ម័គ្រ នឹងព្រះអង្គ ឬ របូតពីព្រះអង្គនោះ ។ ប្រហែលរឹតតែធ្វើឲ្យបាត់បង់សេចក្តីក្លាហានថែមទៀត គឺថាការទទួលខុសត្រូវសំខាន់សំរាប់ជួយទប់យើងឲ្យនៅមានជំនឿមាំ នោះនឹងធ្លាក់មកលើ ពេត្រុស! ដោយយល់តាមសេចក្តីសប្បុរសនោះ គឺពេត្រុស អ៊ូ មែនហើយ តាមដែលខ្ញុំចាំបាន តាមពិតទៅការនោះធ្វើឲ្យគាត់គិតពិចារណាយ៉ាងខ្លាំង ។ ការមួយនោះ ដែលធ្វើឲ្យមានក្តីសង្ឃឹម (តាមពិតទៅជាក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងខ្លាំង ) គឺព្រះយេស៊ូ ។ ការអះអាងរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលថាព្រះអង្គ

បាន ទូលអង្វរដល់ព្រះបិតាជំនួសយើងរួចហើយ ។ យើងម្នាក់ៗបានដឹងថា ព្រះអង្គនឹងបន្តធ្វើការទូលអង្វរបែបនោះតទៅទៀត ។

"បំពង់ករបស់ខ្ញុំស្ងួតថែស ខ្ញុំក៏ឈោងទៅរកស្រាមកក្រេបមួយចិប ។ នៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមើលឃើញអ្នករោយស្រូវកំពុងធ្វើការ គឺថាគ្រាប់ស្រូវ កំពុងតែចូកហើយ រោយនៅកណ្តាលខ្យល់កំពុងបក់ ហើយនិងខ្យល់ដែលកំពុងបក់យ៉ាងខ្លាំងនោះ បានញែកអង្កាមចេញពីគ្រាប់ស្រូវដ៏ល្អនោះ ចេញពីគ្នារហូត . . . . ." ។

នោះឯងគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់លោកវេជ្ជបណ្ឌិត លូកា ស្តីពីដំណើររឿងរ៉ាវ ដែលខ្ញុំសង្កេតឃើញនៅវេលាអាហារពេលយប់ចុងក្រោយនោះ! នៅពេលដែលគាត់កំពុងតែស្រាវជ្រាវរៀបចំសាច់រឿងនេះ"តាមលំដាប់លំដោយ" ក្នុងសំណេររបស់គាត់ ។ រឿងនោះហាក់បីដូចកំពុងស្ថិតនៅរស់រវើកចំពោះមុខខ្ញុំ ឥឡូវនេះ ថ្វីដ្បិតតែយប់នោះកន្លងទៅយូរណាស់ហើយក៏ដោយ ។

## សេចក្តីសន្យាដ៏ធំអស្ចារ្យ

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ខ្ញុំចង់ផ្តោតសំខាន់លើ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ ពេត្រុស (បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានដាស់ស្មារតីរបស់ពេត្រុសឲ្យដឹង) ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់យើងទាំងអស់គ្នាដែរ ។ ពេត្រុស ដែលឈ្មោះនេះមិនបានយកមកប្រើ បែរជាប្រើ "ស៊ីម៉ូន វិញ នៅក្នុងពេលទទួលទានអាហារនោះ គឺមានឥទ្ធិពលចំពោះអ្នកដឹកនាំ ដែលបានដៅទុកជាស្រេច សំរាប់វិបត្តិ ដែលនឹងបំរុងកើតនៅថ្ងៃខាងមុខនោះ ។ ភាពមិនចុះសម្រុងគ្នា ដែលកើតឡើងមុនពេលព្រះយេស៊ូ ស្តីបន្ទោសនោះគឺជារឿងមិនសូវចាំបាច់ផង និង ជារឿងគួរបាត់បង់ភាពថ្លៃថ្នូរថែមទៀតផង ។ ព្រះអម្ចាស់បានធានាអះអាងចំពោះសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា ព្រះអង្គបានទូលអង្វរជំនួសពេត្រុសរួច

ហើយ ។ ពួកគេទាំងអស់ពិតជាបានយល់ថា ព្រះអង្គនឹងបន្តធ្វើការទូលអង្វរនោះជាបន្តទៀត និង ដោយការកាត់ស្មាននោះ ពួកគេក៏នឹងបានទទួលការទូលអង្វរជំនួសនេះដែរ ។ សេចក្តីអធិស្ឋាននៃការទូលអង្វរគឺសំរាប់ "ថូដា" គឺចំលើ ពេត្រុស តែម្តង ។

តាមពិតទៅគ្រប់ការទាំងអស់ គឺជាការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងសម្បើម (ក៏ដូចគ្នាសំរាប់យើងដែរ) ទោះបីជាការលើកទឹកចិត្តនោះ ត្រូវធ្លាក់ចុះខ្សោយ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់មកនោះក៏ដោយចុះ (ដូចដែលយើងជារឿយៗធ្លាប់តែមានការបែបនោះ ) ។ តាមពិតទៅសេចក្តីសន្យាដ៏អស្ចារ្យដែលបានតម្កល់ទុកក្នុងបទគម្ពីរ[៣] ដែលនៅតែមានយ៉ាងពិតជាក់សំរាប់យើង ដែលធ្វើឲ្យយើងអាចទទួលនូវការលើកទឹកចិត្ត (ផ្តល់ឲ្យមានដួងចិត្តស្រស់ថ្លា) នៅចំពោះការល្បងលគ្រប់ទាំង សេចក្តីល្បួងនានា និង បញ្ហាទាំងលាយនោះ ។

## ភាពជាដៃគូ

យើងតែងនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានឲ្យអ្នក" ។ ជួនកាលពាក្យនោះអាចគ្រាន់តែជាពាក្យដែល "ថាឲ្យតែរួចពីមាត់" គឺជាឃ្លាដែលមានទម្ងន់តិចតួច និងមិនមានការតាំងចិត្តច្រើនប៉ុន្មានទេ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គឺជាការដែលយើងនិយាយ បើពិតជាមានន័យដូចនោះមែនគឺ "ខ្ញុំសន្យានឹងញែកពេលជាក់លាក់ណាមួយ ដែលខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយយកចិត្តទុកដាក់សំរាប់អ្នក មិនថាមានរឿងអ្វីកើតឡើងឡើយ . . . ." ។

ខ្ញុំគិតថា គឺដូចគ្នាទាំងនៅក្នុងភាសាខ្មែរ ក៏ដូចគ្នា និង ភាសាអង់គ្លេសដែរ ដែលថាអត្ថន័យនៃពាក្យ គឺមានការប្រួលប្រែដល់ពេលយូរទៅ ។ គ្មានអ្វី ដែលគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ យើងគួរតែប្រើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលគេគ្រប់គ្នាប្រើ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គឺជា

---

[៣] ហេព្រើ ៧:២៤ ដើម១ , ២៥ចុង១

ការសំខាន់ក្នុងពេលខ្លះសំរាប់យើង ដែល ត្រូវស្រាវជ្រាវរកអត្ថន័យដើមរបស់ពាក្យទាំងនោះ ។ ឧទាហរណ៍ពាក្យថា "ផ្តល់ ភាពកក់ក្តៅ" គឺជាទូទៅ ដែលគេយកពាក្យនេះមកប្រើសព្វថ្ងៃនេះ គឺមានន័យដូចជា ការផ្តល់ឲ្យមនុស្សម្នាក់នោះ នូវភាពធូរស្រាល ដោយការអង្អែលក្បាលថ្នមៗ ឬ ការគោះលើដៃថ្នមៗ ហើយនិយាយថា "អត់អីទេ! អត់អីទេ! កុំព្រួយអី!" ហើយបន្ទាប់មកក៏ដើរចេញទៅបាត់ ។ ដូច្នោះគឺមានន័យស្រាលមែនទែន ។ ពាក្យនេះជាអត្ថន័យដើម គឺធ្វើអ្វីមួយ ដែលពិតជាផ្តល់បុទ្ធានុភាពដល់មនុស្សណាម្នាក់ ។ អត្ថន័យ មួយទៀតមានន័យថា រឹងមាំ (ដែលក្លាយមកពីពាក្យ ឡាតាំង: **fortis** ) បូកជាមួយរូបកាយរបស់យើង ជាមួយ (ពាក្យឡាតាំង: **Com** ) គាត់ ឬ នាងក្នុង ចំណុចវិជ្ជមានណាមួយ ដោយមានបំណងច្បាស់លាស់ និង ដោយប្រើក្នុងរបៀបមួយ ដែលគាំទ្រក្នុងការអ្វីមួយ ។ ការនេះគឺជាការមួយដែលបន្តទៅមុខរហូត មិនជាការដែលត្រូវចុះខ្សោយទៅៗនោះទេ ។ អ្នកផ្តល់ភាពកក់ក្តៅ ឬ អ្នកលើកទឹកចិត្ត មិនមែនចាប់អារម្មណ៍តែមួយភ្លែតឡើយ គឺមិនមែនគ្រាន់តែនិយាយ និង ធ្វើការតែម្តង ហើយដកខ្លួនចេញនោះឡើយ គឺមិនត្រូវបោះបង់ចោលឡើយ ។

ហើយម្យ៉ាងទៀត អ្នកកំសាន្តចិត្តឬអ្នកលើកទឹកចិត្ត មិនអាចគេចរួចពីនាទីជាអ្នកទូលអង្វរនោះឡើយ ។ ចុះតើអត្ថន័យដើមនៃពាក្យទូលអង្វរជាអ្វីទៅ? តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈ និង ជាគោលដៅរបស់ពាក្យនោះ?

## បរិបទ និង មាតិកា

និយាយយ៉ាងងាយស្តាប់ទៅ ការទូលអង្វរគឺជាការឈរនៅកណ្តាល និង ឈរជាតំណាងឲ្យមនុស្ស ។ ការនោះមានន័យថា ការឈរនៅកណ្តាល និង ឈរជាតំណាងស្ថានការណ៍ បញ្ហាទំនាស់ ការលំបាកទំនាក់ទំនង ការជួបប្រជុំរបស់គេ ។ ពាក្យនេះតាមធម្មតា ជាករណីជួយធ្វើ

ជួយសម្រួល ជួយភ្ជាប់មនុស្សនិងព្រះ តាមរយៈសន្ធានការី ដែលធ្វើការជំនួសឲ្យពួកគេ ។

ជួនកាលគឺមានន័យថា ការធ្វើការអ្វីជំនួសមនុស្សទាំងឡាយណាដែល គេមិនអាចធ្វើកើត នៅក្នុងពេលនោះ គឺធ្វើជំនួសពួកគេ ។ គឺមានន័យថាធ្វើអ្វីមួយ ជំនួសក្នុងនាមជាតំណាងឲ្យក្រុមមួយ ឬក្រុមច្រើន ដើម្បីបុព្វហេតុនៃយុត្តិធម៌ ឬ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា ឬ ដោយការប្រោសឲ្យជា ឬ ការផ្សះផ្សា ឬ ការ អត់ទោសបាប ។

ពាក្យនេះអាចមានន័យថា ធ្វើការផ្តាច់ចេញ! ឧទាហរណ៍ អ្នកទូលអង្វរជំនួស ជួនកាលមានមុខងារការពារវិបត្តិ គ្រោះថ្នាក់ ការឈឺចាប់ ភាពតានតឹង ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ឬ ការភ័យខ្លាចមិនឲ្យមានការទាំងអស់នេះកើតឡើង ។

បរិបទផ្សេងៗកំណត់រកអត្ថន័យនូវខ្លឹមសារ និង និស្ស័យលក្ខណៈនៃការទូលអង្វររបស់យើង ។ ការពិពណ៌នាមួយចង្អោមខាងលើ បានបង្ហាញថា ការទូលអង្វរមិនមែនជាការដែលយូរៗម្តងយើងធ្វើ ឬធ្វើដោយចុងដៃចុងជើងនោះឡើយ ។ គឺមិនគ្រាន់តែថា "តោះយើងអធិស្ឋាន! ចំពោះរឿងនេះ . . . ប៉ុណ្ណោះទេ" គឺមានន័យថា ជាការងារមួយដែលយើងធ្វើដោយមាននិរន្តរភាពជានិច្ច ។

## គោលគំនិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរជួយគំនិតរបស់យើង

នៅពេលដែលគោលបំណងនៃការទូលអង្វររបស់យើង ដែលផ្តោតលើការតភ្ជាប់នោះ យើងនឹងគិតអំពីមនុស្ស នៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ក្នុងការនាំគេឲ្យចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង នាំគេឲ្យចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃ ព្រះជាម្ចាស់ និង ឡើងទៅដល់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ និង ទូលសុំជំនួសគេ ចំពោះការងារអ្វីមួយ ។ យើងអាចទូលអង្វរជំនួសអ្នកដទៃ នៅពេលណាដែលយើងនៅជាមួយ

គេដោយផ្ទាល់ ទោះបីជាការទូលអង្វររបស់យើង ធ្វើឡើងនៅពេលកំបាំងមុខរបស់អ្នកទាំងនោះក៏ដោយចុះ ។

នៅក្នុងសម័យបន្ទាប់ពីការទូលសុំយ៉ាងទទូចរបស់នាងហាណាដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសុំកូនប្រុសមួយ គឺពិតជាអាចទៅរួចដែរ ដែលថាអេលី បានទូលអង្វរជំនួសនាង លើសពីអ្វីដែលបានចែងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងគម្ពីរ ១សាំយូអែល ១:១៧ និង ១សាំយូអែល ២:២០ ។ ការអធិស្ឋានគឺជាតួនាទីដ៏សំខាន់របស់សង្ឃ ទូលអង្វរគឺជាផ្នែកមួយ នៃព័ន្ធកិច្ចរបស់សង្ឃ ។ មែនហើយការនេះគឺជាការពិតសំរាប់យើងរាល់រូប ។ គឺមានន័យថាក្នុងនាមយើងជាអ្នកជឿរាល់រូបត្រូវមានផ្នែកដែលជាកិច្ចការរបស់សង្ឃនេះគ្រប់គ្នា ។

មានឧទាហរណ៍ជាច្រើន នៃការទូលអង្វរនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់សាឡូម៉ូន ក្នុងការឧទ្ទិសថ្វាយព្រះវិហារដល់ព្រះជាម្ចាស់[៤] ។ ម្យ៉ាងទៀតគ្មានភស្តុតាងបង្ហាញនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរយ៉ូណាសទេ ដែលថាហោរានេះ បានធ្វើការទូលអង្វរសំរាប់ទីក្រុងនីនីវេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ធំជាងការទូលអង្វររបស់យើង តាមពិតទៅយ៉ូណាស "បង្ហាញពីចំណុចខ្វះខាត" របស់គាត់ដោយមិនបានទូលអង្វរដល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ។ សាច់រឿងរបស់លោកម៉ាថាយ ស្តីពីខ្យល់ព្យុះ[៥] តាមពិតទៅប្រៀបដូចជា សម្រែកនៃការទូលអង្វរជាបន្ទាន់សំរាប់មិត្តសម្លាញ់របស់គេ ។ តាមពិតទៅគឺជាការទូលសូមផ្ទាល់ខ្លួនម្នាក់ៗផងដែរ បើតាមនិយាយឲ្យចំទៅ ។

នៅពេលគោលបំណង នៃការទូលអង្វររបស់យើងផ្តោតទៅក្នុងការផ្តាច់ចំណង គឺរាំងរាមិនឲ្យមានការតភ្ជាប់នោះ យើងទូលសូមដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយឈរជាតំណាងឲ្យអ្នកដទៃ ដែលទទួលរងនូវការឈឺចាប់ ។ យើងឈរទាស់ទទឹង នឹងរឿងរ៉ាវទាំងឡាយ ដែលរារាំង និង

---

(៤) *សូមមើល ១ពង្សាវតាក្សត្រ ៨:៣០, ៣៤, ៣៨-៣៩, ៤៥, ៤៩ ។*

(៥) *ម៉ាថាយ ៨:២៥*

តំរាមកំហែងដល់សេចក្ដីសេចក្ដីសុខរបស់គេ ឬ ដល់សតិបញ្ញារបស់គេ ឬ ដល់ព័ន្ធកិច្ចរបស់គេ ឬ ដល់សុខភាពរបស់គេ អ្វីក៏ដោយដែលមានឥទ្ធិពល (ឬ "មានបំណង" ) ធ្វើឲ្យសេចក្ដីស្រឡាញ់ របស់ព្រះជាម្ចាស់ វិលវល់ ដែលរាំងស្ទះដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើឲ្យសេចក្ដីសង្ឃឹមចុះខ្សោយ ឬ ខ្វះការទុកចិត្ត ខ្វះអំណរ ឬ ក៏ខ្វះជំនឿ ។

## សង្ខេបឡើងវិញ

ការទូលអង្វរគឺជាអំណោយទាន ដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្ដល់មកឲ្យយើង និង ព័ន្ធកិច្ច ដែលធ្វើឲ្យយើងរំជួលចិត្តនោះ ។ គឺជា "ឆាកទស្សនីយភាព" សំរាប់រឿង "ល្ខោន" របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ បើសិនជាយើងនៅតែគិតស្រមៃដល់រឿងល្ខោន ការនោះគឺជា "ផ្ទាំងរាំងននរូបភាព" ចងនៅខាងក្នុងឆាកនៃរោងល្ខោន ដើម្បីតុបតែងរឿងនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ការប្រោសឲ្យជា ការអត់ទោសបាប និង ការផ្ដល់ចេស្ដាក្នុងការធ្វើកិច្ចការងារ ។ ការទូលអង្វររបស់យើង រួមចំណែកនៅក្នុងដំណើរការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបង្កើតឲ្យកិច្ចការងាររបស់ ព្រះជាម្ចាស់ឡើងនៅក្នុងចំណោមមនុស្សជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ។ នេះជាឧបករណ៍មួយនៅក្នុងចំណោមឧបករណ៍ទាំងឡាយ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើ ដើម្បីបន្ទន់ចិត្តរឹងរូស និង វិញ្ញាណដែលមិនជឿ ដែលព្រះអង្គធ្វើឲ្យដង្កាប់របស់អំពើបាបបានរលាចេញពីគ្នា ។ ការទូលអង្វរដកនូវសេចក្ដីភ័យខ្លាចចេញ និងមានការងារជាអ្នកដកនូវសេចក្ដីឈឺចាប់នៃសោកនាដកម្មដែលបណ្ដាលមកពីផលវិបាកពីធម្មជាតិ វិបត្តិផ្លូវចិត្ត ការខូចចិត្ត អារម្មណ៍ធុញថប់ បាត់បង់ទំនាក់ទំនងល្អ ជាដើម ។ល។ ការទូលអង្វរនេះគឺជារបាំងយ៉ាងរឹងមាំការពារនឹងបញ្ហាទាំងឡាយនោះឯង ។

ដូច្នេះការអធិស្ឋានទូលអង្វររបស់យើង គឺជាការធ្វើឡើងដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏សមឿម ។ នៅពេលដែលយើងចូលរួមព័ន្ធកិច្ចជា

សង្ឃ ដែលមានតួនាទីជាអ្នកធ្វើការទូលអង្វរនោះ យើងមានការងារ អ្នកលាបប្រេងកូឡា ខាងឯវិញ្ញាណ ដោយដួងចិត្តសុខភាព ជួយបន្ធូរ ការឈឺចាប់ លាបក្រមួន ដែលអាចព្យាបាលឲ្យជាដល់ដួងចិត្ត គំនិត រូបកាយ ព្រលឹង វិញ្ញាណរបស់មនុស្ស ដែលកំពុងទទួលរងនូវការ ខ្វះខាត ។

HONEYCOMB 2/1 (January 2001): 42–55

# Introduction to Philemon

*Russell H. BOWERS, Jr.*

## Background

None of Paul's letters receives less attention than Philemon. Yet none more clearly illustrates the gospel.

Philemon was penned to an individual, unlike Romans through Thessalonians. It concerns personal rather than church matters, unlike Timothy and Titus. It is the shortest of Paul's extant letters. It thus stands unique.

Philemon is one of Paul's prison epistles, along with Ephesians, Philippians, and Colossians.[1] Among these four, Colossians and Philemon stand in particularly close relation.[2] The imprisonment is probably Paul's house arrest described in Acts 28, thus dating these letters around AD 60–61. This is an earlier imprisonment from the one alluded to six years later in 2 Timothy.[3] In the earlier letters Paul expected—and was apparently granted—release, but in 2 Timothy the apostle knew that his martyrdom drew near (4:6). This time he was not under relatively comfortable house arrest but chained (2:9) in a cold dungeon (4:13).

---

[1]See Eph 3:1; 4:1; 6:20; Phil 1:13–14; Col 4:10; Phm 1, 23.

[2]See references to Epaphras in Col 1:7; 4:12; and Phm 23; to Archippus in Col 4:17 and Phm 2; to Luke and Demas in Col 4:14 and Phm 24; and to Mark and Aristarchus in Col 4:10 and Phm 24. Onesimus—the slave who is the subject of the letter to Philemon—is one of the bearers of both Colossians (4:9) and Philemon (12). These two letters were apparently written and sent at the same time.

[3]See 1:16–17; 2:9; 4:6–8, 13.

Paul's imprisonment alluded to in 2 Timothy, however, does not concern us here. During his earlier Acts 28 house arrest, the apostle apparently met a runaway slave named Onesimus and led him to faith in Christ (see Phm 10). Possibly Onesimus had stolen from his owner as well as running away (Phm 18). But even if he had not, he still owed his master Philemon the labor he would have rendered all the time he was AWOL. In first-century Rome slaves were considered the property of their masters, who could execute them with impunity for such crimes. Nevertheless, the right thing for the new Christian Onesimus to do was return to his owner, despite this death threat which hung over his head. So Paul wrote the short letter in our Bible to Philemon to urge him to receive and forgive his slave.

## Brief Commentary

**Paul Greets his Readers (1–3).** Paul is going to make an entreaty in this letter, so he does not begin by using his authoritative title "apostle." He is of course an apostle. And he has no qualms about calling himself such and asserting his Christ-given authority where necessary.[4] But because in the present case he will appeal to Philemon's heart, he lays his authority aside. He refers to himself as a "prisoner," a title more likely to elicit Philemon's sympathetic attention to his request.

The letter is addressed to Philemon (a believing Colossian slave-owner), to Apphia (possibly Philemon's wife), to Archippus (whom Paul calls his "fellow soldier"),[5] and to the church which met in his house.

**Paul Expresses Thanks and Prayers for his Readers (4–7).** The seasoned apostle knows the difference between genuine praise and

---

[4]Paul employs the title "apostle" in the greetings of all his NT epistles except Philippians, Thessalonians, and Philemon. His tone is unapologetically strident throughout the letter to the Galatians, and he threatens to use authority in 2 Cor 13:10.

[5]In Col 4:17 Paul urges Archippus to "complete the work [he has] received in the Lord."

flattery. He eschews the latter[6] but is never embarrassed to offer the former.[7] How encouraging to have a mentor genuinely thank God for one's fellowship, faith, and service! And how it prepares the heart to receive further counsel and consider new opportunities. Paul's praise in these verses is substantive enough to be warm and personal, but not so effusive that it appears contrived or manipulative.

Philemon is in Paul's prayers: first, the apostle hears of Philemon's faith in Christ and love for the saints[8] and so gives thanks; second, he asks that Philemon thoroughly grasp[9] every good thing we have in Christ, so that the sharing (κοινωνία) of his faith may come to be (γένηται) effective (ἐνεργής). I

---

[6]1 Thess 2:5.

[7]Paul typically begins his letters with thanks for the recipients, or at least includes commendation somewhere within them. He does this even for churches he has not met (Romans, Colossians) and those beset by problems (1 Corinthians). This pattern causes the letter to the Galatians—who were in danger of deserting the gospel for the law—to stand out in contrast.

[8]Literally "your love and faith which you have in the Lord Jesus and toward all the saints" (σου τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν, ἣν ἔχεις πρὸς τὸν κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους). The NIV and other translations view this verse as a chiasm, or an *ab:ba* arrangement. Thus the "love" is shown toward "the saints," and the "faith" is placed in "the Lord Jesus." Chiasm is a frequent literary device in the scriptures. In fact, the whole letter to Philemon may be viewed chiastically. See Appendix.

[9]Although ἐπίγνωσις and ἐπιγινώσκω are sometimes synonymous with γνῶσις and γινώσκω, the force of the root is on other occasions strengthened by the addition of the preposition ἐπί. In such cases, the verb signifies *know exactly, completely, through and through* [BAG] or *to possess more or less definite information about, possibly with a degree of thoroughness or competence—'to know about, to know definitely about'* [Louw-Nida]. Such is the force here. Certainly Philemon knows something of the good things we have in Christ; Paul prays that he enjoy a fuller, deeper grasp of these.

suggest that this is the preferable understanding of this verse. Paul prays that Philemon's increased understanding cause the sharing of his faith to be more fruitful. The NIV inverts this sequence, so that Philemon's sharing of his faith increases his understanding. While both are true—witness increases our knowledge, and greater knowledge makes our witness more effective—it is the latter interpretation that better fits both the grammar of this verse[10] as well as the general Pauline sequence that knowledge precedes fruitfulness.[11]

Paul concludes his praise of Philemon by telling him how much joy and encouragement he has brought his old friend, by calling him "brother," and by noting how he has refreshed other believers.

**Paul Requests that Philemon Receive and Forgive Onesimus (8–22).** The apostle will not use his authority to force Philemon's hand. Rather, he appeals to the slave owner on the basis of (1) love, (2) his own advanced age, (3) his pitiable status as a prisoner of Christ, (4) his relationship to Onesimus as "father," and (5) his warm attachment to Onesimus ("my very heart," v. 12). His request is bold. Runaway slaves enjoyed no legal protection. When found they were often beaten unmercifully or assigned to tasks which would greatly reduce their life expectancy. By asking that Onesimus be restored without punishment Paul is asking Philemon to contravene Roman culture. Such a step would grant unaccustomed human dignity to slaves, and would challenge prevailing economic and social views. Nevertheless, this is precisely what Paul asks.

He appeals "for my son Onesimus, who became my son while I was in chains." "Onesimus" (Ὀνήσιμος)—meaning "useful" or "profitable"—was a common name for slaves.

---

[10]The NRSV, for example, preserves this sequence by translating, "I pray that the sharing of your faith may become effective when you perceive all the good that we may do for Christ." The *perceiving* precedes and is the basis for the *effectiveness* of witness.

[11]See, e.g., Col 1:9–12.

"Useful" was formerly "useless" (ἄχρηστον) but now that he is a Christian has become "useful" (εὔχρηστον). The mild humor of this play on words was designed to further incline the offended Philemon to hear Paul's request.

The prisoner would like to keep the now useful Onesimus as his aide, but prefers that any good Philemon might do should be done freely rather than under coercion. So he sends him back. Verses 15 and 16 draw together pairs of opposites—*separated* but now *have him* back; *for a little time* but now *for good*; *not as a slave* but now *as a dear brother.* These opposites illustrate the good changes brought about when people believe the gospel.

After thus carefully preparing the soil of Philemon's heart, Paul finally voices his request in verse 17. All that has gone before has merely set the stage for this climactic appeal. If you consider me a partner,[12] Paul says, welcome him as you would welcome me. Because of the vast difference in status between slaves and their masters, and thus how the culture assumed an aggrieved slaveholder would treat his runaway, Paul's is an astounding request. By granting such humanity and dignity to a repentant slave, it flies in the face of and condemns the inhumane values of the day. Christian faith often does that.

But what about Onesimus' debt? That is settled as well—it is to be charged to Paul's account. Then as now a signed debtor statement carried great legal weight, and the apostle personally pens that he will repay it. But of course, since Paul had led him to faith in Christ, Philemon owed the apostle his very self. Through the gospel brought by Paul Philemon's debt of sin and damnation has been paid; how then can he extract from the apostle this

---

[12]The word is κοινωνός, "companion, partner, sharer; one who participates with another in some enterprise or matter of joint concern." The idea of a common enterprise in which people jointly invest and participate, and which lies at the root of this word and its cognates, goes far beyond the purely social connotation of "fellowship" (κοινωνία) which is often found in English. Paul and Philemon were partners in believing and promoting the gospel of Christ.

assumed monetary debt? Clearly, Paul is asking Philemon to bear the brunt of Onesimus' wrong and forego any compensation.

The difficult request has been made. Philemon weighs Paul's words. As he stands, letter in hand, returned runaway at his feet, Paul urges him to step over the line: "Yes, brother, may I enjoy benefit from you in the Lord." The word translated "may enjoy benefit" comes from the same root as the name Onesimus,[13] and continues the apostle's playful use of the slave's name. Further, Philemon has refreshed the hearts of the saints (v. 7); how can he fail to do the same for the one who introduced him to Christ (v. 20)? Nudging him further, Paul expresses his confidence that Philemon will do not only what he asked, but even more.[14] If Philemon still hesitated to comply, he soon knew that he would have to personally explain to Paul why he did not, since the prisoner hoped to soon visit him.

Did Philemon forgive Onesimus as Paul requested? We don't know. But the fact that this letter was included in the Bible suggests that he did. Interestingly, a few decades later Ignatius warmly refers to the bishop of nearby[15] Ephesus: ". . . Onesimus, a man of inexpressible love, and who is your bishop, whom I pray you by Jesus Christ to love, and that you would all seek to be like him. Blessed be God, who has granted unto you, who are yourselves so excellent, to obtain such an excellent bishop."[16] It is interesting to speculate that the forgiven slave went on to serve the church in a worthy and significant way.

---

[13]ὀναίμην is a 2nd aorist middle optative form from the verb ὀνίνημι, meaning in the middle voice *to be the recipient of help or favor, to have profit or advantage, derive benefit, have enjoyment or delight.* The optative mood was often used to express a wish or prayer.

[14]Paul perhaps hoped that Philemon would emancipate Onesimus, but never openly asked him to do that.

[15]Ephesus was about 160 km. west-northwest of Colossae in the Roman province of Asia.

[16]Ignatius to the Ephesians, ch. 1.

**Paul Passes on the Greetings of Others (23–25).** Paul closes his letter by passing on the greetings of other believers. Epaphras had evangelized Colossae and continued to pray for the church's maturity.[17] Mark, whom Paul earlier had rejected as a member of the second missionary journey,[18] is once again considered one of the apostle's "fellow workers." Aristarchus was a Thessalonian who was arrested in the riot at Ephesus, and who accompanied Paul in his journeys to Jerusalem and Rome.[19] Demas, though called here Paul's fellow worker, later deserted him because of his love for the present world.[20] Luke was the Gentile physician who authored Luke and Acts.

### Theological and Practical Counsel

**Illustrating the Gospel.**

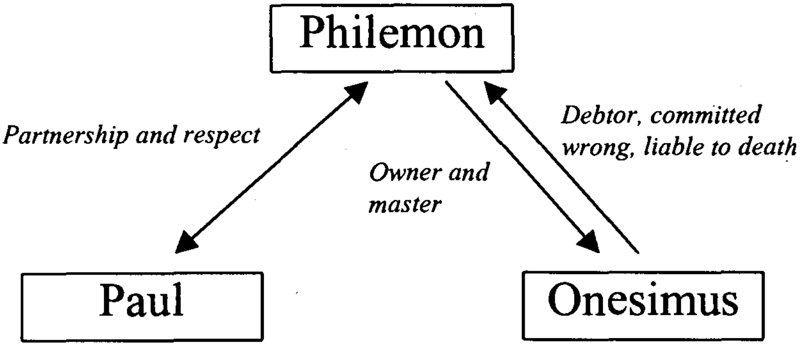


As the diagram above illustrates, the relationship between Paul and Philemon was one of mutual partnership and respect. On the other hand Philemon was Onesimus' owner and master; Onesimus had wronged his master, making him liable to death at his hand.

---

[17]Col 1:7; 4:12–13.
[18]Acts 15:36–41.
[19]Acts 19:28–29; 20:4; 27:2.
[20]2 Tim 4:10.

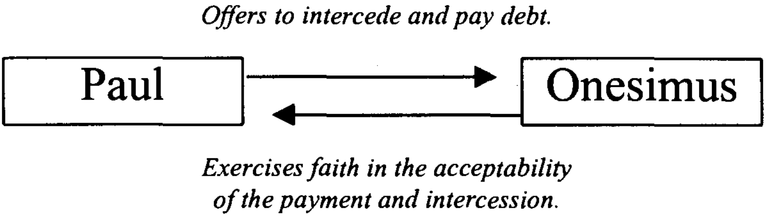


However, Paul offered Onesimus to intercede with Philemon on his behalf and pay his debt. Onesimus then took his life in his hands and trusted in Paul—that his intercession would prove acceptable to Philemon and his life would be spared—and returned to his master.

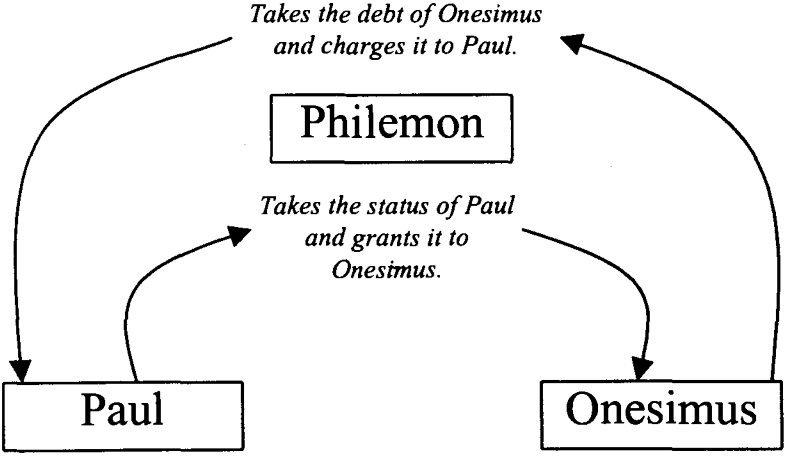


Paul requested that Philemon make two simultaneous transfers. First, Philemon charges Onesimus' debt to Paul's account: "If he has done you any wrong or owes you anything, charge it to me. I, Paul, am writing this with my own hand. I will pay it back. . . ." Second, the slave owner takes Paul's status and grants it to Onesimus: "Welcome him as you would me." Although in the letter this status request precedes the one regarding debt, logically it follows the settlement of the debt question.

This exchange mirrors the redemption sinners find in Christ.

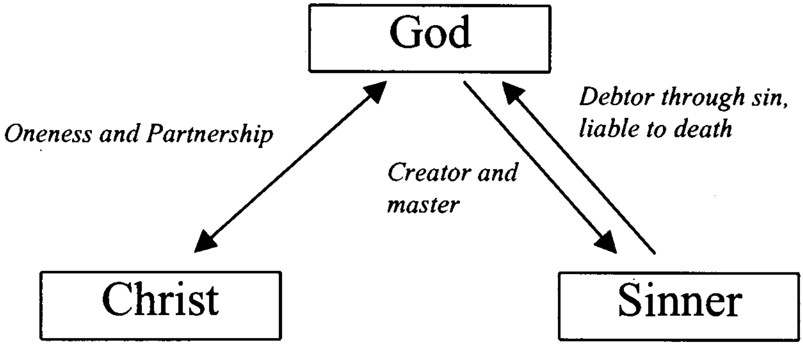


The relationship between God and Christ is one of profound oneness and partnership. Jesus himself spoke of this when he asserted, "I and the Father are one (John 10:30)." The two are not identical, but intimately and inseparably united. The underlying relationship between God and each human is that of creator and hence master. But since all in Adam are sinners by nature and by choice, they stand before him as debtors threatened with eternal death.

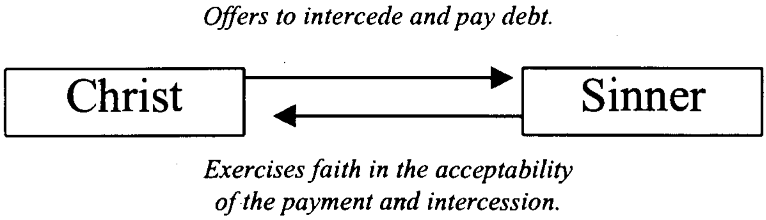


Out of mercy, Christ intercedes for each sinner. He first offers to pay the sin-debt of each: Christ came "to give his life as a ransom for many";[21] "God made him who had no sin to be sin for

---

[21]Mark 10:45, often considered to be the theme verse for this gospel. The word *ransom* (λύτρον) means *price or means by which*

us" (2 Cor 5:21); "Jesus . . . suffered death, so that by the grace of God he might taste death for everyone" (Heb 2:9); "he was pierced for our transgressions, he was crushed for our iniquities; the punishment that brought us peace was upon him, and by his wounds we are healed . . . Yahweh has laid on him the iniquity of us all" (Isa 53:5–6). Jesus likened salvation to release from debt.[22] Having paid the sinner's debt, he further offers to confer on him his own status before the Father: "so that in him we might become the righteousness of God" (2 Cor 5:21); "It is because of him that you are in Christ Jesus, who has become for us wisdom from God—that is, our righteousness, holiness, and redemption" (1 Cor 1:30); we are "in Christ" and authorized to pray "in Jesus' name." What is required of the sinner is that he or she exercise faith in the relationship between Christ and the Father, and in the acceptability of the payment Christ has made, and approach the Father in Jesus' name for the promised forgiveness and new relationship as son or daughter.

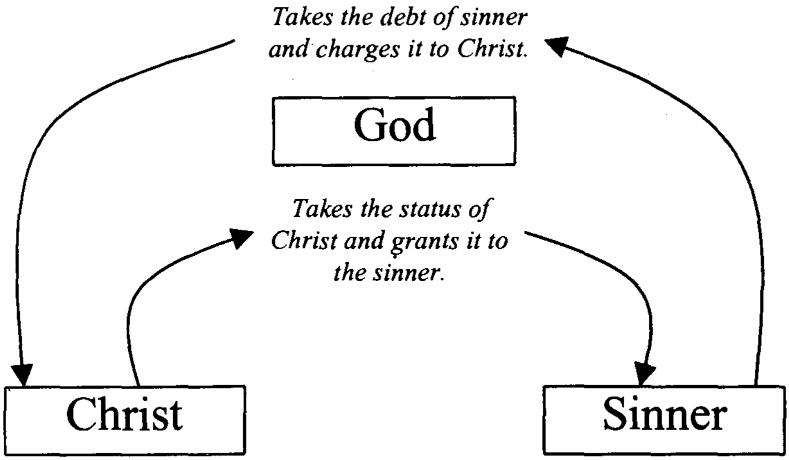


*release is made possible.* 1 Tim 2:6 uses the term ἀντίλυτρον. Both imply payment. See also 1 Cor 6:20; 1 Pet 1:18f.

[22]Matt 18:21–27; Luke 7:40–50; Matt 6:12.

When such faith is exercised, God judicially transfers the sinner's debt to Christ and Christ's righteousness and acceptability to the sinner.

If Philemon obeyed Paul's request, his forgiveness and acceptance of Onesimus would illustrate the gospel to all who came to know about it. It would cost Philemon to forgo his "rights"—both in lost finances and in lost opportunity for personal revenge. But his life would forever after provide a living example of how Jesus heals relationships. The New Testament frequently urges Christians to similarly "act out" the gospel in their relations with others.[23]

**Diplomacy.** There are those who believe that power and position give those who possess them the right to run roughshod over all "beneath" them. That it is theirs to command and others' to obey. That the higher one rises in rank the more one impresses others by ruling through decree. Philemon negates such assumptions.

Paul was an apostle commissioned by the risen Christ. Yet here he lays aside that authority to entreat an old friend. He will not force Philemon's hand; he declines to command him. He will appeal based on the nature of the gospel and on the relationship they enjoy. In this way, any good that Philemon does will be his own choice and therefore commendable. Philemon will get the credit, not Paul. At the same time Paul has left himself vulnerable: Philemon could ignore his request and leave him no further leverage to force the issue. Paul's "leadership" could then be discredited. But he was willing to make himself appear weak so that Philemon by his free magnanimous deed could appear strong.

Thus the letter is valuable for not only teaching *what* is the right thing to do, but also *how* to approach people to do it. Because Paul's praise of Philemon was deserved and sincere, it is not toady ingratiation. A strong leader feels free to praise his people when it is proper and build them up; he does not exalt himself over them and push them down. How much more smoothly many churches

---

[23]See, e.g., Eph 4:32; 5:22, 25.

would function if its leaders would employ the statesmanship and diplomacy evidenced in Paul's letter to Philemon.

**Affirming a substitutionary sense to *hyper*.** The Greek New Testament often uses the preposition *hyper* (ὑπέρ) to speak of Christ's dying *for* the world.[24] It is sometimes alleged that this preposition means only "for the benefit of, on behalf of," and never bears the substitutionary sense "in place of, instead of." Thus Christ's death would somehow *benefit* the world without having been made *in its place*. However, Paul uses *hyper* in Philemon 13 when he says, "I would have liked to keep him with me so that he could *take your place* in helping me. . . ." Clearly *hyper* is used here in a substitutionary sense. Onesimus's serving Paul would in no way *benefit* Philemon; it would, in fact, inconvenience him by depriving him of the services of his slave. Paul is implying that, had he had the chance, Philemon would have personally served Paul in prison. But since he is not there, Onesimus can serve *in his place*.

Therefore, although we neither can nor should *compel hyper* to be understood substitutionally every time it speaks of the death of Christ, that meaning must be entertained as at least lexically *possible* and *contributory*.

**Christian Holism and Social Issues.** An individual's Christian faith should influence every area of his or her life. The Bible does not encourage us to "believe" our faith only in some isolated compartment of our minds, but rather to allow it to shape how we think and act toward every issue. Thus Philemon's faith, not current Roman practice, should determine how he treats his returned runaway slave Onesimus. Christian faith is holistic in the sense that it should influence or direct every aspect of a believer's life. This short letter illustrates that truth.

But Philemon also illustrates the New Testament pattern toward confronting social ills in the larger society. Slavery—

---

[24]E.g., Mk 14:24; Jn 10:11, 15, 50–52; 15:13; 18:14; Rom 5:6–8; etc.

especially as practiced in pagan societies unregulated by the Mosaic Law—is demeaning to humans made in the image of God, exploitative, violent, and brutal. It has been for centuries a scourge crying for eradication.

Nevertheless, the New Testament as a whole and Philemon in particular says nothing about Christian responsibility to overthrow the system of slavery. No protests are organized, no letters written, no committees formed, no protest made to the government. Paul simply says, "Philemon, treat your slave as a Christian brother." Elsewhere he urges slaves to serve faithfully, and slave owners to treat their slaves fairly.[25] Christians are to act in every area of their lives as Christians, and the church is to conduct itself in every way as Christians, but society at large is never the focus of New Testament admonition. Jesus did not himself attempt or direct others to correct pagan society, nor did the apostles. We are salt and light which show by example and create thirst, not whips and scourges to compel the unconvinced. Paul makes it clear that the church's business is the church, not civil government: "What business is it of mine to judge those outside the church? Are you not to judge those inside? God will judge those outside" (1 Cor 5:12–13).

Had Christians campaigned against slavery—or any other ill in Roman society—it would have confused the gospel. Apart from God's grace, it may have proved suicidal if slaves were thereby encouraged to revolt. The Christian method is to change people's hearts and then teach the converted (individual and church) how that change should manifest itself in every relationship. The New Testament teaches discipling individuals and churches, and knows nothing of discipling nations as nations. Although Christians can and should work for social good, Philemon reminds us of our primary method and mandate.

---

[25]E.g., Eph 6:5–9; Col 3:22–4:1; 1 Tim 6:1–2; Tit 2:9; 1 Pet 2:18. If a slave comes to Christ he is not to make his primary aspiration escape from slavery, but rather serve Christ where he is (1 Cor 7:21–23). One reason for this is that slaves and free are equal in Christ (1 Cor 12:13; Gal 3:28; Col 3:11).

## Appendix: Chiastic Arrangement of Philemon[26]

A 1–3 Epistolary. { a 1, 2 Names of those with Philemon.
b 3 Benediction.

B 4–7 Prayers of Paul for Philemon. Philemon's hospitality.

C 8 Authority.

D 9, 10- Supplication.

E -10 Onesimus, a convert of Paul's.

F 11, 12- Wrong done by Onesimus. Amends made by Paul.

G -12 To receive Onesimus the same as receiving Paul.

H 13, 14 Paul and Philemon.

I 15 Onesimus.

*I* 16- Onesimus.

*H* -16 Paul and Philemon.

*G* 17 To receive Onesimus the same as receiving Paul.

*F* 18, 19- Wrong done by Onesimus. Amends made by Paul.

*E* -19 Philemon a convert of Paul's.

*D* 20 Supplication.

*C* 21 Authority.

*B* 22 Philemon's hospitality. Prayers of Philemon for Paul.

*A* 23–25 Epistolary. { *a* 23, 24 Names of those with Paul.
*b* 25 Benediction.

---

[26]Adapted from E. W. Bullinger, *Figures of Speech Used in the Bible Explained and Illustrated* (London: Messrs. Eyre and Spottiswoode, 1898; reprint ed., Grand Rapids: Baker, 1968), 379.

**សំណាំឌីកឃ្មុំ ២/១ (មករា ២០០១): ៥៦-៧៦**

# ការណែនាំឲ្យស្គាល់ពីលក្ខណៈគណ្ឌគម្ពីរភីលេម៉ូន

លោក រ៉ាស់ បាវវើស៍

## ប្រវត្តិ

គ្មានសំបុត្រលោកប៉ូលណាមួយ ដែលទទួលការយកចិត្តទុកដាក់តិចជាងសំបុត្រភីលេម៉ូនទេ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ នៅតែគ្មានសំបុត្រណាមួយដែលពន្យល់ពីដំណឹងល្អច្បាស់លាស់ជាងនេះនោះឡើយ ។

លោកប៉ូលសរសេរសំបុត្រភីលេម៉ូនគឺផ្ញើទៅកាន់បុគ្គលផ្ទាល់ខ្លួន មិនដូចសំបុត្ររ៉ូម រហូតដល់សំបុត្រថែស្សាឡូនិចនោះទេ ។ សំបុត្រនេះផ្តោតលើរឿងរ៉ាវផ្ទាល់ខ្លួន ជាជាងពួកជំនុំ ដែលមិនដូចជាសំបុត្រធីម៉ូថេ និងសំបុត្រទីតុសទេ ។ គឺជាសំបុត្រយ៉ាងខ្លីមួយ ក្នុងចំណោមសំបុត្រដ៏វែងៗទាំងឡាយរបស់ប៉ូល ។ អ៊ីចឹងហើយទើបសំបុត្រនេះមានលក្ខណៈពិសេស ។

គម្ពីរភីលេម៉ូន គឺជាសំបុត្រមួយនៃសំបុត្រចេញពីក្នុងគុករបស់ប៉ូល ជាមួយនឹងសំបុត្រផ្ញើទៅក្រុងអេភេសូ ភីលីព និង កូល៉ុស[១] ។ ក្នុងចំណោមសំបុត្រទាំង៤នេះ កូល៉ុសនិងភីលេម៉ូនមានលក្ខណៈពិសេសក្នុងទំនាក់ទំនងជិតស្និតនឹងគ្នា[២]

---

[១] *មើលអេភេសូ ៣:១, ៤:១, ៦:២០; ភីលីព ១:១៣-១៤; កូល៉ុស ៤:១០; ភីលេម៉ូន ១:២៣*

[២] *មើលខយោងចំពោះ អេប៉ា ប្រាស ក្នុងកូល៉ុស ១:៧, ៤:១២ និង ភីលេម៉ូន ២៣ ។ ចំពោះអើឃីព ក្នុងកូល៉ុស ៤:១៧ និង ភីលេម៉ូន២ ចំពោះលោកលូកា*

ការជាប់គុកគឺប្រហែលជាការជាប់ឃុំនៅក្នុងផ្ទះរបស់ ប៉ូល ដែលបាន ពិពណ៌នាក្នុងគម្ពីរកិច្ចការជំពូក ២៨ ដូច្នេះការកំណត់កាលបរិច្ឆេទលើការ សរសេរសំបុត្រទាំងនេះ គឺនៅក្នុងអំឡុងគ.សឆ្នាំ ៦០-៦១ ។ នេះគឺជាការ ជាប់គុកលើកដំបូង មុនការជាប់គុកមួយ ដែលបានប្រាប់ឲ្យដឹងកាលពី ៦ ឆ្នាំក្រោយមក ក្នុងគម្ពីរ ២ធីម៉ូថេ[៣] ។ ក្នុងសំបុត្រដំបូងគេ លោកប៉ូលបាន សង្ឃឹមថា នឹងត្រូវបានគេដោះលែងយ៉ាងជាក់លាក់ ប៉ុន្តែក្នុងធីម៉ូថេទី២ លោកសាវ័កបានដឹងថា ការស្លាប់របស់គាត់កាន់តែជិតមកដល់ ហើយ (៤:៦) ពេលនេះគាត់មិននៅក្រោមការជាប់ឃុំ នៅក្នុងផ្ទះដ៏សុខស្រួល ទៀតទេ ប៉ុន្តែបានជាប់ច្រវាក់ (២:៩) គឺជាប់ក្នុងគុកក្រោមដីដ៏ត្រជាក់ (៤:១៣) ។ ការជាប់គុករបស់ប៉ូលបានសរសេរប្រាប់នៅក្នុងធីម៉ូថេទី២ ទោះជាយ៉ាងណាក៏មិនធ្វើឲ្យយើងខ្វល់ខ្វាយប៉ុន្មានទេនៅទីនេះ ។ នៅក្នុង អំឡុងពេលនៃការឃុំឃាំងនៅក្នុងផ្ទះលើកដំបូងរបស់គាត់ នៅក្នុងគម្ពីរ កិច្ចការជំពូក២៨ លោកសាវ័កពិតជាបានជួបជាមួយនឹងទាសករម្នាក់ដែល លួចរត់ចេញពីម្ចាស់ឈ្មោះថា អូនេស៊ីម ហើយបាននាំគាត់ឲ្យមានជំនឿ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (មើលភីលេម៉ូន ១០) ។ ប្រហែលជា អូនេស៊ីម បានលួចរបស់អ្វីពីម្ចាស់ខ្លួនពិតមែន ហើយក៏បានរត់ចេញទៅ (ភីលេម៉ូន ១៨) ។ ប៉ុន្តែបើសិនជាគាត់មិនបានធ្វើវិញ គឺគាត់នៅតែជំពាក់បំណុល ចៅហ្វាយរបស់គាត់ភីលេម៉ូនដដែល ព្រោះថាការងារដែលត្រូវបំរើចៅ ហ្វាយនោះ គាត់ត្រូវសងវិញនូវគ្រប់ពេល ដែលគាត់បានរត់គេចមក

---

*និង ដេម៉ាស ក្នុងកូល៉ុស ៤:១៤ និង ភីលីព ២៤ និង ចំពោះម៉ាកុស និង អារីស្តាត ក្នុងកូល៉ុស ៤:១០ និង ភីលេម៉ូន ២៤ ។ អូនេស៊ីម - ទាសករដែលគឺ ជាប្រធានបទនៃសំបុត្រទៅភីលេម៉ូន - គឺជាម្នាក់ដែលកាន់សំបុត្រទាំងពីរ កូល៉ុស (៤:៩) និង ភីលេម៉ូន (១២) ។ សំបុត្រទាំងពីរនេះត្រូវបានសរសេរ ឡើងយ៉ាងច្បាស់លាស់នឹងបានបញ្ជូនទៅក្នុងពេលដូចគ្នា ។*

*[៣] មើល ១:១៦-១៧, ២:៩, ៤:៦-៨, ១៣ ។*

នោះ ។ ក្នុងសតវត្សទី១ ពួកទាសកររ៉ូម៉ាំងត្រូវបានរាប់ថាជាទ្រព្យសម្បត្តិនៃចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ដែលម្ចាស់មានសិទ្ធិនឹងប្រហារជីវិតទាសករនោះដោយគ្មានជាប់ទោសឧក្រិដ្ឋអ្វីឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាការត្រឹមត្រូវសំរាប់អូនេស៊ីម ដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទថ្មីម្នាក់ត្រូវធ្វើនោះគឺត្រូវត្រឡប់ទៅឯចៅហ្វាយរបស់ខ្លួនវិញ ហើយថ្វីបើសេចក្តីស្លាប់គំរាមកំហែងរហូតដល់ត្រូវព្យួរកគាត់ក៏ដោយ ។ ដូច្នេះលោកប៉ូលបានសរសេរសំបុត្រខ្លីក្នុងព្រះគម្ពីររបស់យើងទៅកាន់លោក ភីលេម៉ូនដើម្បីអង្វរករសុំឲ្យគាត់ទទួលនិងអត់ទោសដល់ទាសកររបស់ខ្លួន ។

## វិធានសម្រាយសង្ខេប

**លោកប៉ូលជំរាបសួរអ្នកអានរបស់គាត់ (១-៣)** លោកប៉ូលកំពុងធ្វើការសុំអង្វរករមួយនៅក្នុងសំបុត្រនេះ ដូច្នេះគាត់មិនចាប់ផ្តើមដោយប្រើមុខងារដែលអាងខ្លួនជា "សាវ័ក" នោះឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ហើយ គាត់គឺជាសាវ័កម្នាក់ ។ ហើយគាត់មិនចាំបាច់ខ្វល់ចិត្តអំពីការប្រាប់ខ្លួនថាគាត់ជាសាវ័កបែបហ្នឹង ហើយនិងពោលអះអាង ពីអំណាចដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានឲ្យនៅពេលណាដែលចាំបាច់ឡើយ[៤] ប៉ុន្តែពីព្រោះក្នុងករណីបច្ចុប្បន្នគាត់នឹងសុំដល់ចិត្តរបស់ភីលេម៉ូន គាត់ដាក់អំណាចរបស់គាត់នៅមួយចំហៀងសិន ។ គាត់ពោលអំពីខ្លួនគាត់ថាជា "អ្នកទោស" ដែលទំនងដូចជាសុំឲ្យមានការអាណិតអាសូរពី ភីលេម៉ូន ចំពោះសំណូមពររបស់គាត់ ។

---

[៤] *លោកប៉ូលប្រើឈ្មោះ "សាវ័ក" ក្នុងការជំរាបសួរនៃគ្រប់ទាំងសំបុត្ររបស់គាត់ក្នុងសញ្ញាថ្មីទាំងអស់ លើកលែងតែសំបុត្រ ភីលេម៉ូន ថែស្សាឡូនិច ភីលីព ។ របៀបសរសេររបស់គាត់ គឺមិនលន់តួទោស ដែលធ្វើឲ្យស្រាកៀត្រចៀក តាមរយៈ សំបុត្រទៅ កាឡាទី និង ការសម្តែងប្រើអំណាចក្នុង កូរិនថូសទី២ ១៣:១០ ។*

សំបុត្រសរសេរទៅកាន់លោក ភីលេម៉ូន (ជាអ្នកជឿនៅក្រុងកូល៉ុសម្នាក់ ហើយជាម្ចាស់ទាសករ) ទៅកាន់ អេផាស (ប្រហែលជាប្រពន្ធរបស់លោក ភីលេម៉ូន) ផ្ញើទៅកាន់ អើឃីព (ដែលប៉ូលហៅថា "មិត្តរួមអាវុធរបស់គាត់ ក្នុងការងារជាទាហាន..."របស់គាត់)[៥] និងទៅកាន់ពួកជំនុំ ដែលបានប្រជុំនៅផ្ទះរបស់ភីលេម៉ូន ។

**លោកប៉ូលសំដែងការអរគុណ និង អធិស្ឋានសំរាប់អ្នកអានរបស់គាត់** (៤-៧) ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការរីករាយ លោកសាវ័កបានស្គាល់នូវភាពខុសគ្នា រវាងការសរសើរពិតប្រាកដ និង ការបញ្ជោរ ។

គាត់មិនលើករឿងថ្មី[៦] តែគាត់ក៏មិនចេញស្តីរឿងកន្លងមក ដែលធ្វើឲ្យគេខ្មាស់ដែរ[៧] ឃើ! គួរឲ្យមានការលើកទឹកចិត្តមែនទែន ដែលអ្នកជួយលើកទឹកចិត្តដ៏ស្មោះត្រង់ ដែលចេះអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះការប្រកប ជំនឿ និង ការបំរើរបស់ខ្លួន ! សំបុត្រនេះបង្ហាញពីការរៀបចំចិត្ត ដើម្បីទទួលនូវការប្រឹក្សាផ្តល់យោបល់ និងពិចារណាមើល លើឱកាសថ្មីៗជាច្រើន ។ ការសរសើររបស់ប៉ូលក្នុងខទាំងនេះគឺមានសារៈសំខាន់គ្រប់គ្រាន់ល្មមគួរឲ្យកក់ក្តៅ និងជាលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែមិន

---

*[៥] ក្នុងកូល៉ុស ៤:១៧ ប៉ូលទទូចឲ្យ អើឃីព ដើម្បី "បំពេញការងារ (ដែលគាត់បាន) ទទួលក្នុងព្រះអម្ចាស់"*

*[៦] ថែស្សាឡូនិច ២:៥*

*[៧] លោកប៉ូលចាប់ផ្តើមសំបុត្ររបស់គាត់ ដោយការអរគុណសំរាប់អ្នកទទួលឬយ៉ាងហោចណាស់បូកបញ្ចូល ទាំងការសរសើរក្នុងកន្លែងណាមួយនៅក្នុងសំបុត្រនោះ ។ គាត់ធ្វើរបៀបនេះទោះទាំងសំរាប់ពួកជំនុំដែលគាត់មិនដែលជួប (ពួកជំនុំរ៉ូម ពួកជំនុំកូល៉ុស) ហើយអស់អ្នកដែលព័ទ្ធជុំវិញដោយបញ្ហា (កូរិនថូស១) ។ គំរូនេះបណ្តាលឲ្យសរសេរសំបុត្រទៅកាឡាទី-ដែលគឺស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃការរត់ចោលដំណឹងល្អដោយព្រោះច្បាប់-ឈរក្នុងភាពផ្ទុយគ្នា ។*

សរសើរហួសហេតុពេកដែលបានធ្វើឲ្យផែនការលេចឡើង ឬអាចជាការរៀបចំដោយល្បិចដើរខ្សែលើនោះឡើយ ។

លោក ភីលេម៉ូន ស្ថិតក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់លោកប៉ូលជានិច្ច គឺថា:ទី១ អរគុណលោកសាវ័កបានឮពីជំនឿរបស់ ភីលេម៉ូនក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ[៨]ហើយទី២ គាត់សុំភីលេម៉ូននូវការដែលគាត់កាន់យ៉ាងហ្មត់ចត់[៩] គ្រប់ទាំងការល្អដែលយើងមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះដែលការចែកចាយនៃជំនឿរបស់គាត់ អាចក្លាយជាមានប្រសិទ្ធិភាព ។ ចំណេះដឹងរបស់យើងពីយើងជានរណាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវកើតឡើងមុន ហើយគឺជាមូលដ្ឋានសំខាន់ សំរាប់ការមានផលផ្លែរបស់យើងយ៉ាងពេញលេញ ។[១១]

លោកបញ្ចប់នៃការសរសើររបស់គាត់ ចំពោះលោក ភីលេម៉ូន ដោយប្រាប់ ភីលេម៉ូន ពីសេចក្តីអំណរ និង ការលើកទឹកចិត្តដែលគាត់បាននាំមកមិត្តចាស់របស់គាត់ និង ដោយហៅភីលេម៉ូនថា "ប្អូន" និង ដោយសង្កេតឃើញថា ភីលេម៉ូនបានជួយបង្កើនជំនឿដល់ពួកអ្នកជឿ ។

---

[៨] *តាមន័យរបស់ពាក្យ "សេចក្តីស្រឡាញ់ និង ជំនឿដែលអ្នកមានក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ និង ចំពោះពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នា" ការបកប្រែខ្លះ បកស្រាយខនេះដូចជាភាពខ្វែងគ្នា ឬ ជាការរៀបរៀប* **ab:ba** *។ ដូច្នេះសេចក្តី ស្រឡាញ់" គឺបានបង្ហាញចំពោះ "ពួកបរិសុទ្ធ" និង ជំនឿ "គឺដាក់" ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ " ភាពខ្វែងគ្នាគឺជារឿយៗជាចិត្តបំណងខាងអក្សរសាស្ត្រមួយក្នុងបទគម្ពីរ ។ តាមការពិត សំបុត្រទាំងមូលទៅកាន់ លោកភីលេម៉ូន ប្រហែលជាត្រូវមើលជា . . . មើលសេចក្តីបន្ថែម ។*

[៩] *ភាពពិតប្រាកដ លោកភីលេម៉ូនស្គាល់ការអ្វីដែលល្អ ដែលយើងមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយលោកប៉ូលអធិស្ឋានថាគាត់នឹងយល់អំពីការទាំងនេះ ក្នុងមធ្យោបាយបានកាន់តែពោរពេញ និង កាន់តែជ្រៅជាង ។*

*(១១) មើលឧទាហរណ៍ កូល៉ុស ១:៩-១២*

លោកប៉ុលសូមឲ្យភីលេម៉ូនទទួល និង អត់ទោសដល់អូនេស៊ីម (៨-២២) សាវ័កនឹងមិនប្រើអំណាចរបស់គាត់ ដើម្បីបង្ខំចិត្តរបស់ភីលេម៉ូនទេ ។ តែបែរជាសុំដល់ម្ចាស់ទាសករលើមូលដ្ឋាន (១)សេចក្ដីស្រឡាញ់ (២)វ័យចាស់របស់គាត់ (៣) ឋានៈគួរឲ្យអាណិត ក្នុងនាមជាអ្នកទោសម្នាក់ ដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ (៤)ទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ចំពោះអូនេស៊ីមជា "ឪពុក" និង (៥)ចំណងចិត្តដ៏កក់ក្ដៅចំពោះអូនេស៊ីម ("ជាដួងចិត្តនៃខ្ញុំ" ១១២) ។ សំណូមពររបស់គាត់គឺមោះមុតណាស់ ។ ទាសករដែលលួចរត់ចេញទៅនោះគ្មានការការពារណាមួយថាស្របច្បាប់នោះទេ ។ នៅពេលដែលគេរកឃើញទាសករដែលបានរត់ទៅនោះ គេនឹងត្រូវតែទទួលនូវការវាយដំបង្ខំឲ្យធ្វើការឥតត្រាប្រណី ដែលជាហេតុបណ្ដាលឲ្យជីវិតរស់នៅកាន់តែរួញខ្លី ។ ដោយស្នើឲ្យលោកអូនេស៊ីមរួចពីទ័ណ្ឌកម្មដែលលោកប៉ូលកំពុងតែសុំដល់លោកភីលេម៉ូន ឲ្យប្រព្រឹត្តល្មើសប្រពៃណីរបស់ពួករ៉ូម៉ាំង ។ ជំហានបែបនេះអាចផ្ដល់នូវសេចក្ដីថ្លៃថ្នូរដល់ទាសករ ដែលមិនធ្លាប់មាននៅមនុស្សជាតិនៅសម័យនោះ និងអាចជំរុញទស្សនៈសេដ្ឋកិច្ច និងឥទ្ធិពលសង្គមដែលគេអាចទទួលយកបាន ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នេះគឺជាអ្វី ដែលលោកប៉ូលស្នើសុំយ៉ាងជាក់លាក់ ។

គាត់ទទូចសុំ "ចំពោះកូនរបស់ខ្ញុំ អូនេស៊ីម" ដែលបានក្លាយជាកូនរបស់ខ្ញុំអំឡុងពេលដែលខ្ញុំជាប់ច្រវាក់ " "អូនេស៊ីមគឺមានន័យថា "មានប្រយោជន៍" ឬ "ដែលឲ្យគុណប្រយោជន៍" គឺជាឈ្មោះមួយទូទៅសំរាប់ទាសករ ។ "មានប្រយោជន៍" គឺកាលពីមុនបែរជា "គ្មានប្រយោជន៍" នៅពេលនេះ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះគាត់ជាគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់បានត្រឡប់ក្លាយជា "មានប្រយោជន៍" ។ នេះគឺជាការគួរឲ្យអស់សំណើចចំពោះការលេងពាក្យនេះគឺត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីឲ្យបន្ធូរចិត្តដល់លោកភីលេម៉ូន ដែលកំពុងអាក់អន់ចិត្តឲ្យបានពុតពីសំណើចរបស់លោកប៉ូល ។

អ្នកជាប់គុក ដែលចង់រក្សាទុក លោកអូនេស៊ីម ដែលឥឡូវនេះមានប្រយោជន៍ឲ្យមកជួយគាត់វិញ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យគ្រប់ទាំងការល្អ ដែលភីលេម៉ូន គប្បីធ្វើដោយពេញចិត្ត នោះត្រូវធ្វើដោយមានសេរីភាពជាជាងដោយមានការបង្ខិតបង្ខំ ។ ដូច្នេះលោកប៉ូលបញ្ជូនគាត់ ឲ្យត្រឡប់មកវិញ ។ ខ១៥ និង ១៦បានបង្ហាញពីពាក្យផ្ទុយទាំងគូៗ ដែលគេយកមកបង្រួមគ្នាដូចជាពាក្យថា បានបែកទៅ ឥឡូវវិលមកវិញ មានពេលតិចតួចតែឥឡូវមានពេលធ្វើការល្អ មិនមែនមកវិញជាទាសករទៀតទេ តែវិលមកវិញក្នុងឋានៈជាបងប្អូនស្ងួនភ្ងាវិញ ។ ការបកស្រាយផ្ទុយគ្នាទាំងនេះដែលជាឱកាសដ៏ល្អបាននាំមកឲ្យគេបានដឹង នៅពេលដែលមនុស្សជឿដំណឹងល្អ ។

បន្ទាប់ពីការរៀបចំចិត្តរបស់ ភីលេម៉ូន ដោយប្រុងប្រយ័ត្នរួចមកលោកប៉ូលទីបំផុតបញ្ចេញសម្លេងសំណូមពរក្នុង ខ១៧ ។ គ្រប់ទាំងអស់បានធ្វើរួចហើយ មុនបង្កើតឆាកយ៉ាងសាមញ្ញសំរាប់បរិយាកាសនៃការទទួលសុំ ។ លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា "បើអ្នករាប់ ខ្ញុំទុកជាគូកន[១២] នោះចូរទទួលស្វាគមន៍គាត់ទុកដូចជាទទួលខ្ញុំចុះ ។ ពីព្រោះតែភាពខុសគ្នាយ៉ាងធំធេងរវាងឋានៈជាទាសករ និងម្ចាស់របស់ពួកគេ ដូច្នេះហើយដែលប្រពៃណីបានដាក់បន្ទុកដល់ម្ចាស់ទាសករ ធ្វើឲ្យឈឺចាប់ ថាតើគួរគប្បីប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូចម្តេច ចំពោះការលួចរត់ចេញទៅរបស់ទាសករនោះ

---

[១២] *ពាក្យនេះមានន័យថា "សហជីវិន គូកន អ្នកមានចំណែក គឺជាម្នាក់ដែលរួមចំណែកជាមួយអ្នកដទៃក្នុងការទទួលភារៈខ្លះ ឬ រឿងរ៉ាវស្តីអំពីការចូលរួម" គំនិតនៃការទទួលភារៈជាទូទៅនៅពេលដែលមនុស្សរួមគ្នាវិនិយោគ និង ចូលរួមចំណែក និង ដោយដាក់ឫសនៃពាក្យនេះ ហើយឫសគល់របស់ពាក្យនេះ គឺទៅឆ្ងាយហួសពីន័យលាក់កំបាំងរបស់សង្គម ដែលពាក្យជាប់ទាក់ទងគឺ "ប្រិយសម្ព័ន្ធ" ប្រើជាញឹកញាប់ ។ ប៉ូល និង ភីលេម៉ូនគឺជាគូកន ក្នុងជំនឿ និង ការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ ។*

សំណូមពររបស់លោកប៉ូលគឺជាការធ្វើឲ្យស្រទន់ខ្លាំងកាំង ។ ដោយការផ្តល់ឲ្យមានលក្ខណៈបែបដូចជាមនុស្សធម៌ និង ជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរដល់ទាសករដែលប្រែចិត្ត នេះជាការដាក់សំពៀងនៅនឹងមុខ និងបានថ្កោលទោសដល់ការឲ្យតម្លៃមនុស្សជាតិនាសម័យនោះ ដែលខ្វះនូវភាពមនុស្សធម៌ ។ ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទដែលជាញើកញាប់គឺការធ្វើការដូច្នោះឯង ។

ប៉ុន្តែតើបំណុលរបស់លោកនឹងទៅជាយ៉ាងណាវិញ? ការនោះគឺត្រូវបានដោះស្រាយឲ្យរួចផងដែរ គឺលោកប៉ូលជាអ្នកចេញសងនូវការខូចខាតទាំងអស់នោះ ។ អឺចឹងមកដល់ពេលនេះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់កូនបំណុលដែលបានកំណត់តាមផ្លូវច្បាប់ ហើយលោកសាវ័កប៉ូលសរសេរដោយផ្ទាល់ថា នឹងចេញថ្លៃសងវិញ ។ ប៉ុន្តែតាមការពិត! ដោយហេតុថាលោកប៉ូលបាននាំគាត់ឲ្យមានជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទមក គឺលោក ភីលេម៉ូនបានជំពាក់បំណុលដល់លោកសាវ័កគឺខ្លួនរបស់គាត់នោះឯង ។ តាមរយៈដំណឹងល្អ ដែលលោកប៉ូលបាននាំមក បំណុលនៃអំពើបាបរបស់ លោកភីលេម៉ូន និង ការផ្តន្ទាទោសត្រូវបានចេញសង ដូច្នោះហើយ តើគាត់អាចទាញយកពីលោកសាវ័កនូវប្រាក់បំណុលនេះបានដូចម្តេច?

មែនហើយលោកប៉ូលកំពុងសុំឲ្យ ភីលេម៉ូនលើកលែងកំហុសដ៏ធំរបស់អូនេស៊ីម និង ស្នើឲ្យបញ្ឈប់គ្រប់ការសងបំណុលណាមួយនោះ ។

គាត់បានសម្រេចនូវសំណើដ៏ពិបាកនេះ ។ ភីលេម៉ូនថ្លឹងពាក្យរបស់លោក ប៉ូល ។ ខណៈដែលគាត់ឈរ មានសំបុត្រនៅក្នុងដៃ បាវបំរើបានលួចរត់ទៅកំពុងក្រាបជិតជើងរបស់គាត់ ហើយលោកប៉ូលជំរុញគាត់ឲ្យឈានវំលងខ្សែបន្ទាត់: "អើ ប្អូនអើយសូមឲ្យខ្ញុំបានផលនេះអំពីអ្នកក្នុងព្រះអម្ចាស់" ពាក្យបានបកប្រែថា "រីករាយនឹងបានផលប្រយោជន៍" គឺចេញមកពីកំណើតពាក្យដូចគ្នានឹងឈ្មោះ អូនេស៊ីម ហើយបន្តប្រើឈ្មោះរបស់ទាសករនោះតាមការប្រសប់ប៉ិនលេងពាក្យរបស់ ប៉ូល ។ លើសពីនោះ ភីលេម៉ូនបានធ្វើឲ្យចិត្តនៃពួកបរិសុទ្ធ បានស្រស់បស់ឡើង (ខ៧)

តើគាត់ អាចខកខានធ្វើតាមសំណើរបស់មនុស្សម្នាក់ ដែលបាននាំគាត់ទៅឯព្រះគ្រីស្ទបានយ៉ាងដូចម្ដេច? ខ២០? ដោយឆ្លើះគាត់ បន្ថែមទៀតលោក ប៉ូល សំដែងនូវការទុកចិត្តរបស់គាត់ថា ភីលេម៉ូននឹង ធ្វើមិនត្រឹមតែអ្វី ដែលគាត់បានសុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនឹងធ្វើលើសអំពីនេះ ទៅទៀត[១៤] បើសិនភីលេម៉ូននៅតែស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការធ្វើតាមនោះ គាត់នឹងត្រូវមានសេចក្ដីពន្យល់ផ្ទាល់ខ្លួនទៅលោក ប៉ូល ពីមូលហេតុ ដែល គាត់មិនបានធ្វើតាម ដោយហេតុថាអ្នកទោសម្នាក់នេះសង្ឃឹមថានឹងមកសួរសុខទុក្ខគាត់ក្នុងពេលឆាប់ៗ ។

តើភីលេម៉ូនបានអត់ទោសឲ្យអូនេស៊ីម ដូចដែលលោកប៉ូលសុំដែរឬទេ? យើងមិនដឹងទេ ។ ប៉ុន្តែការពិតនោះគឺថា សំបុត្រនេះត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ផ្ដល់ជាយោបល់ថាគាត់បានធ្វើតាម ។ ដោយគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ បីបួនទសវត្សក្រោយមក លោកអ៊ីហ្គ្ណាទាស (Ignatius) និយាយយោងយ៉ាងកក់ក្ដៅចំពោះបូជាចារ្យនៅជិតក្រុងអេភេស្វ[១៥] ថា "...អូនេស៊ីម គឺមនុស្សម្នាក់ដែលមានសេចក្ដីស្រឡាញ់ ដ៏ធំអស្ចារ្យ ហើយដែលជាបូជាចារ្យរបស់អ្នក ដែលខ្ញុំអធិស្ឋានឲ្យ អ្នកដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឲ្យមានសេចក្ដីស្រឡាញ់ ហើយពីអធិស្ឋានសុំឲ្យអ្នកនឹងស្វែងរកសេចក្ដីស្រឡាញ់ឲ្យដូចជាគាត់ដែរ ។ សូមឲ្យព្រះបានប្រកបដោយព្រះពរ ដែលទ្រង់ហើយបានប្រទានពរដល់អ្នក ដែលគឺខ្លួនរបស់អ្នកផ្ទាល់ មានភាពឧត្ដុង្គឧត្ដមម្ល៉េះ ដោយបានទទួលបូជាចារ្យដ៏ឧត្ដមនេះ[១៦]" ។ នេះជាការគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ចំពោះការពិសេសនេះ

---

*(១៤) ប្រហែលបានមានសង្ឃឹមថា ភីលេម៉ូនអាចដោះចំណងអូនេស៊ីម ប៉ុន្តែមិនដែលត្រូវបានសុំឲ្យគាត់ធ្វើការនេះទេ ។*

*(១៥) អេភេសូគឺប្រហែល ១៦០ គីឡូម៉ែត្រ ខាងទិសពាយព្យនៃកូល៉ុសក្នុងអាណា ខេត្តរ៉ូមនៃអាស៊ី ។*

*(១៦) អ៊ីហ្គ្ណាទាស* (Ignatius) *ចំពោះអេភេសូ ជំពូក១*

ដែលទាសករម្នាក់បានទទួលនូវការអត់ ទោសបានបន្តបំរើពួកជំនុំក្នុង មធ្យោបាយដ៏មានតម្លៃ និង ដ៏មានសារៈសំខាន់នោះ ។

លោកប៉ូលជូយបន្ថការរំរាបសួរបស់អ្នកផ្សេងទៀតមកឲ្យយើង (២៣-២៥) លោក ប៉ូលបញ្ចប់សំបុត្ររបស់គាត់ដោយលើកយកពាក្យជំរាបសួរអ្នកជឿដទៃទៀតមកបញ្ចប់ ។ អេប្រ៉ាប្រាស បានផ្សាយដំណឹងល្អដល់កូល៉ុស និង បានបន្តអធិស្ឋានសំរាប់ភាពពេញវ័យ របស់ពួកជំនុំ ។[១៧] លោកម៉ាកុស ដែលលោកប៉ូលបានបដិសេធពីគ្រាដំបូង ដោយមិនរាប់ជាសមាជិក កាលពីដំណើរបេសកកម្មលើកទី២[១៨] តែម្តងនេះគេបានទុកគាត់ជាម្នាក់ នៃ "សហជីវិន" របស់លោកសាវ័ក ។ អើរីស្តាក គឺជាអ្នកថែស្សាឡូនិច ដែលត្រូវបានគេចាប់ខ្លួនក្នុងកុប្បកម្ម នៅឯក្រុងអេភេសូ ហើយដែលបានធ្វើជាគូកនរបស់លោក ប៉ូល ក្នុងដំណើររបស់គាត់ទៅកាន់ ក្រុងយេរូសាឡឹម និង រ៉ូម ។[១៩] ដាម៉ាស់ ថ្វីបើត្រូវគេហៅនៅទីនេះថាជាសហជីវិនរបស់លោកប៉ូល ក៏ពិតមែនតែគ្រាក្រោយមកបានរត់ចោលគាត់ ព្រោះតែការស្រឡាញ់លោកិយបច្ចុប្បន្ននេះ[២០] លោកលូកា គឺជាលោកគ្រូពេទ្យសាសន៍ដទៃ ដែលបាននិពន្ធគម្ពីរលូកា និង កិច្ចការ ។

---

*(១៧) កូល៉ុស ១:៧, ៤:១២-១៣*

*(១៨) កិច្ចការ ១៥:៣៦-៤១*

*(១៩) កិច្ចការ ១៩:២៨-២៩, ២០:៤, ២៧:២*

*(២០) ២ធីម៉ូថេ ៤:១០*

ការជួយគំនិតផ្នែក ទេវសាស្ត្រ និង ការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង

ការបកស្រាយបំភ្លឺដំណើចល្អ

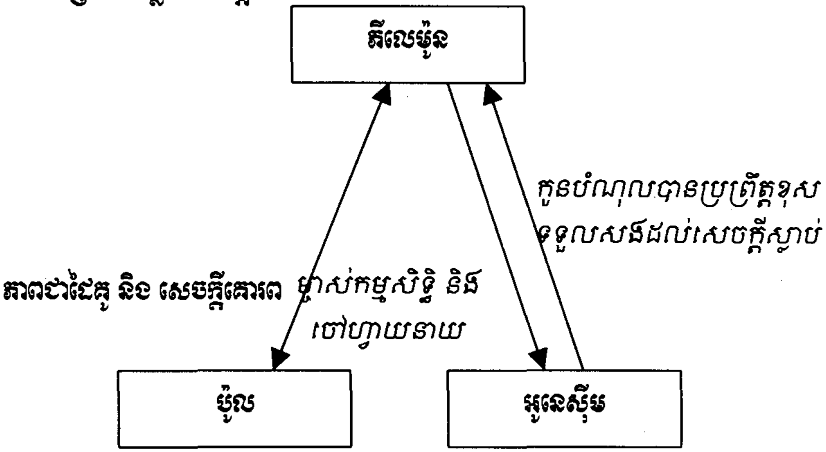


ដូចដែលគំនូសតាងខាងលើ ពន្យល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងប៉ូល និង គីលេម៉ូន ជាដៃគូសមភាព និង មានការគោរពរាប់អានគ្នា ។ នៅម្ខាងទៀត គីលេម៉ូន គឺជាម្ចាស់របស់អូនេស៊ីម និងជាចៅហ្វាយ ។ អូនេស៊ីម បានធ្វើខុស ចំពោះចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ដែលអាចធ្វើឲ្យគាត់ទទួលសងដល់សេចក្តីស្លាប់នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ។

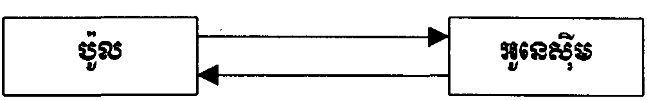


*អនុវត្តជំនឿក្នុងភាពអាចទទួលយកបាន*
*នៃការទូទាត់សង និង ការទូលអង្វរ ។*

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកប៉ូល បានឲ្យអូនេស៊ីម អង្វរសុំទោសគីលេម៉ូន ក្នុងនាមរបស់លោក ប៉ូល និង ចេញសងថ្លៃបំណុលរបស់អូនេស៊ីម ។ អូនេស៊ីមបន្ទាប់មកបានយកជីវិតរបស់គាត់ទៅដាក់ក្នុង

ដៃរបស់ចៅហ្វាយគាត់ ហើយនិងបានទុកចិត្តលើលោក ប៉ូល គឺថាការទូលអង្វរ របស់គាត់ ដែលអាចបង្ហាញភស្តុតាង ដែលគួរឲ្យទទួលចំពោះភីលេម៉ូន ហើយជីវិតរបស់គាត់នឹងបានទទួលការត្រាប្រណី ព្រមទាំងបានត្រឡប់ទៅឯចៅហ្វាយរបស់ខ្លួនវិញ ។

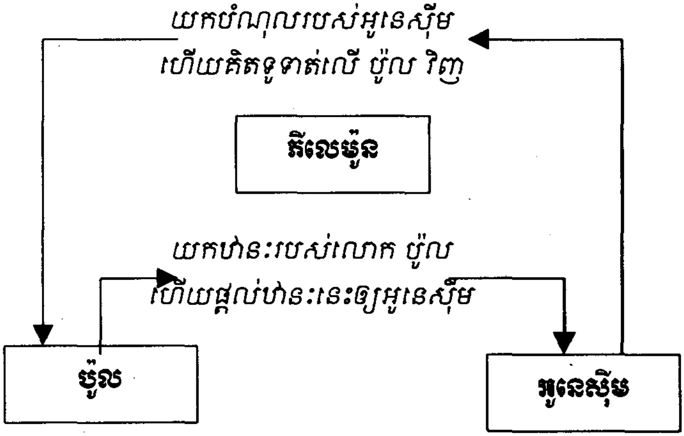


លោកប៉ូលបានស្នើថា សុំឲ្យលោកភីលេម៉ូនធ្វើការផ្លាស់ប្តូរពីការដែលនឹងកើតឡើងតំណាលគ្នា ។ ដំបូង ឲ្យភីលេម៉ូនគិតបំណុល របស់អូនេស៊ីម ទៅលើបន្ទុករបស់លោក ប៉ូល : "បើសិនជាគាត់បានធ្វើអ្វីខុសឆ្គងនឹងអ្នក ឬ ជំពាក់អ្នក នោះត្រូវគិតពីលើខ្ញុំវិញ ។ ប៉ូលខ្ញុំសរសេរដោយដៃខ្លួនថា ខ្ញុំនឹងសងអ្នក" ទី២ ម្ចាស់ទាសករយកឋានៈរបស់ប៉ូល ហើយផ្តល់ឋានៈនេះទៅឲ្យអូនេស៊ីម : ចូរទទួលគាត់ ដូចជាខ្លួនខ្ញុំចុះ" ទោះបីនៅក្នុងសំបុត្រ ដែលសំណើពីឋានៈនេះដាក់នៅចំពោះមុខម្នាក់ដែលជាប់បំណុលក៏ដោយ ក៏វាដើរតាមការដោះស្រាយដោយសមហេតុផលក្នុងការដោះស្រាយបំណុលនោះដែរ ។

*ការផ្លាស់ប្ដូរបញ្ជាក់ឲ្យឃើញការប្រោសលោះដែលអ្នកមានបាប រកឃើញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។*

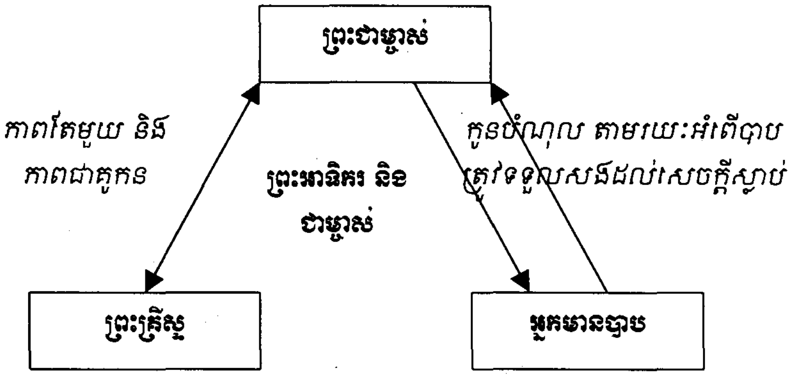


ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទ គឺជាភាពតែមួយដ៏ជ្រៅ និង ភាពជាដៃគូមួយ ។ ព្រះយេស៊ូអង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានមានបន្ទូលពីការនេះ នៅពេលទ្រង់បានពោលអះអាង "ខ្ញុំនិងព្រះវរបិតាគឺតែមួយ (យ៉ូហាន ១០:៣០)" ។ ពីរគឺមិនដូចគ្នាសុទ្ធសាធទេ ប៉ុន្តែបានរួបរួមដោយសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាល និង ដោយមិនអាចបំបែកគ្នាបាន ។ មូលដ្ឋានទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និង មនុស្សម្នាក់ៗ គឺថាអ្នកបង្កើត និង ចៅហ្វាយ ប៉ុន្តែតាំងពីគ្រប់ទាំងអស់នៅក្នុងអាដាមគឺជាអ្នកមានបាបមក ដោយនិស្ស័យ និង ដោយការជ្រើសរើសពួកគេឈរចំពោះទ្រង់ ដូចជាកូនបំណុល ដែលបានទទួលការគំរាមកំហែងដោយសេចក្ដីស្លាប់ដ៏អស់កល្ប ។

*ការផ្ដល់ឲ្យចំពោះការជួយសុំទោសឲ្យ និង ការសងបំណុល*

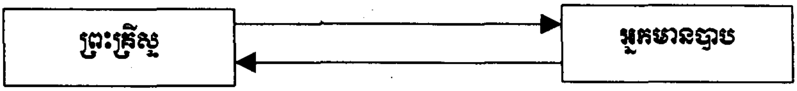


*អនុវត្តជំនឿក្នុងភាពអាចទទួលយកបាន នៃការសងថ្លៃ និង ការទទួលអង្វរ*

ចេញពីសេចក្តីមេត្តាករុណា ព្រះគ្រីស្ទជួយសុំទោសសំរាប់អ្នកមានបាបម្នាក់ៗ ។ មុនដំបូងថ្វាយចំពោះការសងបំណុលអំពើបាបនីមួយៗ គឺថាព្រះគ្រីស្ទបានមក "ដើម្បីប្រទានជីវិតរបស់ទ្រង់ទុកជាតម្លៃលោះមនុស្សជាច្រើន"[២១] ព្រះជាម្ចាស់បង្កើតទ្រង់ដោយគ្មានបាបសោះ ឲ្យត្រឡប់ជាមានបាបសំរាប់យើងវិញ" (២កូរិនថូស ៥:២១)

"ព្រះយេស៊ូ . . . បានរងទុក្ខដល់សុគត ដូច្នេះដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះអង្គអាចភ្លក់សេចក្តីស្លាប់សំរាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា (ហេព្រើ ២:៩)" ទ្រង់គឺត្រូវរបួសសំរាប់អំពើរំលងរបស់យើង ក៏ត្រូវបានគេវាយដំសំរាប់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើង និង ជាទណ្ឌកម្មដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសឲ្យជាដោយសារស្នាមរំពាត់នៅលើទ្រង់ . . . ព្រះយេហូវ៉ាបានទម្លាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាទៅលើទ្រង់" (អេសាយ៥៣:៥-៦) ។ ព្រះយេស៊ូវបានដូចជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីរំដោះឲ្យរួចពីបំណុល[២២] ដោយបានសងថ្លៃបំណុលរបស់អ្នកមានបាប នោះទ្រង់បានប្រទានឲ្យនូវឋានៈរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះវរបិតា "ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនៅក្នុងទ្រង់" (២កូរិនថូស ៥:២១) គឺដោយសារព្រះ នោះអ្នកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលបានក្លាយជាប្រាជ្ញាសំរាប់យើង ដែលមកពីព្រះ-នោះគឺសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង

---

*[២១] ម៉ាកុស ១០:៤៥ ជាញឹកញាប់ត្រូវបានចាត់ទុកថាខសំខាន់សំរាប់ដំណឹងល្អនេះ ។ ពាក្យតម្លៃលោះមានន័យថាតម្លៃ ឬ មានន័យដោយ ការដោះលែងគឺធ្វើឡើងដែលអាចធ្វើទៅបាន ។*

*[២២] ការដោះលែង ដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ១ធីម៉ូថេ ២:៦ ប្រើបញ្ញត្តិ (ពាក្យ) ដែលជាប់ទាក់ទងគ្នា ។ ទាំងពីរនេះបញ្ជាក់ន័យពីការសងខូចខាត ។ សូមមើលផងដែរ ១កូរិនថូស ៦:២០; ១ពេត្រុស ១:១៨ តទៅ ។ម៉ាថាយ ១៨:២១-២៧; លូកា ៧:៤០-៥០; ម៉ាថាយ ៦:១២*

សេចក្តីបរិសុទ្ធ និង សេចក្តីប្រោសលោះ" (១កូរិនថូស ១:៣០) យើងនៅក្នុង "ព្រះគ្រីស្ទ" ហើយបានអនុញ្ញាតឲ្យអធិស្ឋាន "ក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ" អ្វីដែលបានតម្រូវដល់អ្នកមានបាបគឺថា អ្នកមានបាបនោះឯងមានជំនឿនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះវរបិតា ហើយនិងនៅក្នុងការសងថ្លៃ ដែលអាចទទួលយកបានដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ ព្រមទាំងចូលទៅជិតព្រះវរបិតាក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ សំរាប់ការអត់ទោស ដែលបានសន្យា និងទំនាក់ទំនងថ្មីដូចជាកូនប្រុស ឬ កូនស្រីអីចឹង ។

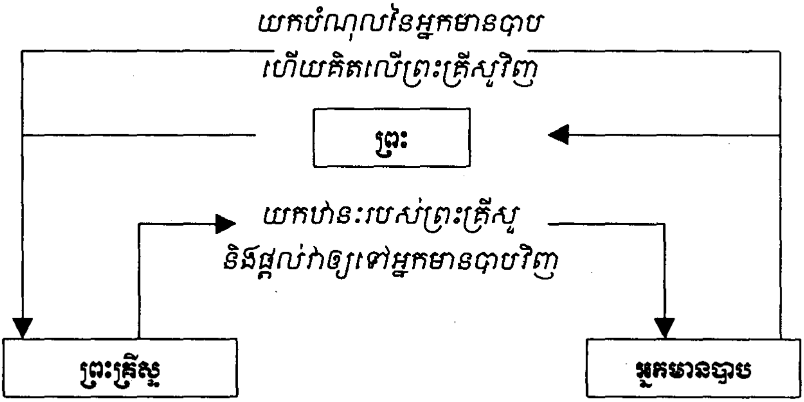


នៅពេលជំនឿបែបនេះត្រូវបានអនុវត្ត នោះព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការប្តូរបំណុលរបស់អ្នកមានបាបទៅឲ្យព្រះគ្រីស្ទវិញ យ៉ាងពិនិត្យពិច័យ និងសេចក្តីសុចរិត និង ភាពអាចទទួលយកបានរបស់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យដល់ពួកអ្នកមានបាប ។

ប្រសិនបើលោក ភីលេម៉ូន បានស្តាប់តាមសេចក្តីសំណូមរបស់លោក ប៉ូល នោះការអត់ទោស និង ការព្រមទទួលយក អូនេស៊ីម អាចពន្យល់ពីដំណឹងល្អ ទៅដល់អ្នកដែលមកស្គាល់អំពីដំណឹងល្អ គឺនិងធ្វើឲ្យ ភីលេម៉ូន បង់ខាតអត់ "សិទ្ធិ" របស់គាត់ទាំងពីរ គឺទាំងការបាត់បង់ថវិកា និង បាត់បង់ឱកាសសំរាប់ការសងសឹកផ្ទាល់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែជីវិតអាចមានអស់កល្បបន្ទាប់ពីការផ្តល់នូវការរស់នៅជាគំរូដ៏ រស់ពីរបៀបដែល

ព្រះយេស៊ូវប្រោសឲ្យជានូវទំនាក់ទំនងនេះ ។ ព្រះគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីជារឿយៗ ជំរុញឲ្យអ្នកគ្រីស្ទាន "ធ្វើទង្វើ" របស់ដំណឹងល្អក្នុង របៀបដូចគ្នា ទៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃ[២៣] ។

*ការប៉ិនប្រសប់ ឬ ទេពកោសល្យ:* មានពួកអ្នកដែលជឿថា អំណាច និង តួនាទីផ្តល់ឲ្យពួកអ្នកដែលមាននូវសិទ្ធិក្នុងការអនុវត្តន៍ លើការវាយដំលើពួកគេដែល "ទន់ទាប" ។ នោះគឺជាបញ្ហារបស់ពួកគេ ហើយអ្នកដទៃត្រូវស្តាប់បង្គាប់ ។ អ្នកធំឡើងឋានៈកាន់តែខ្ពស់ សង្កត់សង្កិនអ្នកដទៃកាន់តែខ្លាំង ដោយការត្រួតត្រាតាមរយៈច្បាប់ ។ លោក ភីលេម៉ូន បដិសេធការសន្មត់បែបអ៊ីចឹង ។

លោក ប៉ូល ជាសាវ័កបានទទួលអំណាចដោយព្រះគ្រីស្ទ ដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះគាត់លះបង់ចោលសិទ្ធិអំណាចនោះ ដើម្បីទូលអង្វរមិត្តសម្លាញ់ចាស់ម្នាក់វិញ ។ គាត់នឹងមិនបង្ខំចិត្តរបស់លោក ភីលេម៉ូន ទេ ហើយគាត់បដិសេធក្នុងការបញ្ជាលោក ភីលេម៉ូន ។ គាត់នឹងធ្វើការទទូចសុំដោយពឹងផ្អែកលើលក្ខណៈនៃដំណឹងល្អ និង លើទំនាក់ទំនង ដែលពួកគេពេញចិត្ត ។ ក្នុងមធ្យោបាយនេះ គ្រប់ទាំងការល្អដែលភីលេម៉ូនធ្វើ នឹងជាការជ្រើសរើសរបស់គាត់ផ្ទាល់ នោះហើយដែលជាការគួរឲ្យសរសើរ ។ លោក ភីលេម៉ូន នឹងទទួលកិត្តិយសមិនមែនលោក ប៉ូល ទេ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នាលោក ប៉ូល បានដាក់ខ្លួនគាត់នៅក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់: លោក ភីលេម៉ូន អាចមិនអើពើនូវសំណូមពររបស់គាត់ ហើយទុកឲ្យគាត់គ្មានអានុភាព ដើម្បីទប់ទល់រឿងរ៉ាវនេះ ។ ពេលនោះ ភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់ ប៉ូល អាចត្រូវបានខូចខាតកិត្តិយស ។ ប៉ុន្តែគាត់ស្ម័គ្រធ្វើខ្លួនគាត់បង្ហាញឲ្យឃើញថាខ្សោយ ដើម្បីទុកឲ្យលោក

---

[២៣] *មើលឧទាហរណ៍ អេភេសូ ៤:២៣; ៥:២២,២៥*

ភីលេម៉ូន ដែលមានអំពើពេញដោយចិត្តអធ្យាស្រ័យ និង ដោយសេរីភាពរបស់គាត់ អាចបង្ហាញឲ្យឃើញយ៉ាងខ្លាំងក្លាឡើង ។

ដូច្នេះសំបុត្រនេះគឺមានតម្លៃមិនមែនគ្រាន់តែសំរាប់ការបង្រៀននូវអ្វី ត្រឹមត្រូវដែលត្រូវធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាវិធីដើម្បីឈោងចាប់មនុស្សឲ្យអនុវត្តតាមមេរៀននេះដែរ ។ ពីព្រោះការសរសើររបស់ប៉ូលចំពោះ ភីលេម៉ូន គឺសមនឹងទទួលហើយនិងស្មោះត្រង់គឺមិនជាការកុហកឬ ការបញ្ចោរខុសឆ្គងនោះទេ ។ ក្នុងឋានៈជាអ្នកដឹកនាំដ៏រឹងមាំ មានសេរីភាពនឹងសរសើរមនុស្សរបស់គាត់នៅពេលណា ដែលសមរម្យនិងពង្រឹងឲ្យរឹងមាំឡើងតែគាត់មិនតម្កើងខ្លួនឯងខ្ពស់លើសពួកគេនិងទាំងមិនរុញពួកគេឲ្យធ្លាក់ចុះដែរ ។ តើពួកជំនុំជាច្រើនគប្បីដើរតួនាទីឲ្យល្អប្រសើរឡើងប៉ុណ្ណាទៀត ប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកជំនុំអាចប្រើទេព្យកោសល្យដែលបានបង្ហាញភស្តុតាងក្នុងសំបុត្ររបស់លោកប៉ូល ដែលផ្ញើទៅកាន់លោក ភីលេម៉ូន ។

**ការពោលអះអាងចំពោះន័យជំនួសនៃពាក្យ** Hyper ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាភាសាក្រិច ជាញឹកញាប់ប្រើពាក្យឈ្នាប់ Hyper ដើម្បីនិយាយពីការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីសង្គ្រោះលោកិយ[២៨] ពេលខ្លះបាននិយាយ ពីពាក្យឈ្នាប់ Hyper ថានេះមានន័យត្រឹមតែ "សំរាប់ផលប្រយោជន៍ និង ក្នុងនាម" ហើយមិនដែលមានន័យថា គំនិតយកមកជំនួស "ជាជំនួស, ជំនួសឲ្យ" ដូច្នេះការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចមានផលប្រយោជន៍ ដោយប្រការណាមួយដល់លោកិយ ដោយមិនបានធ្វើត្រង់កន្លែងរបស់ពាក្យនោះសោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ លោក ប៉ូលប្រើ ពាក្យឈ្នាប់ Hyper ក្នុង ភីលេម៉ូនខ ១៣ នៅពេលដែលគាត់

---

[២៨] *ឧទាហរណ៍ ម៉ាកុស ១៤:២៤; យ៉ូហាន ១០:១១,១៥, ៥០-៥២, ១៥:១៣, ១៨:១៤; រ៉ូម ៥:៦-៨ ។ ល ។*

និយាយថា "ខ្ញុំចង់ឲ្យគាត់នៅជាមួយ នឹងខ្ញុំណាស់ ដើម្បីឲ្យគាត់បំរើខ្ញុំជំនួសអ្នក . . ." ។ យ៉ាងច្បាស់លាស់ណាស់ ពាក្យឈ្នាប់ Hyper ត្រូវបានប្រើនៅទីនេះ ក្នុងគំនិតជំនួស ។ ការបំរើរបស់ អូនេស៊ីម នោះ លោក ប៉ូល អាចគ្មានផ្លូវមានផលប្រយោជន៍ដល់ ភីលេម៉ូន ឡើយ ។ តាមការពិត នឹងមានភាពងាយស្រួលដល់គាត់ ដោយដកហូតគាត់ចេញពីការបំរើក្នុងឋានៈជាទាសកររបស់ខ្លួន ។ លោក ប៉ូល កំពុងបញ្ជាក់ថា គាត់មានឱកាសដ៏ល្អ គឺលោក ភីលេម៉ូន គប្បីបំរើ លោក ប៉ូល ដោយផ្ទាល់នៅក្នុងគុក ។ ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីលោក ភីលេម៉ូន មិននៅទីនោះ គឺលោក អូនេស៊ីម អាចបំរើជំនួសគាត់ ។

ទោះបីជាយ៉ាងដូច្នេះក៏ដោយ យើងអាច ឬ មិនអាចបង្ខំឲ្យបានយល់ពាក្យឈ្នាប់ Hyper ដោយគំនិតជំនួសគ្រប់ពេលវេលាឡើយ ដែលវានិយាយអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលអត្ថន័យនោះត្រូវតែបំរើជាយ៉ាងហោចណាស់ ជាពាក្យស័ព្ទដែលអាចកើតបាន និង ដែលអាចជួយឧបត្ថម្ភបាន ។

*លទ្ធិគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និង រឿងរ៉ាវសង្គម* ។ ជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ៗគប្បីមានឥទ្ធិពលនៅគ្រប់ចំណុចនៃជីវិតរបស់គាត់ ។ ព្រះគម្ពីរប៊ីបមិនបានលើកទឹកចិត្តយើងឲ្យ "ជឿ" លើជំនឿរបស់យើង ដែលគ្រាន់តែស្ថិតក្នុងគំនិតរបស់យើងខ្លះ ប៉ុន្តែជាជាងអនុញ្ញាតឲ្យវាធ្វើឲ្យមានរូបរាងឡើងពីរបៀបដែលយើងគិតនិង ធ្វើសកម្មភាពឆ្ពោះទៅកាន់គ្រប់ទាំងរឿងរ៉ាវនោះ ។ ដូច្នេះរបស់ភីលេម៉ូនដែលមិនមែនជាការអនុវត្តន៍តាមការប្រព្រឹត្តរបស់ពួករ៉ូមនៅបច្ចុប្បន្ននោះទេ គប្បីកំណត់ឲ្យដឹងពីរបៀបដែលគាត់ប្រព្រឹត្តចំពោះទាសករអូនេស៊ីមដែលលួចរត់ចេញ ។ ជំនឿរបស់អ្នកគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺគ្រប់ជ្រុងជ្រោយដែលគប្បីមានឥទ្ធិពលឬណែនាំគ្រប់ទាំងទិដ្ឋភាពនៃជីវិតរបស់អ្នកជឿ ។ សំបុត្រដ៏ខ្លីនេះបំភ្លឺសេចក្ដីពិតនោះឯង ។

ប៉ុន្តែលោក ភីលេម៉ូន ក៏បំភ្លឺផងដែរពីគំរូព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចំពោះការប្រឈមទៅនឹងបញ្ហាសង្គមក្នុងសង្គមដ៏ធំនោះ ។ ទាសភាព-ដូចជាត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងពិសេសនៅក្នុងសង្គមរបស់អ្នកមិនជឿព្រះគ្រីស្ទ ដែលមិនត្រូវបានបញ្ញត្តិ ដោយក្រិត្យវិន័យរបស់លោក ម៉ូសេ-បានសេចក្តីថា កំពុងបន្ទាបបន្ថោកដល់មនុស្សជាតិ ដែលបានបង្កើតមកក្នុងរូបអង្គនៃព្រះ ដូចជាការជញ្ជក់ផលប្រយោជន៍ រំលោភបំពាន(ឃោរឃៅ) និងអំពើកំរោល ។ បានកើតឡើងរាប់សតវត្សមកហើយ នូវសម្រែកដ៏ឈឺចាប់ ដើម្បីសុំឲ្យលុបបំបាត់ចោល ។

យ៉ាងណាក៏ដោយព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទាំងមូល និង ព្រះគម្ពីរភីលេម៉ូននៅក្នុងការនិយាយពិសេសបានចែងថា គ្មានអ្វីសោះស្តីអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកគ្រីស្ទានក្នុងការរំលំប្រព័ន្ធទាសភាព ។ គ្មានការប្តឹងតវ៉ា គ្មានបានសរសេរលិខិតអ្វីសោះ គ្មានការបង្កើតគណៈកម្មាធិការ គ្មានការប្តឹងតវ៉ាទៅរដ្ឋាភិបាល ។ លោក ប៉ូល និយាយយ៉ាងងាយថា "ភីលេម៉ូនត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះទាសករ របស់អ្នកដូច ជាបងប្អូនខាងគ្រីស្តបរិស័ទ" កន្លែងដទៃទៀត គាត់ជម្រុញទាសករឲ្យបំរើ ដោយស្មោះត្រង់ និងម្ចាស់ទាសករឲ្យប្រព្រឹត្តចំពោះទាសករដោយយុត្តិធម៌[២៥] គ្រីស្តបរិស័ទត្រូវធ្វើទង្វើក្នុងគ្រប់ទាំងចំណុចនៃជីវិតរបស់ពួកគេ ក្នុងឋានៈជាអ្នកគ្រីស្តបរិស័ទ ហើយពួកជំនុំត្រូវតែអនុវត្តប្រការនេះទៅក្នុងគ្រប់ ទាំងមធ្យោបាយរបស់គ្រីស្តបរិស័ទ ប៉ុន្តែសង្គមជាទូទៅមិនដែលផ្តោតលើការទូន្មាន

---

[២៥] *ឧទាហរណ៍ អេភេសូ ៦:៥-៩; កូល៉ុស ៣:២២-៤១; ១ធីម៉ូថេ ៦:១-២; ទីតុស ២:១៨; ១ពេត្រុស ២:១៨ បើសិនជាទាសករបានមកឯព្រះគ្រីស្ទនោះ គាត់មិនត្រូវបង្កើតសេចក្តីប្រាថ្នាជាជំបូងរបស់គាត់ ដើម្បីចៀសវាងពីទាសភាពឡើយ ប៉ុន្តែជាជាងនោះ គឺបំរើព្រះគ្រីស្ទនៅកន្លែងណា ដែលគាត់នៅ (១កូរិនថូស ៧:២១-២៣) ហេតុផលមួយសំរាប់ការនេះគឺថាទាសករ និង អ្នកជាគឺស្មើគ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (១កូរិនថូស ១២:១៣; កាឡាទី ៣:២៨; កូល៉ុស ៣:១១)*

របស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីឡើយ ។ ព្រះយេស៊ូវអង្គឯងមិនបានប៉ុនប៉ង ឬណែនាំអ្នកដទៃឲ្យធ្វើជាអ្នកកែតម្រង់សង្គមអ្នកមិនជឿឡើយ ឬពួកសាវ័កក៏មិនតាំងចិត្តដូច្នេះដែរ ។ យើងជាអំបិល និងជាពន្លឺដែលបង្ហាញដោយគំរូ និងដោយបង្កើតការស្រេក មិនដោយការវាយដំ និងទារុណកម្មក្នុងការបង្ខំដល់អ្នកមិនជឿឲ្យជឿតាមនោះឡើយ ។ លោកប៉ុលបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថា តើកិច្ចការរបស់ពួកជំនុំមិនមែនជាកិច្ចការរបស់រដ្ឋាភិបាលស៊ីវិលទេឬអ្វី: "តើអ្វីទៅជាកិច្ចការរបស់ខ្ញុំក្នុងការជំនុំជំរះដល់អស់អ្នកនៅក្រៅពួកជំនុំ? តើអ្នកមិនជំនុំជំរះមនុស្សនៅខាងក្នុងពួកជំនុំទេឬអ្វី? ព្រះទ្រង់ជំនុំជំរះពួកអ្នកខាងក្រៅ" (១កូរិនថូស ៥:១២-១៣) ។

តើអ្នកគ្រីស្ទានបានឃោសនាប្រឆាំងនឹងទាសភាព-ឬបញ្ហាអ្វីទៀតនៅក្នុងសង្គមរ៉ូម៉ាំងនោះឡើយ ការធ្វើបែបនោះអាចនឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យភាន់ច្រឡំដំណឹងល្អ ។ ម៉្យាងទៀតក្រៅពីព្រះគុណរបស់ព្រះអាចបង្ហាញការសម្លាប់ខ្លួន បើសិនទាសករត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យដើរតាមផ្លូវនោះដើម្បីបះបោរ ។ វិធីសាស្រ្តរបស់គ្រីស្តបរិស័ទ គឺដើម្បីផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់មនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកបង្រៀនអ្នកដែលបានជឿ (ម្នាក់ៗនិងពួកជំនុំ) ពីរបៀបដែលផ្លាស់ប្តូរ គប្បីសម្តែងខ្លួនក្នុងគ្រប់ទំនាក់ទំនង ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនការបង្កើតសិស្សម្នាក់ៗ និង ពួកជំនុំហើយដឹងថាគ្មានអ្វីក្រៅពីការបង្កើតសិស្សប្រជាជាតិដូចគ្នាទេ ។ ទោះជាគ្រីស្ទានអាចនឹងគប្បីត្រូវធ្វើការសំរាប់ការល្អដល់សង្គមក៏ដោយ ក៏ព្រះគម្ពីរភីលេម៉ូនរំលឹកដល់យើងពីវិធីសាស្រ្តដំបូង និងជាសេចក្តីណែនាំ ។

## សេចក្តីបន្ថែម: ការរៀបចំនៃព្រះគម្ពីរភីលេម៉ូន[២៦] តាមលក្ខណៈឆ្លុះ

ក. ១-៣ លក្ខណៈនៃសំបុត្រ
- ក ១.២ ឈ្មោះពួកអ្នកដែលនៅជាមួយលោកភីលេម៉ូន
- ខ ៣ ការប្រសិទ្ធិពរ

ខ ៤-៧ សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ប៉ូលសំរាប់ភីលេម៉ូន ។ បដិសណ្ឋារកិច្ចរបស់ភីលេម៉ូន

គ ៨ អំណាច

ឃ ៩.១០ ការទូលអង្វរករ

ង ១០ អូនេស៊ីមជាម្នាក់ដែលប៉ូលនាំ ប្រែចិត្ត ។

ច ១១.១២ ធ្វើខុសដោយអូនេស៊ីម ។ កែខៃបានធ្វើឡើងដោយលោកប៉ូល

ជ ១២ ឲ្យទទួលអូនេស៊ីមដូចទទួលលោកប៉ូល

ឈ ១៣.១៤ ប៉ូលនិងភីលេម៉ូន

ញ ១៥ អូនេស៊ីម

*ញ* ១៦ អូនេស៊ីម

*ឈ* ១៦ ប៉ូលនិងភីលេម៉ូន

*ជ* ១៧ ឲ្យទទួលអូនេស៊ីមដូចទទួលលោកប៉ូល

*ច* ១៨.១៩ ការធ្វើខុសដោយអូនេស៊ីម ។ កែខៃបានធ្វើឡើងដោយលោកប៉ូល

*ង* ១៩ អូនេស៊ីមជាម្នាក់ដែលប៉ូលនាំ ប្រែចិត្ត

*ឃ* ២០ ការទូលអង្វរ

*គ* ២១ អំណាច

*ខ* ២២ ការទទួលរាក់ទាក់របស់ភីលេម៉ូន ។ សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ភីលេម៉ូនសំរាប់ប៉ូល

*ក* ២៣-២៥ លក្ខណៈនៃសំបុត្រ
- ក ២៣.២៤ ឈ្មោះពួកអ្នកដែលនៅជាមួយលោកប៉ូល
- ខ ២៥ ការប្រសិទ្ធិពរ

---

(២៦) *ដកស្រង់ចេញពីក្នុងសៀវភៅឈ្មោះ* E. W. Bullinger Figures of Speech Used in the Bible Explained and Illustrated (London: Messrs. Eyre and Spottiswoode, 1898; reprinted., Grand Rapids: Baker, 1968), 379.

HONEYCOMB 2/1 (January 2001): 77–85

# Training Adults to Become Christians in the Catholic Church

*François PONCHAUD*

After Jesus rose from the dead he instructed his eleven disciples, "Therefore go and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teaching them to obey everything I have commanded you" (Matt 28:19–20).

Many biblical scholars conclude that the gospel of Matthew gives more attention to church organization than do the other synoptic gospels. In the verse cited above, Matthew points to the baptism that the early church conducted for new converts in A.D. 80. Maybe Jesus himself did not speak as clearly as does this passage, but it confirms what the churches practiced forty to fifty years after his death. According to Matthew, Jesus did not only send the apostles to evangelize, but charged them with "baptism" and "teaching the people to obey what he had commanded them to do." The baptism and deeds expressed the faith of those who gave their lives to Jesus as Christ and Lord.

Therefore since the beginning of the church, we can see in the Acts of the Apostles Christians who have concentrated on two tasks: sharing the good news of salvation brought by Jesus, and training others to become disciples.

After Peter proclaimed Christ's resurrection, "with many other words he warned them, and he pleaded with them" (Acts

2:40). The early Christians "devoted themselves to the apostles' teaching and to fellowship . . . and prayer" (Acts 2:42). After Paul converted to faith in the Jesus whom he had persecuted, he was educated and baptized by Ananias (Acts 9:5, 17–19).

From the second until the fourth centuries there were not many Christians, and this minority suffered persecution under the authorities. Therefore the church was *eager* to teach adults to be Christians. Tertullian (A.D. 150), Origen (A.D. 180), and Cyprian (A.D. 250) were famous in teaching people. Later, after the state became Christian, believers did not pay much attention to instructing and converting adults. They only performed baptism for newly-born children. Then in 1963 the second Vatican council decided to teach adults who wish to become Christians in accordance with the ancient way. This way is appropriate to the situation of Cambodia, since there are a small number of Christians living among a majority of Buddhists who hold to a faith very different from Christianity.

Normally the Catholic Church does not quickly perform baptism for those who ask to become Christians, but waits until they have gone through these four phases of formation:

1. initial evangelization
2. educating them to become disciples (catechumenate)
3. preparing them to receive the sacrament of baptism and the body of Christ
4. having neophytes reflect on the new life that they have received (mystagogy)

## 1. First phase—Evangelization

Every Christian has an important obligation to preach the gospel of salvation through Jesus. As the apostle Paul said, "Woe to me if I do not preach the gospel!" (1 Cor 9:16). This is the task every one of us must do. If we know the way that provides happiness for us, we must share it to others. We cannot keep it only for ourselves! We preach the gospel through various ways, such as visiting people and caring for their living situation, just as Jesus took care of the living situation of people. We share with them and inquire about their faith. What do they want? What do they

understand of the meaning of their lives? How does their religion solve their problems? How do they experience their spiritual lives? Usually our Catholic brothers do not like to stress verbal religious proclamation because faith is a kind of love story. It is mysterious; we cannot share it with friends in a public area. On the other hand, we believe that the Holy Spirit—who is the spirit of Jesus risen from the dead—dwells in those who are devoted to their religion. He called them and exhorted them through the various ways of their own religion as well. We just try to be a witness to the way that leads to God, whom people are seeking through their own religions. We try our best to understand their deep desires and pay attention to respond to their needs as well.

The people who convert to Jesus are most likely to become the ones who change the direction of their lives. They change their minds not because they learned a theory or studied the Bible, but because they met Jesus—the living God—and accepted Him as their refuge. He leads them to change their thinking, behavior, relationships with others in society, relationships with men and women, manner of living as husband and wife, way of loving others, etc.

Sometimes those who accept the gospel believe immediately in Jesus as their savior, but they do not obey the good news as described in the parable of Good Seed (Mk 4:1–9). Sometimes it will take a few years—or ten to twenty years—for them to really depend on Jesus according to the Father who "draws them" (John 6:44), and according to their answer also. In this phase the candidate reveals his[1] desire to become a Christian. Perhaps a person met a Christian who proclaimed the gospel in a confusing way—for example that the church saves mankind through giving money or rice, etc. In this case the church should help purify their desires and teach them to entrust their lives to Jesus, who shows the new way to the Father. That person then accepts Jesus as "the way, the truth, and the life" (John 14:6). He is willing to turn away from his old way, to know Jesus, and live for Him. If the person gains

[1]For the sake of convenience and euphony, in this article masculine pronouns used for people in general refer to women as well as men.

some kind of understanding then the church will conduct a ritual called "entering the church ceremony."

The church decides whether or not to accept this new member by considering some aspects of his faith and character:

- The person who applies for church membership must believe that Jesus is not the Father and not the Holy Spirit.
- Because he has met Christ the living God, he eagerly proclaims the Gospel to others.
- He must turn away from depending on the Buddha and trust in Christ instead. That does not mean we reject Buddhism, but rather that we Christians choose another way. We cannot reach Battambang by taking a bus and at the same time boarding a plane.
- He is not afraid of ghosts, and no longer consults with fortunetellers or mediums.
- He has started to care for other people who are poorer than he, striving for justice in society with all his strength.
- He is glad to join with other people who are seeking Jesus as he is.
- He is faithful to his spouse, no more playing cards, no more drunkenness, no more doing inappropriate business (especially oppressing others), no more receiving bribes, etc.
- If he is still young, the parents must be willing to let their child become a Christian.

Then the church accepts him as a Christian even though that person has not yet participated in a baptism ceremony.

## 2. Second Phase—Train Them to be Disciples.

Jesus told the group of his apostles "to make disciples of all nations" and "teach them to obey everything I have commanded" (Matt 28:19). The Church Fathers made a new word for that phase of "teaching them to become disciples": *discipleship.* It takes a long time to become a disciple. Baptism does not mean that a person is a disciple.

The person who is already a member of the church has to receive instruction in three major areas: knowing God's Word, knowing how to pray, and living according to Jesus' teaching.

According to the book of Acts, the early church devoted itself to the apostles' teaching, to fellowship, and to prayer (Acts 2:42).

The ones who received instruction in the faith "devoted themselves to the apostles' teaching." The person who hears the Word of God not just learns about the Bible, but gradually recognizes that God the Father loves him and calls that person to make a covenant with Him as if God were asking to marry him. When we study the Bible we discover a kind of love story, because the history of salvation in the Bible reads like a love story and the gift of life. The believer responds to God who loves him. Regulations come out of love also; therefore, the catechumen must consider his manner of living. He needs to bring his lifestyle in accordance with the love of God. The person who "teaches the Bible" must be a witness, who by his own living example shares his experience. A Bible teacher is not just one who teaches the Bible's words.

"They devoted themselves to prayer": the catechumen receives instruction on how to pray on his own as a Christian. Every religion teaches people to pray or to recite prayers, but only Jesus teaches people to have a spiritual relationship with the Father through the enlightenment of the Holy Spirit. So we have to teach them to pray the way that Jesus taught in Matt 6:5–13, particularly verses 9–13. The prayer was the "Our Father"; this is a model for Christian prayer. The person who receives instruction on prayer prays to the Father with love, using the words and the mindset of Jesus.

They "devoted themselves to fellowship." Members of the early church shared their possessions with one another. This means that Christian living is different from the lifestyle of other people. It is not preoccupied with earning for one's own consumption with no consideration for the poor. This is a very crucial point, showing that the candidate has experienced true conversion—not only lip conversion. The catechumen receives instruction on how to live according to his Master's teaching. People are to love others and forgive those who wrong them. Such practice is very different from what people normally do. Then they are to reflect on the message that Jesus shared on the mountain (Matt 5–7). He revealed that the way that leads to true happiness differs from the way of happiness

of the world. Everybody must obey Moses' law; only Christians obey the new commandment of Jesus.

This phase may take a long time—maybe one or two years. In this phase various rituals are performed, such as transmission of Jesus' prayer (Matt 6:9–13), meaning Christians should testify that they live according to the words of this prayer to let the seekers listen. Sometimes the ceremony of the gift of Jesus' word on true happiness (Matt 5:1–12) is held. Sometimes a ritual is performed using the brief Christian creed formulated by the church leaders in Nicea (A.D. 325). In this way the new convert understands that he has received the faith that was preached by the apostles and has been proclaimed from one generation to the next until today.

### 3. Third Phase—Candidates Preparing Themselves to Receive Baptism and Holy Communion

For many generations the church has celebrated Lent for all Christians to prepare themselves for forty days to commemorate the death and resurrection of Jesus. Then the church conducted a special teaching for the catechumens. During this time they read passages to remind them of baptism—Jesus tempted by Satan (Matt 4:1–11), Jesus undergoing a transfiguration (Matt 17:19), Jesus talking with a Samaritan woman (John 4:5–42), Jesus healing a man born blind (John 9:41), Jesus raising Lazarus from the dead (John 11:44). The whole church teaches those who want to receive baptism during Lent so that they know the way of Jesus—that they need to fight Satan, but that this way leads to the glory of God. When they receive the sacrament of baptism Jesus gives them a source of life that will provide eternal life. He enlightens their minds and raises them from the dead.

Normally the bishop performs water baptism for them in the night of the Passover ceremony to declare that those who receive baptism also share the death and resurrection of Christ. As Paul said, "Or don't you know that all of us who were baptized into Christ Jesus were baptized into his death? We were therefore buried with him through baptism into death. . . . If we have been united with him in his death, we will certainly also be united with him in his resurrection" (Rom 6:3–5).

## 4. Fourth phase—Reflection on the Wonderful New Life that Christians Receive through Christ.

After the Passover ceremony the neophytes reflect together on the dignity of their new life for at least fifty days.

The Church Fathers frequently compare adults who want to become Christians to the conception of a baby in his mother's womb, or to an Israelite who left Egypt for Canaan.

Jesus compared the sacrament of baptism to a new birth (John 3:3–8, "I tell you the truth, no one can see the kingdom of God unless he is born again. . . . I tell you the truth, no one can enter the kingdom of God unless he is born of water and the Spirit"). But infants stay in the womb for nine months before they are born. A wife receiving sperm from her husband resembles a believer receiving the Word of God. When he first receives the Good News, his faith is like the conception of a child, but it is still small like the fetus in the mother's womb. Then the catechumens show their behavior, meaning that they are willing to follow Jesus who called them. They want to know Him more and more as their good teacher, and they decide to totally give themselves to Him who is the real source of life. They begin to believe when they "join the church" with an auspicious ceremony. When they join the church that means they are "Christian."

The fetus spends a long time in the womb in order to grow physically. Similarly, a new convert to Jesus as savior needs time to grow spiritually. He must not only learn but also practice how to live like Christ and follow him whom he has met as the living God.

This comparison helps us understand that we need time to let faith grow, just as a fetus needs time to mature enough to become a baby. If a baby is born after sufficient time in the womb he will live. If he is born before adequate time he will either be premature or miscarry and will not live. If he is delayed in delivery he will die in his mother's womb. That is why we don't rush to perform baptism, but allow time to assure that the new faith is certain and not transitory. Nor do we delay too long, or the individual might lose interest and his faith die out.

This comparison also helps us realize that teaching catechumens does not consist simply of verbal "instructions," but

also of training in living the Christ's way. The whole church is like a mother who nourishes the fetus in her womb; it is not just two or three people who perform that task.

All Christians educate newcomers by setting the example of genuinely loving each other, and by conducting various ceremonies. The newcomer helps the church to realize her role of a mother who loves, educates, and feeds her son.

The Church Fathers also compare the instruction of catechumens to the exodus from Egypt toward Canaan. This was a very crucial event in the history of God's people. God called his people out of slavery in Egypt. He parted the Red Sea, led them through, and gave the Law on Mount Sinai. He seemed to say: "I love all of you, but do you love Me? I speak the Word, but do you obey it?" The Israelites sinned against God by worshiping the golden calf. Therefore God tested their hearts for forty years.

Origen, a second-century Egyptian, was a renowned teacher of the faith. He used to give this example to teach catechumens: "Brothers, you left the Gentile world and gave up the worship of other gods in Egypt! You became the people of God. You began to walk. You received instruction in the faith, just as the Israelites did when they wandered in the wilderness. You received the Mosaic Law and Jesus' commandments, and began living a life according to Jesus' instructions. When you attempted to live the new way of life, priests helped by leading you across the Jordan River. You will receive baptism in the Jordan like Christ. Then you will enter the Promised Land to rest with Christ."

This comparison helps us understand that faith is like a journey with Jesus—a journey consisting of phases. The catechumens walk with the whole church they listen to God's Word together with other Christians. This process is a little bit different, but we must try our best to live according to the Gospel of Jesus.

All the Church Fathers used to compare baptism to a wedding, which also has different phases such as the proposal, engagement, bringing presents to the bride, the wedding ceremony, and living together.

The way in which the Catholic Church instructs the catechumens is the way that Christians have practiced ever since the beginning. God touches the hearts so that people believe, but

we have the obligation to educate people in the faith. Origen stated that "They approach faith, enter faith, confess faith, and live by faith." Jesus also desires that believers unite themselves into one great family by living His new way of life and changing the world according to God's will. Faith influences the world.

សំណុំធិកឃ្ឃុំ ២/១ (មករា ២០០១): ៨៦-៩៨

# ការបង្ហាត់មនុស្សពេញវ័យឲ្យទៅជាគ្រីស្តបរិស័ទតាមរបៀបព្រះសហគមន៍កាតូលិក

*លោកបូជាចារ្យ ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៉ុងសូដ៍*

កាលព្រះយេស៊ូមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមគ្រីស្តទូតទាំងដប់មួយនាក់ថា៖ *"ចូរចេញទៅ! នាំមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ឲ្យធ្វើជាសាវ័ក ហើយធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យគេ ក្នុងនាមព្រះបិតា ព្រះបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ។ ត្រូវបង្រៀនគេឲ្យប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា"* (ម៉ាថាយ ២៨:១៩) ។

អ្នកវិភាគគម្ពីរតែងសន្និដ្ឋានថា គម្ពីរដំណឹងល្អតាមលោកម៉ាថាយគូសសង្កត់លើព្រះសហគមន៍[១] គឺក្រុមគ្រីស្តបរិស័ទ ដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ត ជាងជឿលើគម្ពីរដំណឹងល្អទាំងបីក័ណ្ឌទៅទៀត ។ ក្នុងឃ្លាខាងលើនេះ លោកម៉ាថាយចែងអំពីពិធីជ្រមុជទឹក ដែលព្រះសហគមន៍ដើមដំបូងធ្លាប់ធ្វើជូនអ្នកជឿថ្មី នៅគ.ស ៨០ ។ ប្រហែលព្រះយេស៊ូមិនមានព្រះបន្ទូលច្បាស់យ៉ាងនេះទេ គឺអត្ថបទនេះ បញ្ជាក់អំពីរបៀបព្រះសហគមន៍ប្រព្រឹត្ត ៤០-៥០ ឆ្នាំ ក្រោយព្រះយេស៊ូសោយទិវង្គត ។ តាមលោកម៉ាថាយ ព្រះយេស៊ូមិនគ្រាន់តែចាត់គ្រីស្តទូតឲ្យទៅប្រកាសជំនឿប៉ុណ្ណោះ

---

*[១] ព្រះសហគមន៍ ។ "ក្រុមជំនុំ" សំដៅទៅលើក្រុមគ្រីស្តបរិស័ទទាំងអស់ជាព្រះកាយព្រះគ្រីស្ត ។*

ទេ គឺអោយធ្វើ *"ពិធីជ្រមុជទឹក"* ថែមទៀត និងឲ្យ *"បង្រៀនគេ ឲ្យប្រតិបត្តិតាមសេចក្ដី"* ដែលព្រះអង្គបានបញ្ជាដល់គេដែរ ។ ពិធីជ្រមុជទឹក និងកិច្ចការ ដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តនោះ មុខជាបញ្ជាក់ជំនឿរបស់អ្នកធ្វើជីវិតលើព្រះយេស៊ូ ជាព្រះគ្រីស្ដ និង ជាព្រះអម្ចាស់ ។

ហេតុនេះ តាំងពីដើមដំបូងរៀងមក ក្នុងគម្ពីរកិច្ចការគ្រីស្ដទូតក្ដី យើងអាចសង្កេតឃើញថា គ្រីស្ដបរិស័ទយកចិត្តទុកដាក់ និងបំពេញភារកិច្ចពីរយ៉ាង គឺ គេប្រកាសដំណឹងល្អស្ដីពីការសង្គ្រោះដោយសារព្រះយេស៊ូ ហើយបង្ហាត់បង្រៀនអ្នកជឿឲ្យធ្វើជាសាវ័ក ។ ឧប. ក្រោយពីលោកសីលា ប្រកាសដំណឹងល្អ អំពីព្រះគ្រីស្ដមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ លោក *"ពន្យល់បញ្ជាក់ និង ដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យពេចន៍ជាច្រើន ទៀត"* (កិច្ចការ ២:៤) ។ គ្រីស្ដបរិស័ទដើមដំបូង *"ព្យាយាមស្ដាប់សេចក្ដីបង្រៀនរបស់ក្រុមគ្រីស្ដទូត ព្យាយាមរួមរស់ជាមួយគ្នា . . . និងព្យាយាមអធិដ្ឋាន"* (កិច្ចការ ២:៤២) ។ លោក ប៉ូល ប្រែចិត្តជឿលើព្រះយេស៊ូ ដែលគាត់បៀតបៀនធ្វើបាបនោះ ទទួលការអប់រំពីលោកអណាញ៉ាស រួចទទួលពិធីជ្រមុជទឹក (កិច្ចការ ៩:៥; ១៧-១៩) ។

នៅសតវត្សទី ២ ដល់ទី ៤ នៃគ្រីស្ដសករាជ គ្រីស្ដបរិស័ទមានចំនួនដ៏តិចតួច ហើយត្រូវរដ្ឋអំណាចបៀតបៀនធ្វើបាបទៀតផង ។ ហេតុនេះ ព្រះសហគមន៍របស់ព្រះគ្រីស្ដបរិស័ទ យកចិត្តទុកដាក់ជាខ្លាំង ដើម្បីបង្ហាត់មនុស្សពេញវ័យឲ្យទៅជាគ្រីស្ដបរិស័ទ ។ មានលោក ទែរតូលីយ៉ាំង (គ.ស ១៥០) លោកង៉ូរីសែន (គ.ស ១៨០) លោកស៊ីព្រីយ៉ាំង (គ.ស ២៥០) ជាបុព្វបុរស ដែលមានឈ្មោះល្បី ក្នុងការបង្ហាត់មនុស្សឲ្យទៅជាគ្រីស្ដបរិស័ទ ។ ក្រោយមក ដោយរដ្ឋអំណាចក្លាយទៅជាកាន់គ្រីស្ដសាសនា គ្រីស្ដបរិស័ទមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ប្រកាសដំណឹងល្អ និងបង្ហាត់មនុស្សពេញវ័យទេ ហើយគ្រាន់តែនាំគ្នាធ្វើអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹកឲ្យកូនក្មេង ដែលទើបនឹងកើតតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅឆ្នាំ ១៩៦៣ អស់លោកអភិ

បាលព្រះសហគមន៍កាតូលិក ជួបជុំគ្នាជាមហាសន្និបាតវ៉ាទីកង់ទី ២ អស់លោកបានសម្រេចនឹងបង្ហាត់មនុស្សពេញវ័យឲ្យទៅជាគ្រីស្តបរិស័ទ តាមរបៀបពីបូរាណមក ។ របៀបនេះ ស្របនឹងកាលៈទេសៈរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ដែលមានគ្រីស្តបរិស័ទមួយចំនួនតូច ហើយប្រជាជនភាគច្រើនកាន់ពុទ្ធសាសនា ដែលមានជំនឿប្លែកពីគ្រីស្តសាសនាយ៉ាងខ្លាំង ។

ធម្មតា ព្រះសហគមន៍កាតូលិក គ្មានការប្រញាប់នឹងធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យអ្នក ដែលសុំស្គាល់ព្រះយេស៊ូ ដែលធ្លាប់អប់រំគេ តាមដំណាក់កាលបួននេះទេ៖

១- *ការប្រកាសដំណឹងល្អដើមដំបូង (first evangelisation)*
២- *ការបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យទៅជាសាវ័ក (catechumenate)*
៣- *ការរៀបចំខ្លួន និង ទទួលអគ្គសញ្ញា[២] ជ្រមុជទឹក និង ព្រះកាយ ព្រះគ្រីស្ត*
៤- *ពន្លក (neophyte) ស្វែងយល់អំពីជីវិតថ្មី ដែលខ្លួនបានទទួល (mystagogy)*

## ១- ដំណាក់កាលទី ១ ការប្រកាសដំណឹងល្អ

គ្រីស្តបរិស័ទគ្រប់ៗរូបមានភារកិច្ចដ៏សំខាន់ គឺប្រកាសដំណឹងល្អស្ដីអំពីការសង្គ្រោះ ដោយសារព្រះយេស៊ូ ដូចគ្រីស្តទូត ប៉ូល ថែងថា *"ប្រសិនបើខ្ញុំមិនផ្សាយដំណឹងល្អទេ សូមឲ្យខ្ញុំទៅវេទនាចុះ!"* (១កូរិនថូស ៩:១៦) ។ នេះជាភារកិច្ចមួយ ដែលយើងម្នាក់ៗ *"ត្រូវតែធ្វើ ដោយខានមិនបាន"* ។ ប្រសិនបើយើងបានទទួលស្គាល់ផ្លូវ ដែលផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តដល់ខ្លួន យើងត្រូវតែចែករំលែកដល់អ្នកដទៃ យើងមិនអាចលាក់

---

*[២] អគ្គសញ្ញា គឺសញ្ញាដ៏ប្រសើរ ដូចជាពិធីជ្រមុជទឹកជាដើម ជាពិធីមួយបង្ហាញបញ្ជាក់ជំនឿរបស់អ្នកទទួល និង បញ្ជាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រណីដល់មនុស្សមែន ។*

ទុកសម្រាប់តែខ្លួនឯងទេ! ។ យើងប្រកាសដំណឹងល្អតាមរបៀបផ្សេងៗ ដោយទៅសួរសុខទុក្ខគេ ដោយយកចិត្តទុកដាក់នឹងការរស់នៅរបស់គេ ដូចព្រះយេស៊ូ ដែលយកចិត្តទុកដាក់នឹងជីវភាពអ្នកស្រុក ។ យើងនិយាយសន្ទនាជាមួយគេ និង រិះគិតជាមួយគេអំពីសាសនារបស់ខ្លួនថា តើគេចង់បានអ្វី? គេយល់យ៉ាងណាអំពីអត្ថន័យនៃជីវិតរបស់គេ? តើសាសនារបស់គេជួយដោះស្រាយបញ្ហាជីវិតរបស់គេយ៉ាងណា? តើគេមានការពិសោធន៍យ៉ាងណា អំពីជីវិតខាងព្រះវិញ្ញាណ? ។ តាមធម្មតា បងប្អូនកាតូលិកមិនចូលចិត្តឃោសនាអំពីសាសនាទេ ព្រោះជំនឿប្រៀបដូចជារឿងស្នេហាម៉្យាង ជារឿងអាថ៌កំបាំង ដែលយើងមិនអាចប្រាប់ដល់មិត្តសំឡាញ់លើទីសាធារណៈបានទេ ។ ម៉្យាងទៀត យើងជឿជាក់ថា ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ គឺព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គគង់នៅជាមួយអស់អ្នក ដែលកាន់សាសនារបស់ខ្លួនដោយចិត្តស្មោះ ព្រះអង្គត្រាស់ហៅគេ និង ដាស់តឿនគេ តាមរបៀបផ្សេងៗ មានសាសនារបស់ខ្លួនគេជាដើម ។ យើងគ្រាន់តែខិតខំធ្វើជាសាក្សីអំពីមាគ៌ា គឺផ្លូវមួយផ្សេងទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមនុស្សទាំងអស់ស្វែងរកតាមសាសនាផ្សេងៗ ។ យើងខិតខំយល់បំណងដ៏ជ្រៅរបស់គេ ហើយយកចិត្តទុកដាក់តបឆ្លើយនឹងបំណងរបស់គេផងដែរ ។

អ្នកប្រែចិត្តគំនិត ទៅពឹងលើព្រះយេស៊ូ ហាក់ដូចជាអ្នកដូរទិសនៃជីវិតរបស់គេ គេដូរគំនិតមិនមែនមកពីគេរៀនសូត្រទ្រឹស្តី ឬ រៀនគម្ពីរទេ គឺមកពីគេបានជួបព្រះយេស៊ូ ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយចង់ទទួលយកព្រះអង្គមកធ្វើជាទីពឹង ។ ព្រះអង្គនាំគេឲ្យប្រែរបៀបគិតគូរឲ្យប្រែកិរិយាមារយាទរបស់ខ្លួន ប្រែទំនាក់ទំនងជា មួយអ្នកដទៃក្នុងសង្គម ជាមួយប្រុសជាមួយស្រ្តី របៀបរស់នៅជាគូស្វាមីភរិយា របៀបគេស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ។ល។

ជួនកាល អ្នកទទួលដំណឹងល្អនេះ ជឿលើព្រះយេស៊ូជាព្រះសង្គ្រោះភ្លាម តែមិនប្រព្រឹត្តតាមដំណឹងល្អនោះ ដូចមានចែងក្នុងព្រះបន្ទូលប្រស្នាស្តីអំពីគ្រាប់ពូជទេ (ម៉ាកុស ៤:១-៩) ។ ជួនកាល ត្រូវការពីរបីឆ្នាំ ឬ ដប់ម្ភៃឆ្នាំទៀត ទើបគេយកព្រះយេស៊ូជាទីពឹងដ៏ពិតប្រាកដ គឺស្រេចតែព្រះបិតា *"ទាក់ទាញចិត្តគេ"* (យ៉ូហាន ៦:៤៤) និង ស្រេចតែចម្លើយរបស់គេដែរ ។ ក្នុងដំណាក់កាលនេះ បេក្ខជនសំដែងបំណងរបស់ខ្លួន ដែលចង់ទៅជាគ្រីស្តបរិស័ទ គាត់បានជួបគ្រីស្តបរិស័ទ ដែលប្រកាសដំណឹងល្អ តែជួនកាលយល់ច្រឡំ ដោយស្មានថា ព្រះសហគមន៍សង្គ្រោះគេតាមមនុស្សលោក ផ្តល់លុយកាក់ ឬ អង្ករ ។ល។ ព្រះសហគមន៍ក៏ជួយគេឲ្យជម្រះបំណងរបស់គេ ហើយដាស់តឿនគេឲ្យផ្ញើជីវិតលើព្រះគ្រីស្ត ដែលបង្ហាញមាគ៌ាថ្មីទៅកាន់ព្រះបិតាដែរ ។ អ្នកនោះទទួលព្រះយេស៊ូទុក *"ជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជាជីវិត"* (យ៉ូហាន ១៤:៦) ។ គេសុខចិត្តលះបង់ផ្លូវចាស់ចោល ចង់ស្គាល់ព្រះអង្គ ចង់រួមរស់ជាមួយព្រះអង្គ ។ បើពិតដូច្នេះមែន នៅពេលនោះ ព្រះសហគមន៍ចាត់ចែងពិធីមួយ ហៅថា *"ពិធីចូលព្រះសហគមន៍"* ។

**ព្រះសហគមន៍សម្រេចទទួលគេដោយរិះគិតអំពីលក្ខណៈខ្លះគឺ៖**

- អ្នកដែលសូមចូលព្រះសហគមន៍ ត្រូវចាប់ផ្តើមជឿលើព្រះយេស៊ូជាព្រះគ្រីស្ត និង ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន ។ ត្រូវយល់ថា ព្រះយេស៊ូមិនមែនជាព្រះបិតា ហើយក៏មិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធដែរ ។
- អ្នកនោះត្រូវមានអំណរសប្បាយខ្លះក្នុងចិត្ត ដោយបានជួបព្រះគ្រីស្ត ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយយកចិត្តទុកដាក់ចែករំលែកដំណឹងល្អនេះឲ្យអ្នកដទៃផង ។
- អ្នកនោះលែងយកព្រះពុទ្ធជាទីពឹង គឺបែរទៅរកព្រះគ្រីស្តជាទីពឹង ។ សេចក្តីនេះមិនសំដៅថា យើងមិនពេញចិត្តនឹងពុទ្ធសាសនា

ទេ តែត្រូវជ្រើសរើសផ្លូវមួយ យើងមិនអាចទៅក្រុងបាត់ដំបងបាន ដោយជិះឡានផង ជិះយន្តហោះផងទេ ។

- អ្នកនោះលែងខ្លាចខ្មោច លែងទៅសួរហោរ លែងទៅបញ្ជាន់អារក្ខ ។
- គេចាប់ផ្តើមយកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នកដទៃ អ្នកក្រជាងខ្លួនរកយុត្តិធម៌ក្នុងសង្គមតាមកម្លាំងរបស់ខ្លួន ។
- គេសប្បាយចិត្ត ដោយចូលរួមជាមួយអ្នក ដែលស្វែងព្រះយេស៊ូដូចគ្នា ។
- មានចិត្តភក្តីនឹងគូរបស់ខ្លួន លែងលេងបៀរ លែងស្រវឹងស្រា លែងរកស៊ីផ្តេសផ្តាស ជាពិសេសដោយជិះជាន់អ្នកដទៃ លែងស៊ីសំណូក ។ល។
- ប្រសិនបើអ្នកនេះនៅក្មេង ឪពុកម្តាយត្រូវពេញចិត្តឲ្យកូនទៅជាគ្រីស្តបរិស័ទ ។

ពេលនោះព្រះសហគមន៍ ទទួលគេទុកជាគ្រីស្តបរិស័ទ ទោះបីគេមិនទាន់ទទួលអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹកក៏ដោយ ។

## ២- ដំណាក់កាលទី ២ គឺពេលបង្ហាត់ឲ្យទៅជាសាវ័ក

ព្រះយេស៊ូបានផ្តាំក្រុមគ្រីស្តទូតឲ្យ *"នាំមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ ធ្វើជាសាវ័ក"* និង *"បង្រៀនគេឲ្យប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំបានបង្គាប់"* ឲ្យគេ (ម៉ាថាយ ២៨:១៩) ។ បុព្វបុរសនៃព្រះសហគមន៍គ្រីស្តបរិស័ទបានបង្កើតពាក្យថ្មីសំដៅទៅលើតំណាក់កាលនេះ គឺ *"រយៈពេលបង្ហាត់គេឲ្យទៅជាសាវ័ក"* (Discipulat) ។ ត្រូវចំណាយពេលវេលាយ៉ាងយូរ ដើម្បីឲ្យទៅជាសាវ័ក ទោះបីអ្នកទទួលអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹកក្តី ក៏មិនទាន់ក្លាយជាសាវ័កពិតប្រាកដដែរ ។

អ្នកដែលចូលព្រះសហគមន៍រួចហើយ ទទួលការអប់រំ ៣ វិស័យដ៏សំខាន់ គឺ៖ ឲ្យគេស្គាល់ព្រះបន្ទូល ឲ្យចេះអធិដ្ឋាន និង ឲ្យរស់នៅតាមគន្លងធម៌របស់ព្រះគ្រីស្ត គឺស្របតាមដំណឹងល្អរបស់ព្រះអង្គ ដូចមានចែងក្នុងគម្ពីរ *"កិច្ចការគ្រីស្តទូត"* អំពីព្រះសហគមន៍គ្រីស្តបរិស័ទដើម គឺពួកគេ *"ព្យាយាមស្តាប់សេចក្តីបង្រៀនរបស់គ្រីស្តទូត ព្យាយាមរួមរស់ជាមួយគ្នា . . . និង ព្យាយាមអធិដ្ឋាន"* (កិច្ចការ ២:៤២) ។

អ្នកទទួលការអប់រំជំនឿ *"ព្យាយាមស្តាប់សេចក្តីបង្រៀនរបស់ក្រុមគ្រីស្តទូត"* ។ អ្នកស្តាប់ព្រះបន្ទូលមិនគ្រាន់តែរៀនគម្ពីរទេ គឺទទួលស្គាល់បន្តិចម្តងៗថា ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា ដែលស្រឡាញ់គាត់ ហើយត្រាស់ហៅគាត់ឲ្យចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយព្រះអង្គ ដូចព្រះអង្គសុំរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយ ។ ពេលយើងសិក្សាអំពីគម្ពីរ យើងចូលក្នុងរឿងស្នេហាម៉្យាង ព្រោះប្រវត្តិនៃការសង្គ្រោះ ដែលមានចែងក្នុងព្រះគម្ពីរ ប្រៀបដូចជារឿងស្នេហា និង អំណោយទាននៃជីវិត ។ អ្នកជឿតបឆ្លើយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ដែលស្រឡាញ់គេ ។ ធម្មវិន័យក៏ចេញមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែរ ហេតុនេះហើយ អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ត្រូវរិះគិតអំពីការរស់នៅរបស់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យគេប្រែរបៀបរស់នៅ ឲ្យបានស្របនឹងព្រះជាម្ចាស់ ដែលស្រឡាញ់គាត់ ។ អ្នក *"បង្រៀនព្រះគម្ពីរ"* ជាសាក្សី ដែលចែករំលែកការពិសោធន៍របស់ខ្លួន ដោយយោងពីការរស់នៅរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ មិនមែនជាគ្រូ ដែលបង្រៀនសេចក្តីក្នុងគម្ពីរទេ ។

គេ *"ព្យាយាមអធិដ្ឋាន"* គឺ អ្នកស្វែងរក ទទួលការអប់រំឲ្យចេះអធិដ្ឋានដោយខ្លួនឯង តាមបែបជាគ្រីស្តបរិស័ទ ។ គ្រប់សាសនា អប់រំមនុស្សឲ្យចេះ ពាក្យអធិដ្ឋាន ឬ ឲ្យចេះសូត្រធម៌ ប៉ុន្តែមានតែព្រះយេស៊ូមួយព្រះអង្គទេ ដែលបង្ហាត់ឲ្យមានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយព្រះបិតា ដោយព្រះវិញ្ញាណបំភ្លឺ ។ ហេតុនេះ ត្រូវបង្ហាត់គេឲ្យអធិដ្ឋានតាមរបៀបព្រះយេស៊ូបង្ហាត់ក្នុង ម៉ាថាយ ៦:៥-១៣ ជាពិសេស ។ ពាក្យអធិដ្ឋាន *"ឱ!*

*ព្រះបិតាយើងខ្ញុំ"* ជាពាក្យអធិដ្ឋានគំរូរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ។ អ្នកទទួលការអប់រំឲ្យចេះអធិដ្ឋាន ទូលព្រះបិតាដោយផ្ទាល់ ដោយចិត្តស្រឡាញ់ ដោយយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូផ្ទាល់មកទូល ដោយមានចិត្តគំនិតដូចព្រះយេស៊ូ ។

គេ *"ព្យាយាមរួមរស់ជាមួយគ្នា . . ."* គឺ គ្រីស្ទបរិស័ទដើមដំបូងយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនមកចែកគ្នា ។ បានសេចក្ដីថាគ្រីស្ទបរិស័ទរស់នៅតាមរបៀបផ្សេងពីអ្នកដទៃ ហើយមិនរកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយគិតគូរដល់អ្នកក្រជាងខ្លួន ។ នេះជាចំណុចដ៏សំខាន់ បញ្ជាក់អំពីការប្រែចិត្តគំនិត មិនគ្រាន់តែដោយបបូរមាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ។ អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូទទួលការអប់រំឲ្យរស់នៅតាមរបៀបព្រះយេស៊ូបានបង្ហាត់បង្រៀន គឺឲ្យស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ឲ្យអត់ទោសឲ្យគេ ដែលសុទ្ធតែជាការប្លែកពីការមនុស្សលោកធ្លាប់ធ្វើជាធម្មតា ។ ពេលនោះ ត្រូវនឹកសញ្ជឹងអំពីសេចក្ដីដែលព្រះយេស៊ូបង្រៀននៅលើភ្នំ (ម៉ាថាយ ៥-៧) គឺព្រះអង្គបង្ហាញផ្លូវទៅកាន់សុភមង្គល ដ៏ពិតប្រាកដ ប្លែកពីសុភមង្គល របស់មនុស្សលោកិយ ។ អ្នកណាក៏ត្រូវអនុវត្តតាមវិន័យរបស់លោកម៉ូសេដែរ មានតែគ្រីស្ទបរិស័ទទេ ដែលអនុវត្តតាមធម្មវិន័យថ្មីរបស់ព្រះយេស៊ូ ។

ដំណាក់កាលនេះយូរក្រៃលដែរ ប្រហែលមួយ ឬ ពីរឆ្នាំ ។ ក្នុងតំណាក់កាលនេះ មានចាត់ចែងពិធីផ្សេងៗ ដូចជាពិធីបញ្ចូលពាក្យអធិដ្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូ (ម៉ាថាយ ៦:៩-១៣) គឺគ្រីស្ទបរិស័ទផ្ដល់សក្ខីភាពអំពីរបៀប ដែលខ្លួនរស់នៅតាមពាក្យអធិដ្ឋាននេះ ឲ្យអ្នកស្វែងរកស្ដាប់ ។ ជួនកាលមានចែងពិធីបញ្ជូនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ ស្ដីអំពីសុភមង្គលដ៏ពិតប្រាកដ (ម៉ាថាយ ៥:១-១២) ។ ជួនកាលមានបញ្ជូន *"ធម៌ប្រកាសជំនឿ"* ជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដូចអភិបាលព្រះសហគមន៍បានចែងនៅក្រុងនីសេ (គ.ស ៣២៥) ។ ដូច្នេះ អ្នក

ចំណោលថ្មីអាចយល់ឃើញថា ខ្លួនទទួលជំនឿ ដែលក្រុមគ្រីស្តទូតបាន ប្រកាសមក តៗរហូតដល់សព្វថ្ងៃ ។

## ៣- ដំណាក់កាលរៀបចំខ្លួនឲ្យអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹក និង ព្រះកាយព្រះគ្រីស្ត

តាំងពីជំនាន់មានចំនួនគ្រីស្តបរិស័ទជាច្រើន ព្រះសហគមន៍ចាត់ចែងរយៈពេលមួយ មុនបុណ្យចម្លង សម្រាប់ឲ្យគ្រីស្តបរិស័ទទាំងអស់រៀបចំខ្លួននឹងធ្វើពិធីលើកតំកើងព្រះយេស៊ូសោយទិវង្គត និង មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ គឺអស់រយៈពេលជាសែសិបថ្ងៃ (lent) ។ ពេលនោះ ព្រះសហគមន៍ចាត់ចែងការអប់រំពិសេសសម្រាប់អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ គឺឲ្យអានអត្ថបទគម្ពីរ ដែលរំឭកគ្រីស្តបរិស័ទអំពីអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹក គឺអត្ថបទស្តីអំពីមារល្បួងព្រះយេស៊ូ (ម៉ាថាយ ៤:១-១១) ព្រះយេស៊ូសំដែងសិរីរុងរឿង (ម៉ាថាយ ១៧:១៩) ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសន្ទនាជាមួយស្ត្រីស្រុកសាម៉ារី (យ៉ូហាន ៤:៥-៤២) ព្រះយេស៊ូប្រោសមនុស្សខ្វាក់តាំងពីកំណើតមកឲ្យភ្លឺ (យ៉ូហាន ៩:៤១) ព្រះយេស៊ូប្រោសលោកឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ (យ៉ូហាន ១១-៤៤) ។ ព្រះសហគមន៍ទាំងមូលអប់រំអ្នកដែលចង់ទទួលអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹក ក្នុងឱកាសបុណ្យចម្លង ឲ្យទទួលស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលជាការតយុទ្ធប្រឆាំងនឹងមារ តែជាផ្លូវដែលនាំគេឆ្ពោះទៅកាន់សិរីរុងរឿង ។ ពេលគេទទួលអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹក ព្រះយេស៊ូប្រោសប្រទានទឹកដែលផុសឡើង ផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ព្រះអង្គបំភ្លឺចិត្តគំនិតរបស់គេ ព្រះអង្គក៏ប្រោសគេឲ្យរស់ឡើងវិញដែរ ។

ធម្មតា លោកអភិបាលព្រះសហគមន៍ ធ្វើអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹកជូនគេ នៅរាត្រីបុណ្យចម្លង ដើម្បីបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកដែលទទួលអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹក គឺរួមស្លាប់រួមរស់ជាមួយព្រះគ្រីស្ត ដែលសោយទិវង្គត

និង មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដូចគ្រីស្តទូតប៉ូល ថែងថា៖ *"យើងទាំងអស់គ្នា ដែលបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹក ដើម្បីរួមជាមួយព្រះ គ្រីស្តយេស៊ូ គឺយើងបានជ្រមុជរួមជាមួយព្រះអង្គ ដែលសោយទិវង្គត . . . រួមស្លាប់ជាមួយព្រះអង្គ យើងដូចជាបានចូលក្នុងផ្នូរជាមួយព្រះអង្គដែរ ។ . . . យើងក៏នឹងបានរួមជាមួយព្រះអង្គ ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញដែរ"* ។ (រ៉ូម ៦:៣ . . . ៥) ។

## ៤- ដំណាក់កាលទី ៤ ការរិះគិតអំពីជីវិតថ្មីដ៏អស្ចារ្យ ដែលគ្រីស្តបរិស័ទបានទទួលដោយសារព្រះគ្រីស្ត

ក្រោយបុណ្យចម្លង ហើយអស់រយៈពេលយ៉ាងហោចណាស់ ៥០ ថ្ងៃ ពន្លកថ្មី (neophyte) រិះគិតជាមួយគ្នាអំពីតម្លៃដ៏ថ្លៃថ្នូរនៃជីវិតរបស់ខ្លួន ។

★ ★ ★

បុព្វបុរសនៃព្រះសហគមន៍ពីដើម តែងប្រៀបធៀបមនុស្សពេញវ័យ ដែលសុំទៅជាគ្រីស្តបរិស័ទ ទៅនឹងការករកំណើតក្នុងផ្ទៃម្តាយ ឬទៅនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលធ្វើដំណើរចេញពីស្រុកអេស៊ីប ហើយចូលទៅទឹកដីកាណាន ។

ព្រះយេស៊ូ តែងប្រៀបធៀបអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹកទៅនឹងកំណើតថ្មី (យ៉ូហាន ៣:៣-៨៖ *"ប្រសិនបើមនុស្សមិនកើតជាថ្មីទេ . . . ប្រសិនបើមនុស្សមិនកើតពីទឹក និង ពីព្រះវិញ្ញាណទេ គេពុំអាចចូលក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ"* ) ។ ប៉ុន្តែមនុស្សធ្លាប់មានជីវិតក្នុងផ្ទៃម្តាយ ៩ ខែ មុននឹងកើតជាទារក ។ ម្តាយទទួលមេជីវិតពីស្វាមីយ៉ាងណា អ្នកជឿក៏ទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងនោះដែរ ។ ពេលគេទទួល

ដំណើងល្អដើមដំបូង ជំនឿរបស់គេ ហាក់ដូចជា *"ចាប់ផ្ទៃ"* តែជំនឿនេះនៅតូចនៅឡើយ ដូចទារកក្នុងផ្ទៃម្តាយ ។ ពេលនោះ អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ធ្វើកាយវិការផ្សេងៗបញ្ជាក់ថា ខ្លួនសុខចិត្តដើរតាមព្រះអង្គ ដែលត្រាស់ហៅគេ គេចង់ស្គាល់ព្រះអង្គទុកជាព្រះបរមគ្រូរបស់ខ្លួនឲ្យកាន់តែច្បាស់ឡើងៗ ហើយគេសម្រេចចិត្តផ្ញើជីវិតទាំងស្រុងលើព្រះអង្គ ដែលជាប្រភពនៃជីវិតដ៏ពិតប្រាកដ ។ អ្នកនោះចាប់ផ្តើមជឿ ហើយនៅពេលនោះគាត់ *"ចូលក្នុងព្រះសហគមន៍"* ដោយមានពិធីដ៏ឱឡារិកមួយ ។ ពេលគេចូលព្រះសហគមន៍ហើយនោះគេទៅជា *"គ្រីស្តបរិស័ទ"* ហើយ ។

ក្នុងផ្ទៃម្តាយ កូនត្រូវការពេលវេលាយ៉ាងយូរ ដើម្បីចំរើនឡើងយ៉ាងណា អ្នកដែលប្រែចិត្តគំនិតទទួលព្រះយេស៊ូទុកជាព្រះសង្គ្រោះ ក៏ត្រូវការពេលវេលាយ៉ាងយូរដែរ ដើម្បីហាត់ខ្លួនឲ្យរស់នៅតាមព្រះឱវាទរបស់ព្រះអង្គ ។ គេមិនត្រូវ *"រៀន"* ទេ គឺគេត្រូវហាត់ខ្លួនឲ្យរស់នៅតាមព្រះគ្រីស្ត គឺគេដើរតាមព្រះអង្គ ដែលគេបានជួប គឺព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ។

ការប្រៀបធៀបបែបនេះ ជួយបំភ្លឺឲ្យយើងយល់ថា ត្រូវទុកពេលវេលាយ៉ាងយូរ ដើម្បីឲ្យជំនឿនេះចំរើនឡើង ដូចកូនក្នុងផ្ទៃត្រូវការពេលវេលាយ៉ាងយូរ ដើម្បីទៅជាទារកដ៏ពិតប្រាកដ ។ បើកូនកើតត្រូវតាមពេលកំណត់ វារស់បាន ប្រសិនបើវាកើតមុនពេលកំណត់ វារលូត មិនអាចរស់បានទេ ប្រសិនបើវាកើតយឺតពេលពេក វាក៏ត្រូវស្លាប់ក្នុងផ្ទៃម្តាយដែរ ។ ហេតុនេះ កុំធ្វើអគ្គសញ្ញាជ្រមុជទឹកមុនពេលកំណត់ គឺនៅពេលគេមិនទាន់មានជំនឿគ្រប់គ្រាន់ ក្រែងជំនឿរបស់គេសាបសូន្យ ។ កុំពន្យារពេលយូរពេក ក្រែងគេណាយចិត្ត ហើយជំនឿនេះក៏ស្លាប់ដែរ ។

ម្យ៉ាងទៀត ការប្រៀបធៀបនេះជួយបំភ្លឺ ឲ្យយើងដឹងថា ការអប់រំអ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូពុំមែនជា *"ការបង្រៀន"* ទេ គឺជាការបង្ហាត់ឲ្យគេរស់នៅតាមរបៀបព្រះគ្រីស្តវិញ ។ ព្រះសហគមន៍ទាំងមូលប្រៀបដូចជា

ម្ដាយ ដែលចិញ្ចឹមកូនក្នុងផ្ទៃ គឺមិនគ្រាន់តែមានពីរ ឬ បីនាក់ទទួលភារកិច្ចនេះទេ ។ ក្រុមគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់អប់រំគេ ដោយធ្វើជាគំរូឲ្យគេ ដោយស្រឡាញ់គ្នាយ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយចាត់ចែងពិធីបុណ្យផ្សេងៗ ។ អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ក៏ជួយឲ្យព្រះសហគមន៍បំពេញមុខនាទីរបស់ខ្លួនជាម្ដាយដែរ គឺឲ្យមានចិត្តល្អ ចេះអប់រំ យកចិត្តទុកដាក់នឹងចិញ្ចឹមគេ ។

បុព្វបុរសនៃព្រះសហគមន៍ ក៏តែងតែប្រៀបធៀបការបង្ហាត់អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ទៅនឹងដំណើរចេញពីស្រុកអេស៊ីបទៅកាន់ទឹកដីកាណានដែរ ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងប្រវត្តិនៃប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គឲ្យរួចផុតពីទាសករនៅស្រុកអេស៊ីប ព្រះអង្គប្រោសគេឲ្យឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម និង ប្រទានធម្មវិន័យនៅលើភ្នំស៊ីណៃ ។ ព្រះអង្គហាក់ដូចជាមានព្រះបន្ទូលថា *"យើងស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាហើយ តើអ្នករាល់គ្នាសុខចិត្តស្រឡាញ់យើងឬទេ? យើងមានព្រះបន្ទូល តើអ្នករាល់គ្នាសុខចិត្តប្រព្រឹត្តតាមឬទេ?"* ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយថ្វាយបង្គំរូបគោ ហេតុនេះ ព្រះជាម្ចាស់ល្បងលមើលចិត្តគេអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ ។

លោក អូរីសែន ជាជនជាតិអេស៊ីបម្នាក់ រស់នៅសតវត្សទី ២ នៃ គ.ស ។ លោកជាគ្រូអប់រំជំនឿដ៏ចំណានម្នាក់ លោកធ្លាប់លើកឧទាហរណ៍នេះ ដើម្បីអប់រំអ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូថា *"បងប្អូនបានឃ្លាតចាកពីពិភពលោកនៃសាសន៍ដទៃ បានលះបង់ចោលការគោរពព្រះដទៃនៅស្រុកអេស៊ីបហើយ! បងប្អូនបានចូលក្នុងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ ។ បងប្អូនចាប់ផ្ដើមដើរ ។ ពេលបងប្អូនទទួលការអប់រំខាងជំនឿ ប្រៀបដូចជាទៅនឹងពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដើរក្នុងវាលរហោស្ថាន ។ បងប្អូនបានទទួលធម្មវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ និង ធម្មវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយហាត់ខ្លួនឲ្យរស់នៅតាមរបៀបព្រះអង្គប្រៀន*

*ប្រដៅនោះ ។ ពេលបងប្អូនបានហាត់ខ្លួនឲ្យរស់នៅតាមរបៀបថ្មីនោះរួច អស់លោកបូជាចារ្យនឹងជូនដំណើរបងប្អូន ឲ្យឆ្លងទន្លេយ័រដាន់ ហើយបងប្អូនបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹកក្នុងទន្លេយ័រដាន់ដូចព្រះគ្រីស្តដែរ ។ បន្ទាប់មកបងប្អូននឹងចូលក្នុងទឹកដីសន្យា ទៅសម្រាប់រួមជាមួយព្រះគ្រីស្ត*" ។

ការប្រៀបធៀប ក៏ជួយបំភ្លឺឲ្យយល់ថា ជំនឿប្រៀបដូចជាការធ្វើដំណើររួមជាមួយព្រះយេស៊ូ គឺមានដំណាក់កាលផ្សេងៗ ។ អ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ធ្វើដំណើរជាមួយព្រះសហគមន៍ទាំងមូល ពួកគេស្តាប់ព្រះបន្ទូលរួមជាមួយគ្រីស្តបរិស័ទឯទៀតៗ ។ ដំណើរនេះ ជាការពិបាកបន្តិច ប៉ុន្តែ ត្រូវខិតខំរស់នៅឲ្យបានកាន់តែប្រសើរឡើងៗ តាមដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូ ។

អស់លោកក៏ធ្លាប់ប្រៀបធៀបអត្តសញ្ញាជ្រមុជទឹក ទៅនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺមានដំណាក់កាលផ្សេងៗដែរ មានចូលដណ្តឹង ភ្ជាប់ពាក្យ លើកជំនួន រៀបការ រស់នៅជាមួយគ្នា ។

★ ★ ★

របៀបព្រះសហគមន៍កាតូលិក អប់រំអ្នកស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ជារបៀបគ្រីស្តបរិស័ទធ្លាប់ធ្វើតាំងពីដើមរៀងមក ។ ព្រះជាម្ចាស់ទាក់ទាញចិត្តមនុស្សឲ្យជឿ តែយើងជាគ្រីស្តបរិស័ទក៏មានភារកិច្ចអប់រំជំនឿដែរ ។ លោក អូរីសែន បញ្ជាក់ថា "*គេមកជិតជំនឿ គេចូលក្នុងជំនឿ គេបញ្ជាក់ជំនឿ និង រស់នៅតាមជំនឿ*" ។ ព្រះយេស៊ូក៏សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យអ្នកជឿរួមគ្នាជាមហាគ្រួសារ ដែលយកចិត្តទុកដាក់នឹងរស់នៅតាមរបៀបថ្មី និងកែប្រែទ្រង់ទ្រាយពិភពលោកនេះ ឲ្យបានសមនឹងព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ ។ ជំនឿមានឥទ្ធិពលក្នុងដំណើរនៃពិភពលោក ។

HONEYCOMB 2/1 (January 2001): 99–110

# Indigenization of a National Church

## A Reflection on Cambodian Church Structure

*Arun SOK NHEP*

### Introduction

The concept of indigenization is not new to Christianity. We read about it as early as Paul's ministry in the book of Acts. Gentile churches, while keeping a close relationship with the mother church in Judea, had difficulty adopting Jewish practices such as circumcision. Paul, as a missionary to the Gentiles, understood the need of the Gentiles to be themselves. He defended their cause and convinced the Jewish Christians not to impose their own customs and lifestyle on the Gentiles (Acts 15).

Everywhere the gospel is proclaimed Christianity has to work toward making the Church indigenous. Presently, church culture seems to be moving towards Western—and especially American—paradigms in music, worship, structure, strategy, evangelism methods, etc. This trend also occurs here in Cambodia.

Unfortunately, in process of church planting, not only were the gospel and a Christian worldview transmitted, but western church culture as well. As a result, the Cambodian church as a whole seems disconnected from its own socio-cultural environment. This puts believers under pressure, as they are torn between the cultural system transmitted by missionaries and their own cultural system. Christians are perceived by their compatriots as traitors, and become strangers within their own culture. Some missionaries and national leaders are aware of the problem of

western acculturation but do not know how to make the appropriate changes.

The purpose of this article is to learn from what has been written about contextualization with its benefits and dangers, and to provide a reflection (but not a model) on how a contextualized Cambodian Church may be conceived.

## Indigenization

Nowadays missionaries are evaluated not only by their accomplishments in evangelizing a nation, but also by their ability to indigenize the churches they establish. Consequently, most mission societies orient their objectives toward the training of national leaders so that, in turn, the nationals can take over the leadership of their own churches.

According to Soltau, a church is indigenous when "it becomes native to the country and grows there naturally, as part and parcel of the people among whom it has been planted."[1]

Smalley defines an indigenous church as "a group of believers who live out their life, including their socialized Christian activity, in the patterns of the local society, and for whom any transformation of that society comes out of their felt needs under the guidance of the Holy Spirit and the Scriptures."[2]

In practice, however, a local church is judged to be indigenized or not based on its autonomy in leadership, finance, and propagation strategy. This autonomy is often labeled as *the three-self formula:* "self-governing, self-supporting, and self propagating."

Self-governing churches are not necessarily indigenous, because national leaders are often trained in western patterns of church government. They are not really oriented to organizing the

---

[1]T. S. Soltau, *Missions at the Crossroads* (Grand Rapids: Baker, 1994), 20.

[2]Article in *Perspectives on the World Christian Movement*, ed. R. D. Winter and S. C. Hawthorne (Pasadena: William Carey Library, 1981), 497.

church from their own socio-cultural perspective, but rather blindly imitate the western church culture. In fact, nationals often serve as figureheads in the leadership while missionaries exercise the real power over the local churches because of the financial support they provide. "Self-supporting" is also often considered a barometer of success in indigenization. National churches are encouraged to meet their needs financially and support their leaders. They are also encouraged to establish local strategies to share the gospel with their own people. But the methods used, whether in financial matters or in evangelism strategies (crusades, campaigns, etc.), are often not different from those of the west.

But indigenization entails more than this three-self formula; it requires deep reflection on and evaluation of the cultural identity of a national church. This leads to the next and probably most important step in the process of indigenization—contextualization.

## Contextualization

According to Lingenfelter, contextualizing means "to frame the gospel message in language and communication forms appropriate and meaningful to the culture and to focus the message upon crucial issues in the lives of the people."[3]

**Contextualization: reaction to colonialism.** Unfortunately, in the past the history of mission has been closely linked to colonialism. Mission opened a door for western colonization, and colonization allowed missionaries to establish the church in remote areas of the world.

During the colonial era, encounters between western and other nations resulted in a feeling of superiority on the part of white people because of their advanced science and technology. Consequently, western culture was considered superior to other

---

[3]Sherwood G. Lingenfelter, *Transforming Culture—A Challenge for Christian Mission*, 2nd ed. (Grand Rapids: Baker, 1998), 1.

cultures, and often it was labeled simply as "the culture" in contrast to others termed "primitive".

Missionaries during that period were affected by the spirit of their times. They organized the church molded on western culture. In their reasoning, "the West's obvious superiority over other cultures proved the superiority of Christian over pagan religions."[4] And these "primitive" nations did need not only salvation, but also civilization! For instance, "in 1890, T. W. Pearce pointed out that merely introducing Christianity to China was not enough, Western civilization, in its entirely, had to overcome Chinese civilization."[5] For this reason, even today one can notice a strongly western culture within Chinese churches.

In the same spirit, they translated the Bible using the literal translation principle (often from the King James Version) and did not care about the linguistic or cultural sensibilities of the receptive languages. Often witnessing to the gospel was combined with English teaching so that new believers could find better jobs and attain higher economic status. Thus, Anglo-culturization was sometimes perceived by missionaries and national as superior to local culture.

Although the colonial era thus entailed such negative aspects as arrogance and segregation, we have to admit the positive side of that period: the gospel was proclaimed, regardless of how it was transmitted;[6] the Bible was translated into many languages; churches, hospitals, and educational systems were established.

But the anti-colonial movement brought to an end racial segregation within the church, at least on the ethic level. The superiority of western culture was questioned; western Christians started to discern between the gospel and their own culture. They also began taking other cultures seriously and sought to understand them. Consequently, more and more missionaries encouraged

---

[4]Paul G. Hiebert, *Anthropological Reflections on Missiological Issues* (Grand Rapids: Baker, 1994), 55.

[5]Ibid.

[6]Phil 1:18.

indigenous leaders to present the gospel with a local context and theology. The local church must seek to "integrate the Gospel message (*the text*) with its local culture (*the context*). The text and context must be blended into that one, God-intended reality called *Christian living.*"[7]

**The dangers of contextualization.** However, contextualization also has its drawbacks, especially when there is a tendency to perceive all cultures as good. Other religions may also be considered as a revelation of God, and therefore may open a door to syncretism. As a result the uniqueness of Christ and his salvation are questioned. Christ may be presented as only *one* way to the Father, and not *the* way.

This could also lead to the other extreme—rejecting everything from the West, even its good principles.

**Critical contextualization.** In order to benefit from contextualization and avoid dangers of dragging, the process must be undertaken with care. I think the task of contextualization should undertaken by local leaders and missionaries (preferably from different nationalities) together. A local leader has ability to discern and feel what is good or bad in his culture. But the role of the missionary is also important in providing a framework. Before making any exegesis of a culture, one should seek first to understand that culture.

Kwast[8] believes that understanding a culture is like peeling different layers. The first layer is to study the *behavior* of the people. Second, understand their *values*. Third, probe the deeper level of *beliefs*: what they hold to be true. Finally, at the very heart of any culture lies its *worldview*: what is real to people. This last has to be taken into account when sharing the gospel.

---

[7]L. J. Luzbetak, *The Church and Cultures*, (Maryknoll, New York: Orbis, 1988), 72.

[8]In an article published in C. H. Kraft and T. N. Wisley, eds., *Readings in Dynamic Indigeneity* (Pasadena: William Carey Library, 1979).

Hesselgrave[9] argues that the missionary has his own cultural background, which embodies his own worldview and standard of values. He himself received the message of the Bible within his own specific cultural context. This is the "missionary's culture." He has to transmit the message to another culture with its distinct worldview and value system. This is the "target culture." The temptation is ever present to project the cultural background of the missionary into the process and therefore blur the original meaning of the Bible's message. The missionary must take into account the target culture with its value system. He must remember that the ideas of this culture are as strong as those from his own. His audience will project their own understanding into the message of the Bible. The missionary must strive to communicate in a way that is relevant to the target culture while still remaining faithful to the original message. This is a most difficult task.

Therefore the responsibility of the missionary is heavy, as he has to lead and train leaders in the respondent culture. National pastors have often proved even worse in spreading a western message with little relevance to their own culture. The consequences are both disastrous and lasting. What is done is difficult to undo.

Hesselgrave believes that communication between the missionary and the target culture is often a monologue—from missionary to respondent. The missionary only relates the message without trying to understand the respondent culture and worldview. Nothing will be gained by ridiculing or pointing to inconsistencies in the beliefs. The message of the gospel is universal. The Christian message remains the same for all times and all cultures. Contextualization is essential for the message to be understood and accepted.

In the case study of the Cambodian church, I would like to leave aside the theological aspects of contextualization, and emphasize the institutional structure of the indigenized church.

---

[9]In an article published in Kraft and Wisley, *Readings*.

## The Cambodian Church

Every society is a system. In order to function efficiently, any system needs to be balanced and harmonious. According to Mayers, "all the parts of the systems relate to the whole and give it meaning. The whole, in turn, gives meaning to the parts. Without the whole, the parts would have no reason for existing; and without any one of the parts, there would be no whole."[10]

A local church, although spiritual part of the Kingdom of God, also remains part of a definite socio-cultural group. The church is called to transform its environment with the gospel without becoming unnecessarily foreign to the socio-cultural system.

The church of Cambodia has manifested a desire to indigenize, and missionaries are working to relinquish the leadership to national Christians. Nevertheless, non-Christian Cambodians still consider the church to be foreign, since the church culture and institutional structure are unfamiliar to most people. For a Cambodian, to become a Christian is not an easy thing—he experiences not only a spiritual transformation, but has to adapt to western church culture. For this reason, most of the churches have a difficult time in discipling new believers, as they tend to return to Buddhism after a brief sojourn in Christianity. I think this phenomenon is due to cultural nostalgia, because the church has neglected the importance of contextualization. I believe that indigenization without contextualization is ineffective.

**Learning from history.** Portuguese Dominican missionaries arrived in Cambodia in the mid-sixteenth century. Buddhism had entered a few centuries previously, and experienced such expansion that it superseded Hinduism as the national religion. Christianity never enjoyed such success. Buddhism succeeded in its indigenization.

---

[10]M. Myers, *Christianity Confronts Culture* (Grand Rapids: Zondervan, 1987), 95.

In 1975 the Roman Catholic Church counted only a few hundred members in its fold.[11] Leadership was exercised by French bishops and priests. Although the Catholics took great pains to inculturate, the French missionaries did not seem ready to relinquish leadership to nationals. Only two or three Khmer priests were ordained, and the first Khmer bishop was ordained at the last minute because foreigners had to leave the country before the Khmer Rouge took over the country in 1975. Therefore the Catholic Church is perceived by the population as a French religion.

Protestant missionaries from Christian and Missionary Alliance arrived in Cambodia in 1923. This mission focused on indigenization. The three-self formula was (and is) widely implemented in this denomination. But the church was then supervised by missionaries, and church structure is often based on American models. Because of this, the church was perceived as an American religion.

Unfortunately during the Khmer-Rouge period (1975–79), as the whole country was plunged into genocide, Catholic and Protestant churches shared the same fate: the Khmer bishop and priests were executed, and out of forty pastors only four survived. Churches were destroyed, Christians dispersed, and the majority perished.

**The contemporary Cambodian church.** When the post-communist regime was proclaimed in Cambodia in 1991, the surviving Christians rebuilt the church. As the church grows, and as more national Christians assume leadership, it is time to think about how to contextualize church structure so that it fits local culture. Most missionaries and Cambodian leaders have noticed that evangelizing the Khmer people is easy, but keeping them

---

[11]In 1955 the Cambodian Roman Catholic Church had 120,000 members. But during the Indochinese independence process, France gave to Vietnam the Cochin China, which used to be Khmer provinces and where the majority of Cambodian Catholics live. This explains one of the reasons why modern Cambodia counts only a few hundred Catholics.

faithful to Christian living is hard. This is due to the fact that the believers do not know how to live as Christians in Khmer society, since the whole church structure is alien to Cambodians. For this reason it is important to reconsider the form of Christianity, so that the church of Christ may have a local look, rather than a French or American face.

## Understanding Khmer socio-cultural structure

The first step in the process is seeking to understand the Cambodian social structure. Cambodian society is organized according to a corporate social environment. Hierarchy is very important to Cambodians. For instance, when missionaries start to learn the Khmer language they will realize very soon that one of the main characteristics is that it is built upon a hierarchical system. Thus there are at least four levels of vocabulary. One cannot talk to God, to the king, to monks, teachers, parents, or friends, using the same vocabulary. Each set of vocabulary is used for each specific level of society.

In the traditional structure, hierarchy is based not only on the role that one may play in society but also on seniority. Wisdom is often associated with age. Normally a young man is not in a good position to teach elderly people. Missions have a tendency to focus their effort on training young people, because of their ability to learn the western way. The elderly people are neglected; as a result they think that evangelism or other tasks for God are a young person's job. Consequently, the church has lost a natural way to impact its community. In a society like Cambodia's, we should not neglect and underestimate the importance of the elderly.

Another important aspect that one should not overlook is that religious life in Cambodia is organized around monasticism. The concept of the church with a salaried priest or pastor working in an office is not familiar to Cambodians. For this reason, pastors are often considered more as mission employees or civil servants than religious or spiritual leaders.

## Two possible patterns

Establishing the Kingdom of God entails not only proclaiming the gospel but building a community of believers in a specific socio-cultural context. The church as a religious institution ought to be structured in a form that is culturally natural. In a hierarchical society "the cooperate interests of the group place significant constrains upon leaders."[12] The Cambodian church leadership could be structured on the two following models:

1. *Presbyterian* form: In the Khmer tradition, a position of authority and seniority often tend to be synonymous. For the instance, the king is respected not simply because he is king, but also because of his seniority. The social and religious activities are usually organized by a group of elderly lay men, the *Achars*, who lead the Buddhist community in worship and ceremonies. In the temple, they fulfill the role of mediator between the Buddhist monks and the believers. (Since a Christian pastor looks like a layman, in contrast to a Buddhist monk, he is often named the *Achar* by non-Christians. He is thus perceived as less important than a monk.) .The *Achars* normally have a secular job; their involvement in religious life is merely voluntary.

A church organized with a "Council of Elders" may have more impact on the community than a church led by a sole pastor. Such a structure would not only be familiar to the Khmer people, but its foundation closely reflects the New Testament pattern. Furthermore, the requirements of the elders can also be found in the Scripture.[13]

2. *Monastic* form: Traditionally, the Cambodian pagoda is central not only for religious life, but also for social and educational life, where a group of people live together as a learning, praying, and meditating community. Young monks gather around elder priests and commit themselves to live in poverty and chastity (at least in theory). They spend their time in meditating and learning the Buddhist scriptures. But unlike

---

[12]Lingenfelter, *Transforming Culture*, 134.

[13]1Tim 3:1–7; Tit 1:5–9.

monastic life in Europe, these monks interact every day with secular society through ceremonies and teachings. They also receive their food and gifts from the population. This could be serve as a model for Cambodian Christians who want to commit themselves entirely to God without being entirely disconnected from the world. One may see connection between this lifestyle and the experience of Jesus and his disciples. The disciples gathered around the Master while learning and interacting with the population.

In the past, Benedictine monks organized monastic life Cambodian style, but they failed to flourish. I think this is due to the uncritical concept of contextualization. For instance, they practiced flagellation, which is not familiar to the Khmer people.

In the process of contextualization, only the external form should be structured with a local paradigm (perhaps also evangelism and theologizing methods), but the core of the gospel, that is salvation in Jesus Christ, must remain intact. What the people need is not a local or imported religion, but to be transformed by the gospel.

## Conclusion

An indigenized church is not simply one led by national leaders imitating western church culture. Indigenizing a church should not mean that we have to reject the principles and values of other churches. As part of the universal church we ought to live and share together our discovery in our pilgrim life with the Lord.

We must be aware that church cannot be completely integrated into its cultural setting. We cannot conform ourselves entirely to our society, lest we may go astray from the One who called us. In the process of indigenizing the church we ought to think about transforming our culture by bringing the spirit of the gospel into it, instead of bringing its spirit to the gospel. "Transformation is neither bridging form one system to another or transferring a Christian system to another place and people. Rather, transformation means a new hermeneutic—a redefinition, a

reintegration of the lives of God's people (the Church) within the system in which they find themselves living and working."[14]

[14]Lingenfelter, *Transforming Culture*, 18.

សំណុំឱកឃ្មុំ ២/១ (មករា ២០០១)៖ ១១១-១២៨

# ការធ្វើឲ្យពួកជំនុំក្នុងស្រុកមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ

## ការឆ្លុះបញ្ចាំងមួយទៅលើរចនាសម្ព័ន្ធពួកជំនុំកម្ពុជា

សុខ ញិម *អារុណា*

### សេចក្តីផ្តើម

គោលគំនិតស្តីពីការបង្កើតពួកជំនុំឲ្យមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ គឺមិនមែនជារឿងថ្មីចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទទេ ។ យើងបានអានពីរឿងនេះ តាំងតែពីព័ន្ធកិច្ចដើមដំបូង របស់លោកសាវ័ក ប៉ូល នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរកិច្ចការ ។ កាលកំពុងបន្តទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ជាមួយពួកជំនុំមេនៅស្រុកយូដា ពួកជំនុំសាសន៍ដទៃទាំងឡាយបានជួបការលំបាក ក្នុងការទទួលយកការអនុវត្តន៍នានារបស់ជនជាតិជ្វីហ្វ (យូដា) ដូចជា ការកាត់ស្បែកជាដើម ។ លោក ប៉ូល ដែលជាសាសនទូតម្នាក់សំរាប់សាសន៍ដទៃ បានយល់ពីសេចក្តីត្រូវការរបស់សាសាន៍ដទៃ ក្នុងការធ្វើជាម្ចាស់ការរបស់ពួកគេ ។ លោកបានការពារផលប្រយោជន៍របស់ពួកគេ និងបានធ្វើឲ្យពួកគ្រីស្ទបរិស័ទយូដាជឿយ៉ាងស៊ុប ដោយមិនរំលោភលើទំនៀមទំលាប់ និង ជីវភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅលើពួកសាសន៍ដទៃឡើយ (កិច្ចការ ១៥) ។

នៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសផ្សាយ នោះជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការបង្កើតពួកជំនុំដើមមួយ ។ បច្ចុប្បន្ននេះ វប្បធម៌ពួកជំនុំហាក់ដូចជា កំពុងរំកិលទៅរកពួកលោកខាងលិច ជាពិសេសអាម៉េរិកាំង គឺថាចម្លងតាមតន្ត្រី ការថ្វាយបង្គំ រចនា

សម្ព័ន្ធ យុទ្ធសាស្ត្រ វិធីសាស្ត្រផ្សាយដំណឹងល្អ ។ល។ និន្នាការទាំងនេះ ក៏កើតមានឡើងផងដែរនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

គួរឲ្យស្ដាយក្នុងដំណើរការនៃការបង្កើតពួកជំនុំ មិនមែនគ្រាន់តែជាដំណឹងល្អ និង ជាគតិលោករបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមួយ ដែលបានបញ្ជូន ឬជះឥទ្ធិពលប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងវប្បធម៌ពួកជំនុំលោកខាងលិចផងដែរ ។ ជាលទ្ធផល និង ជារូបភាពធំ ពួកជំនុំកម្ពុជាហាក់បីដូចកាត់ផ្ដាច់ចេញពីវប្បធម៌ និង សង្គមរបស់ខ្លួន ដែលប្រការនេះធ្វើឲ្យពួកអ្នកជឿស្ថិតនៅក្រោមសម្ពាធ គឺថាពួកគេត្រូវបានរហែកជាពីរ ដោយសារប្រព័ន្ធវប្បធម៌ដែលបានបញ្ជូនមកដោយសារពួកសាសនទូត និងប្រព័ន្ធវប្បធម៌ផ្ទាល់របស់ពួកគេ ។ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានជនរួមជាតិរបស់ខ្លួន ចាត់ទុកថាជាជនក្បត់ ហើយក្លាយជាជនចម្លែក នៅក្នុងវប្បធម៌របស់ខ្លួនឯងទៀតផង ។ បេសកជនខ្លះនិងអ្នកដឹកនាំជាតិមួយចំនួន យល់ដឹងអំពីបញ្ហានៃការយកលំនាំតាមលោកខាងលិចនេះយ៉ាងច្បាស់ ប៉ុន្តែមិនដឹងពីរបៀបដែលត្រូវធ្វើការ ផ្លាស់ប្ដូរឲ្យសមរម្យទាល់តែសោះ ។

គោលបំណងនៃប្រធានបទនេះ គឺដើម្បីរៀនពីអ្វី ដែលបានចារទុកមកអំពីបរិបទូបនីយកម្ម ( ធ្វើឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍ ) ជាមួយនឹងផលប្រយោជន៍ និង គ្រោះថ្នាក់ទាំងឡាយរបស់វា និង ដើម្បីផ្ដល់នូវការឆ្លុះបញ្ចាំងមួយ ( ប៉ុន្តែមិនមែនជាគំរូទេ ) ទៅលើរបៀបដែលពួកជំនុំកម្ពុជាអាចចាប់យកបាននូវបរិបទូបនីយកម្មត្រឹមត្រូវនេះ ។

## ការធ្វើឲ្យមានភាពម្ចាស់ការ

សព្វថ្ងៃនេះ បេសកជនទាំងឡាយត្រូវបានគេវាយតម្លៃមិនគ្រាន់តែដោយស្នាដៃរបស់ពួកគេ ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ ដល់ប្រជាជាតិមួយប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ដោយសារលទ្ធភាពរបស់ពួកគេក្នុងការផ្ដល់កំណើតពួកជំនុំ ដែលពួកគេបង្កើតឡើង ។ ជាលទ្ធផល សមាគមបេសកកម្មទាំងឡាយតំរង់គោលដៅរបស់ពួកគេ ឆ្ពោះទៅកាន់ការហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំក្នុង

ស្រុក ដើម្បីឲ្យជនជាតិទាំងនោះអាចបន្តវេណាស្នងភាពជាអ្នកដឹកនាំនៃពួកជំនុំរបស់ពួកគេដោយខ្លួនគេបាន ។

យោងតាមលោក សូលតូ ថ្លែងថាពួកជំនុំមួយដែលមានលក្ខណៈម្ចាស់ការកាលណា "ពួកជំនុំនោះក្លាយជាម្ចាស់ស្រុក ចំពោះប្រទេសនោះ ហើយរីកលូតលាស់ជាធម្មតាជាផ្នែក និងជាភាគតូចៗនៃមនុស្ស នៅក្នុងចំណោមដែលពួកជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើង[១]"

លោក ស្មាលី ឲ្យអត្ថន័យថា ពួកជំនុំមួយដែលមានលក្ខណៈម្ចាស់ការគឺជា "អ្នកជឿមួយក្រុម ដែលមានជីវិតរស់នៅ ដោយរាប់បញ្ចូលទាំងសកម្មភាពសង្គមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ នៅក្នុងគំរូនៃសង្គមមូលដ្ឋាន និងទាំងសំរាប់អស់អ្នកណា ដែលការផ្លាស់ប្តូរណាមួយរបស់សង្គមនោះកើតចេញពីសេចក្តីត្រូវការ ដែលស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ និង បទគម្ពីរ[២]" ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង ពួកជំនុំមូលដ្ឋានមួយត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យថាជា ពួកជំនុំម្ចាស់ការ ឬ មិនមែនដោយអាស្រ័យលើស្វ័យភាពរបស់ពួកជំនុំ ក្នុងភាពជាអ្នកដឹកនាំ ហិរញ្ញវត្ថុ និងការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលជាញឹកញាប់ត្រូវបានគេឲ្យឈ្មោះថា *រូបមន្តត្រីស្វ័យភាព*: "ស្វ័យាភិបាល ស្វ័យូបត្ថម្ភ និង ស្វ័យបេសកកម្ម" ។

ពួកជំនុំស្វ័យាភិបាល មិនមែនសុទ្ធតែជាពួកជំនុំដែលមានលក្ខណៈម្ចាស់ការទេ ពីព្រោះអ្នកដឹកនាំជាតិនោះជាញឹកញាប់ត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺន នៅក្នុងគំរូនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកជំនុំបែបលោកខាងលិច ។ ពួកគេមិនត្រូវបានណែនាំយ៉ាងពិតប្រាកដ ក្នុងការរៀបចំពួកជំនុំចេញពីទស្សនៈវប្បធម៌

---

[1] T. S. Soltau, *Missions at the crossraods* (Grand Rapids: Baker, 1994), 20.

[2] Article in *Perspectives on the World Christian Movement,*ed. R.D. Winter and S. C. Hawthrone (Pasadena: William Carey Library, 1981), 497

និង សង្គមផ្ទាល់របស់ពួកគេទេ តែបែរជាត្រាប់តាមទាំងងងឹតងងុលនូវវប្បធម៌ពួកជំនុំលោកខាងលិច ។ តាមការពិត ម្ចាស់ស្រុកជាញឹកញាប់បំរើក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំមានតែឈ្មោះ ក្នុងខណៈដែលពួកបេសកជនប្រតិបត្តិនូវអំណាចពិតប្រាកដទៅលើពួកជំនុំមូលដ្ឋាន ដោយសារតែការផ្គត់ផ្គង់ខាងហិរញ្ញវត្ថុ ដែលពួកគេផ្តល់ឲ្យ ។ ជារឿយៗ "ស្វ័យបត្ថម្ភ" ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជា បារ៉ូម៉ែត្រនៃជោគជ័យ (ជោគជ័យមានតែក្នុងគំនិត) ក្នុងការធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ ។ ពួកជំនុំជាតិត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេខាងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងផ្គត់ផ្គង់អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេក៏ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តផងដែរ ក្នុងការស្ថាបនាយុទ្ធសាស្ត្រមូលដ្ឋានទាំងឡាយ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ជាមួយប្រជារាស្ត្ររបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រទាំងឡាយ ដែលបានប្រើទោះជាបញ្ហាខាងហិរញ្ញវត្ថុ ឬនៅក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រនៃការផ្សាយដំណឹងល្អក្តី (ការប្រកាសដំណឹងល្អជាទ្រង់ទ្រាយធំ ការធ្វើយុទ្ធនាការ ។ល។ ) គឺជាញឹកញាប់មិនខុសពីពួកលោកខាងលិចឡើយ ។

ប៉ុន្តែការធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ តម្រូវឲ្យមានច្រើនលើសជាងរូបមន្តត្រីស្វ័យភាពនេះទៅទៀត គឺថាវាតម្រូវឲ្យមានការឆ្លុះបញ្ចាំងដ៏ស៊ីជំរៅទៅលើពួកជំនុំជាតិមួយ ហើយនិង ការវាយតម្លៃអំពីអត្តសញ្ញាណវប្បធម៌របស់ពួកជំនុំជាតិមួយនោះដែរ ។ ប្រការនេះហើយ ដែលនាំទៅរកជំហានបន្ទាប់ ហើយប្រហែលជាជំហានមានលក្ខណៈដ៏មានសារៈសំខាន់ក្នុងដំណើរការ នៃការធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ មានន័យថា ការធ្វើឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍ដ៏ត្រឹមត្រូវ ។

## បរិបទូបនិយកម្ម

យោងតាមលោក លីងហ្សង់ហ្វីលទ័រ ឲ្យអត្ថន័យថា បរិបទូបនីយកម្មត្រឹមត្រូវគឺការដាក់ក្របខ័ណ្ឌដល់រាជសារនៃដំណឹងល្អជាភាសាហើយការប្រាស្រ័យទាក់ទងបង្កើតឡើងយ៉ាងសមរម្យ និង មានអត្ថន័យចំពោះ

វប្បធម៌ និង ដើម្បីផ្តោតទៅលើសារនៃព្រះបន្ទូល ដែលជាបញ្ហាសំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់បណ្តាជន[៣]" ។

បរិបទូបនីយកម្មៈ ប្រតិកម្មចំពោះអាណានិគមនិយម គួរឲ្យស្តាយកាលពីអតីតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបេសកកម្មកន្លងទៅ ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់យ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងអាណានិគមនិយម ។ បេសកកម្មបានបើកទ្វារសំរាប់ការធ្វើអាណានិគមរបស់លោកខាងលិច ហើយការធ្វើអាណានិគមទៀតសោតអនុញ្ញាតឲ្យសាសនទូត បង្កើតពួកជំនុំនៅតាមតំបន់ដែលដាច់ស្រយាលនៃផែនដី ។

នៅក្នុងសករាជនៃអាណានិគម ការពើបប្រទះរវាងលោកខាងលិច និង ប្រជាជាតិដទៃទៀត បានហុចលទ្ធផលឧត្តមភាពពួកស្បែកស ប្រើអំណាចគ្របដណ្តប់លើម្ចាស់ស្រុក ដោយសារតែភាពជឿនលឿនផ្នែកបច្ចេកវិជ្ជា និង វិទ្យាសាស្ត្ររបស់ពួកគេ ។ ផលវិបាកដែលកើតឡើងវប្បធម៌លោកខាងលិច ត្រូវបានចាត់ទុកថា ខ្ពស់ជាងវប្បធម៌របស់ម្ចាស់ស្រុក ហើយជាញឹកញាប់វាត្រូវបានគេឲ្យឈ្មោះយ៉ាងសាមញ្ញថា "វប្បធម៌ឧត្តម" ផ្ទុយទៅនឹងវប្បធម៌ម្ចាស់ស្រុក ដែលត្រូវគេឲ្យឈ្មោះថា "វប្បធម៌ចាស់គំរិល" ។

នៅក្នុងអំឡុងពេលនោះ ពួកសាសនទូតបានទទួលឥទ្ធិពល ដោយសារស្មារតីនៃសម័យកាលរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានរៀបចំគំរូពួកជំនុំតាមវប្បធម៌លោកខាងលិច ។ នៅក្នុងហេតុផលរបស់ពួកគេគឺថា "ឧត្តមភាពរបស់ពួកលោកខាងលិចខ្ពស់ជាងវប្បធម៌ដទៃ បានសឲ្យឃើញពី ឧត្តមភាព នៃគ្រីស្តបរិស័ទទៅលើពាហិរសាសនានៃពួកអ្នកមិនជឿព្រះគ្រីស្ត[៤]" ហើយប្រជាជាតិ "អន់ថយ" ទាំងនេះ ពិតជាមិនគ្រាន់តែត្រូវការសេចក្តី

---

[3] Sherwood G. Lingenfelter, *Transforming Culture—A challenge for Christian Mission* (Grand Rapids: Baker, 1998), 1

[4] P. G. Hiebert, *Anthropological Reflections on Missiological Issues* (Grand Rapids: Baker, 1994), 55.

សង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវការអារ្យធម៌ផងដែរ! ជាតួយ៉ាង "នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៩០ លោក ធ. វ. ភាស (T. W. Pearce) បានបង្ហាញថា គ្រាន់តែណែនាំជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទដល់សាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិន គឺវាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ គឺអារ្យធម៌លោកខាងលិចទាំងមូល បានគ្របដណ្តប់អារ្យធម៌ចិន[5]" ព្រោះហេតុផលនេះ សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះនរណាម្នាក់ក៏អាចសំគាល់ថា វប្បធម៌លោកខាងលិចបានជ្រាបចូលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទៅក្នុងពួកជំនុំចិន ។

នៅក្នុងស្មារតីដូចគ្នានេះ ពួកគេបានបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ដោយប្រើគោលការណ៍បកប្រែតាមពាក្យត្រង់ៗ (ជារឿយៗតាមព្រះគម្ពីរ ឃីង ជែម វឺរស្សិន "King James Version" ) ហើយមិនខ្វាយខ្វល់អំពីភាពផ្ទុយគ្នា ឬភាពសមហេតុផលនៃវប្បធម៌របស់ភាសា ដែលត្រូវទទួលយក ។ ជាញឹកញាប់ការធ្វើបន្ទាល់ដំណឹងល្អ ត្រូវបានភ្ជាប់ការបង្រៀនភាសាអង់គ្លេសប្រយោជន៍ឲ្យអ្នកជឿថ្មីអាចរកការងារបានល្អ ហើយទទួលបានជីវភាពរស់នៅខ្ពស់ជាងមុន ។ ដូច្នោះ ការសាបព្រោះវប្បធម៌អង់គ្លេសូបនីយកម្ម ជួនកាលត្រូវបានទទួលដោយពួកសាសនទូត និង ពួកម្ចាស់ស្រុកនោះថា មានឧត្តមភាពជាងវប្បធម៌ក្នុងស្រុក ។

ដូច្នេះ ថ្វីដ្បិតតែសម័យអាណានិគម បន្សល់ទុកនូវទិដ្ឋភាពអវិជ្ជមាន (ចំណុចអាក្រក់) ដូចជាភាពក្រអឺតក្រទម និង ការបែងចែកក្រុមបក្ខក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ផងដែរ នូវទិដ្ឋភាពវិជ្ជមាន (ចំណុចល្អ) នៃសម័យកាលនោះដូចជាការប្រកាសដំណឹងល្អ បានធ្វើឲ្យគេពុស្មុះសាយ ទោះប្រកាសផ្សព្វផ្សាយដោយរបៀបណាក៏ដោយ[6] ការសាបព្រោះវប្បធម៌អង់គ្លេសូបនីយកម្ម គេបានបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ជាច្រើនភាសា គេបានស្ថាបនាពួកជំនុំ មន្ទីរពេទ្យ និង ប្រព័ន្ធសិក្សាអប់រំជាច្រើន ។

---

[5] Ibid.

[6] *ភីលីព ១:១៨*

ប៉ុន្តែចលនាប្រឆាំងនឹងអាណានិគម បានបញ្ចប់នូវការបែងចែកពូជសាសន៍នៅក្នុងពួកជំនុំ ដែលយ៉ាងហោចណាស់ក៏បានបញ្ចប់ក្នុងការបែងចែកសីលធម៌ផងដែរ ។ ឧត្តមភាពនៃវប្បធម៌របស់លោកខាងលិច ត្រូវបានគេចោទសួរគ្រីស្ទបរិស័ទ លោកខាងលិចក៏ចាប់ផ្តើមយល់ដឹងរវាងដំណឹងល្អ និង វប្បធម៌របស់ខ្លួន ។ ពួកគេក៏ចាប់ផ្តើមទទួលយកវប្បធម៌របស់ម្ចាស់ស្រុកយ៉ាងហ្មត់ចត់ ហើយបានស្វែងយល់អំពីវប្បធម៌នោះ ។ បន្ទាប់មកពួកបេសកជន បានលើកទឹកចិត្តអ្នកដឹកនាំក្នុងស្រុកឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍ និង ស្របតាមទេវសាស្ត្រក្នុងស្រុក ។ ពួកជំនុំមូលដ្ឋានត្រូវតែស្វែងរកនូវ "ការផ្សារភ្ជាប់ព្រះរាជសារនៃ (អត្ថបទ) ដំណឹងល្អឲ្យស៊ីនឹងវប្បធម៌ក្នុងតំបន់របស់ខ្លួន *(បរិបទ)* ។ អត្ថបទ និង បរិបទ ត្រូវតែលាយបញ្ចូលគ្នា ឲ្យក្លាយទៅជាតែមួយ ដែលជាសេចក្តីពិតដែលព្រះទ្រង់ប្រាថ្នា គឺបានហៅថា ការរស់នៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ[7]" ។

**គ្រោះថ្នាក់នៃបរិបទូបនិយកម្ម:** ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏បរិបទូបនីយកម្មត្រឹមត្រូវ មានចំណុចខ្សោយរបស់វាដែរ ជាពិសេសនៅពេលមានទំនោរមួយទៅរកការទទួលយកនូវវប្បធម៌ទាំងអស់ថាល្អ ។ គេក៏ទទួលស្គាល់ថាសាសនាដទៃទៀត ក៏ជាការបើកសម្តែងមកពីព្រះជាម្ចាស់ដែរ ដូច្នេះការនេះក៏បើកទ្វារ ឲ្យមានការរិះគន់យ៉ាងចម្រូងចម្រាសចូលមក ។ ហេតុដូច្នេះបានជាឯកលក្ខណៈភាព (លក្ខណៈពិសេស) របស់ព្រះគ្រីស្ទ និង សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានចោទសួរយ៉ាងខ្លាំងៗ ។ គេបានបង្ហាញឲ្យឃើញថា ព្រះគ្រីស្ទអាចជាផ្លូវមួយទៅកាន់ព្រះបិតាតែមិនមែន ជាផ្លូវតែមួយគត់នោះឡើយ ។ ការនេះអាចនាំទៅកាន់ភាពជ្រុល

---

[7] L. Luzbetak, *the Church and Cultures,* (Maryknoll, New York: Orbis, 1988),72

និយម ដទៃទៀតផងដែរ គឺការបដិសេធចោលអ្វីៗទាំងអស់ពីលោកខាងលិច ស្វមរ្បីតែគោលការណ៍ល្អៗ នៃវប្បធម៌លោកខាងលិចក៏ដោយ ។

**បរិបទូបនីយកម្មដ៏សំខាន់:** ដើម្បីឲ្យទទួលផលប្រយោជន៍ពីបរិបទូបនីយ-កម្ម និង ដើម្បីចៀសវាងនូវគ្រោះថ្នាក់ ដែលកើតពីការអូសទាញ ដំណើរការបរិបទូបនីយកម្មត្រូវតែធ្វើឡើងដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ខ្ញុំគិតថាភារកិច្ចនៃបរិបទូបនីយកម្ម គួរតែទទួលយកដោយអ្នកដឹកនាំក្នុងស្រុក និង សាសនទូត (យកល្អគឺចេញពីជនជាតិផ្សេងៗ) ជាមួយគ្នាទើបបាន ។ អ្នកដឹកនាំក្នុងស្រុកម្នាក់មានលទ្ធភាពក្នុងការស្វែងយល់ និង មានអារម្មណ៍ដឹងថាអ្វីល្អ ឬ អាក្រក់នៅក្នុងវប្បធម៌របស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែតួនាទីនៃសាសន-ទូតក៏មានសារៈសំខាន់ណាស់ដែរ ក្នុងការផ្តល់ក្របខ័ណ្ឌអ្វីមួយ ។ មុនពេលធ្វើការដឹកបំផុសវប្បធម៌មួយ គេគួរតែស្វែងរកឲ្យយល់ជាមុននូវវប្បធម៌នោះ ។

លោក ខ្វាស្ត[8] ជឿថា ការយល់ដឹងពីវប្បធម៌មួយគឺដូចជាបកសំបកមួយស្រទាប់ម្តង ។ សំបកទី១ គឺការសិក្សាអំពីអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្ស សំបកទី២ គឺការយល់ដឹងអំពីតម្លៃរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក អ្នកឈានទៅរកកម្រិតដ៏ជ្រៅមួយ នៃជំនឿដែលពួកគេប្រកាន់យកថា ជាសេចក្តីពិត ។ ទីបំផុត អ្វីដែលជាជម្រៅនៃបេះដូងរបស់វប្បធម៌ណាមួយគឺជា *គតិលោក* របស់ពួកគេនោះឯងគឺអ្វីដែលជាការពិតចំពោះពួកគេ ។ ចំណុចចុងក្រោយនេះ យើងត្រូវតែលើកយកមកពិចារណា នៅពេលប្រកាសដំណឹងល្អ ។

លោក ហេសិលគ្រេវ[9] វែកញែកថា សាសនទូតមានប្រវត្តិវប្បធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនគាត់ ដែលតំណាងគតិលោក និង មាត្រដ្ឋាននៃការឲ្យតម្លៃ របស់

---

[8] In an article published in C. H. Kraft and T. N. Wisley. eds., Readings in Dynamic Indigeneity (Pasadena: William Carey Library, 1979).
[9] In an article published in Kraft and Wisley, *Readings*.

គាត់ផ្ទាល់ ។ គាត់ខ្លួនឯងបានទទួលសារពីព្រះគម្ពីរប៊ីប ឋិតក្នុងបរិបទនៃវប្បធម៌ជាក់លាក់របស់គាត់ ។ នេះជា "វប្បធម៌របស់សាសនទូត" ។ គាត់ត្រូវតែបញ្ជូនសារនេះទៅកាន់វប្បធម៌មួយផ្សេងទៀត ជាមួយនឹង គតិលោក និង ប្រព័ន្ធតម្លៃដាច់ដោយឡែករបស់វប្បធម៌នោះ ។ នេះជា "ចំណុចដៅវប្បធម៌គោលដៅ" ។ សេចក្ដីល្បួង ដែលកើតមានឡើងក្នុងការបញ្ជាំងប្រវត្តិវប្បធម៌របស់សាសនទូតទៅលើដំណើរការ ហើយធ្វើឲ្យស្រពិចស្រពិលដល់អត្ថន័យដើម នៃសាររបស់ព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ សាសនទូត ត្រូវតែលើកយកមកពិចារណានូវចំណុចស្នូល នៃវប្បធម៌ជាមួយនឹងប្រព័ន្ធនៃតម្លៃរបស់វា ។ គាត់ត្រូវតែចងចាំថាគំនិតទាំងឡាយនៃវប្បធម៌នេះមានកម្រិតខ្លាំងក្លាដូចគ្នានឹងវប្បធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ដែរ ។ អ្នកស្ដាប់គាត់ នឹងផ្ដោតការយល់ដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ទៅក្នុងសារនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ សាសនទូតត្រូវតែស្ទិតស្ទាញក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងតាមមធ្យោបាយមួយ ដែលទាក់ទងយ៉ាងស៊ីជម្រៅដល់វប្បធម៌គោលដៅ នៅពេលដែលគាត់នៅតែរក្សា ដោយស្មោះត្រង់ចំពោះសារដើមដំបូង ។ ភារកិច្ចនេះគឺជា ការងារចំពោះមុខមួយដ៏លំបាកបំផុត ។

ដូច្នេះសាសនទូតមានការទទួលខុសត្រូវធ្ងន់ធ្ងរណាស់ នៅពេលដែលគាត់ដឹកនាំនិងហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំក្នុងវប្បធម៌ ដែលគេអើពើទទួលយក ។ គ្រូគង្វាលក្នុងស្រុកជារឿយៗបានបង្ហាញឲ្យឃើញកាន់តែអាក្រក់ឡើងក្នុងការផ្សាយសារនៃដំណឹងល្អបែបលោកខាងលិច ដោយមានការស៊ីចង្វាក់បន្តិចបន្តួចជាមួយវប្បធម៌របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ផលវិបាកដែលកើតឡើង គឺគ្រោះថ្នាក់ផង និង ស្និតស្នេរផង ។ អ្វីដែលបានចងហើយពិបាកនឹងស្រាយវិញខ្លាំងណាស់ ។

លោក ហេសិលគ្រេវ ជឿថាការប្រាស្រ័យទាក់ទងរវាងសាសនទូតនឹងវប្បធម៌ដែលគេដៅទុក ជាញឹកញយជាល្ខោន ដែលតួសំដែងនិយាយតែម្នាក់ឯង-គឺមានន័យថា សាសនទូតនិយាយតែងគ្មានអ្នកឆ្លើយ

តប ។ សាសនទូត មានទំនាក់ទំនងទៅនឹងសារដោយគ្មានការព្យាយាមយល់ពីវប្បធម៌ និង គតិលោក របស់អ្នកឆ្លើយតបសោះ ។

គ្មានផលចំណេញអ្វីកើតឡើងពីការចំអក ឬ ចង្អុលទៅកាន់ភាពមិននឹងនក្នុងជំនឿផ្សេងៗនោះឡើយ ។ សារនៃដំណឹងល្អ ជាសារដែលមានលក្ខណៈសកល ។ សាររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនៅតែដូចគ្នា គ្រប់ពេលទាំងអស់ និង គ្រប់វប្បធម៌ទាំងអស់ ។ បរិបទូបនីយកម្មមានសារៈសំខាន់ចំពោះសារដែលគេអាចយល់បាន និង ទទួលយកបាន ។

នៅក្នុងការសិក្សាអំពីករណីពួកជំនុំកម្ពុជា ខ្ញុំចង់ផាត់ចេញទៅម្ខាងនូវទិដ្ឋភាពខាងទេវសាស្ត្រនៃបរិបទូបនីយកម្ម ហើយខ្ញុំចង់សង្កត់ន័យឲ្យខ្លាំងទៅលើរចនាសម្ពន្ធបែបស្ថាប័ននៃពួកជំនុំ ដែលមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ ។

## ពួកជំនុំកម្ពុជា

សង្គមនីមួយៗ គឺជាប្រព័ន្ធមួយ ។ ដើម្បីនឹងដំណើរការដោយមានប្រសិទ្ធិភាព ប្រព័ន្ធណាមួយក៏ដោយត្រូវតែមានតុល្យភាព និង ស៊ីចង្វាក់គ្នា ។ បើនិយាយតាមលោក ម៉េយឺរ ( Mayers) "ផ្នែកទាំងអស់នៃប្រព័ន្ធរមែងទាក់ទិនទៅនឹងប្រព័ន្ធទាំងមូល ហើយផ្តល់អត្ថន័យទៅដល់ប្រព័ន្ធនោះ ។ បើនិយាយបញ្ច្រាសមកវិញ ប្រព័ន្ធទាំងមូលផ្តល់អត្ថន័យដល់ផ្នែកនីមួយៗរបស់ប្រព័ន្ធ ។ បើគ្មានប្រព័ន្ធទាំងមូល នោះផ្នែកនីមួយៗគ្មានហេតុផលអ្វីនឹងនៅស្ថិតស្ថេរបានទេ ហើយបើគ្មានផ្នែកណាមួយរបស់ប្រព័ន្ធទេ នោះក៏គ្មានប្រព័ន្ធទាំងមូលដែរ"[១០] ។

ពួកជំនុំមូលដ្ឋានមួយ ជាផ្នែកខាងវិញ្ញាណនៃអាណាចក្រព្រះផង និង ជាផ្នែកនៃក្រុមសង្គមវប្បធម៌ជាក់លាក់មួយផងដែរ ។ ព្រះជាម្ចាស់

---

[10] M. Mayers, Christianity Confronts Culture (Grand Rapids: Zondervan, 1987), 95.

គ្រាស់ហៅពួកជំនុំគឺ បំផ្លាស់បំប្រែសង្គមបរិយាកាស ដោយសារជំណើងល្អ ដោយមិនចាំបាច់ចម្លងតាមប្រព័ន្ធសង្គមវប្បធម៌បរទេសនោះឡើយ ។

ពួកជំនុំកម្ពុជាអាចបង្ហាញអំពីសុឆន្ទៈ ក្នុងការធ្វើឲ្យពួកជំនុំមានភាពម្ចាស់ការ ចំណែកឯសាសនទូតវិញ កំពុងព្រលែងតួនាទីដឹកនាំដល់គ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរ ។ តែខ្មែរ ដែលមិនមែនជាគ្រីស្ទបរិស័ទវិញ គេនៅតែចាត់ទុកពួកជំនុំខ្មែរថា គ្មានលក្ខណៈជាតិត្រង់ណាសោះ ដោយហេតុថាវប្បធម៌ និង រចនាសម្ព័ន្ធ ដូចជាស្ថាប័នរបស់ពួកជំនុំខ្មែរ មានលក្ខណៈចម្លែកចំពោះមហាជនជាទូទៅពេក ។ កាលដែលជនជាតិខ្មែរម្នាក់ក្លាយខ្លួនមកជាគ្រីស្ទបរិស័ទនោះ មិនមែនជាការងាយស្រួលប៉ុន្មានទេ គឺគាត់មិនគ្រាន់តែពិសោធនូវការផ្លាស់ប្រែខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះទេ គាត់ថែមទាំងត្រូវសម្របខ្លួនតាមវប្បធម៌របស់ពួកជំនុំលោកខាងលិច ។ ដោយហេតុដូច្នេះឯងទើបពួកជំនុំភាគច្រើនមានការពិបាកក្នុងការបង្កើតសិស្ស ចេញពីចំណោមអ្នកជឿថ្មី ។ អ្នកជឿថ្មីអាចមានទំនោរចង់ត្រឡប់ទៅពុទ្ធសាសនាវិញ បន្ទាប់ពីដាក់ខ្លួនមួយរយៈខ្លីក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទនោះមក ។ ខ្ញុំគិតថា បាតុភូតនេះកើតឡើងដោយសារយកការអាឡោះអាល័យចំពោះវប្បធម៌ចាស់ ពីព្រោះពួកជំនុំមិនអើពើចំពោះសារៈសំខាន់បរិបទវប្បធម៌របស់ពួកជំនុំ ។ ខ្ញុំជឿថា ដោយគ្មានការបញ្ចូលបរិបទដ៏ត្រឹមត្រូវទេ គឺគ្មានប្រសិទ្ធិភាពឡើយ ។

**ការរៀនពីប្រវត្តិសាស្ត្រ** សាសនទូតព័រទុយហ្គោ ដូមីនីកាំង បានមកដល់ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាក្នុងពាក់កណ្ដាលសតវត្សទី ១៦ ។ ពុទ្ធសាសនាបានចូលមកដល់ស្រុកខ្មែរបីបួនសតវត្សមុន ហើយរីកលូតលាស់រហូតទាល់តែស៊ីជាច់សាសនាហិណ្ឌូ ហើយត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថា ជាសាសនាជាតិថែមទៀត ។ ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ មិនដែលបានសម្រេចជោគជ័យរបៀបនេះឡើយ ។ ពុទ្ធសាសនាបានទទួលជោគជ័យ ដោយសារការធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈម្ចាស់ការនៅក្នុងស្រុក ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៥ ព្រះសហគមន៍កាតូលិករ៉ូម៉ាំងមានសមាជិកត្រឹមតែចំនួន ពីរបីរយនាក់ប៉ុណ្ណោះ ក្នុងក្រុមរបស់ខ្លួន ។[១១] ការដឹកនាំស្ថិតនៅលើដៃរបស់លោកអភិបាល និង បូជាចារ្យបារាំង ។ គ្រីស្តបរិស័ទកាតូលិក បានទទួលរងការឈឺចាប់យ៉ាងច្រើនក្នុងការបង្កើតវប្បធម៌ព្រះសហគមន៍ក៏ដោយ ក៏សាសនទូតបារាំងហាក់បីដូចជា មិនបានត្រៀមខ្លួននឹងព្រលែងតួនាទីដឹកនាំទៅឲ្យខ្មែរក្នុងស្រុកទេ ។ មានបូជាចារ្យខ្មែរតែពីរ ឬបីនាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលទទួលអគ្គសញ្ញាលាបប្រេងតែងតាំង ហើយមានតែខ្មែរម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលបានទទួលអគ្គសញ្ញាលាបប្រេងតែងតាំងឲ្យធ្វើជាអភិបាលព្រះសហគមន៍ នៅនាទីចុងក្រោយបំផុត ដោយសារតែជនបរទេសត្រូវតែចាកចេញពីប្រទេស មុនពេលខ្មែរក្រហមវាយដណ្តើមយកប្រទេស ក្នុងឆ្នាំ១៩៧៥ ។ ហេតុដូច្នេះ ប្រជាជនខ្មែរមើលឃើញថា ព្រះសហគមន៍កាតូលិកជាសាសនារបស់បារាំង ។

សាសនទូតប្រូតេស្តង់មកពីគ្រីស្តបរិស័ទ និងសម្ព័ន្ធសាសនទូត (CMA ) បានមកដល់ប្រទេសកម្ពុជា ក្នុងឆ្នាំ ១៩២៣ ។ បេសកកម្មនេះបានផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ លើការធ្វើឲ្យពួកជំនុំមានលក្ខណៈម្ចាស់ការក្នុងស្រុក ។ ពួកជំនុំក្នុងនិកាយនេះមានលក្ខណៈម្ចាស់ការក្នុងស្រុក ។ និកាយនេះបានហើយ និង កំពុងតែអនុវត្តនូវរូបមន្តត្រីស្វយភាពយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ ប៉ុន្តែការគ្រប់គ្រងពួកជំនុំនៅតែស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃសាសនទូត ហើយរចនាសម្ព័ន្ធរបស់ពួកជំនុំនៅតែផ្តេកផ្តួលទៅតាមគំរូពួកជំនុំ អា

---

[១១] *ក្នុងឆ្នាំ ១៩៥៥ ពួកជំនុំកាតូលិករ៉ូម៉ាំង-កម្ពុជាបានមានចំនួនសមាជិក ១២០.០០០ នាក់ ។ ប៉ុន្តែកំឡុងពេលដំណើរការឯករាជ្យឥណ្ឌូចិន បារាំងបានអោយទៅវៀតណាមនូវកូសាំងស៊ីន* (Cochin China) *ដែលធ្លាប់ជាអាណាខេត្តរបស់ខ្មែរ និង ដែលភាគច្រើនពួកកាតូលិកកម្ពុជារស់នៅទីនោះ ។ ការពន្យល់ នេះជាហេតុផលមួយ ដែលកម្ពុជាសម័យមានចំនួនពួកកាតូលិកត្រឹមតែពីរបីរយនាក់ប៉ុណ្ណោះ ។*

មេរិកាំងដដែល ។ ហេតុដូច្នេះ ប្រជាជនខ្មែរមើលឃើញថាពួកជំនុំ ប្រូតេស្តង់ ជាសាសនារបស់អាមេរិកាំង ។

គួរឲ្យស្តាយណាស់ ក្នុងអំឡុងពេលដែល ខ្មែរក្រហមត្រួតត្រាប្រទេសកម្ពុជា (១៩៧៥-១៩៧៩) ប្រទេសទាំងមូលត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងរបបប្រល័យពូជសាសន៍ ព្រះសហគមន៍កាតូលិក និង ប្រូតេស្តង់ទទួលរងវាសនាដូចគ្នា គឺថា លោកអភិបាលព្រះសហគមន៍បូជាចារ្យខ្មែរ និង គ្រូគង្វាលខ្មែរត្រូវខ្មែរក្រហមប្រហារជីវិតចោល ។ ក្នុងចំណោមគ្រូគង្វាលសែសិបនាក់ មានតែបួននាក់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលនៅរស់រានមានជីវិត ។ ខ្មែរក្រហមបំផ្លាញពួកជំនុំខ្មែរខ្ទេចខ្ទី ហើយគ្រីស្តបរិស័ទខ្មែរក៏បែកខ្ញែកគ្នាអស់ហើយភាគច្រើនក៏វិនាសបាត់បង់ជីវិតអស់ ។

**ពួកជំនុំកម្ពុជាសម័យបច្ចុប្បន្ន:** ក្រោយពីរបបកុម្មុយនីស្ត បានប្រកាសទទួលស្គាល់ពួកជំនុំនៅកម្ពុជាក្នុងឆ្នាំ ១៩៩១ ពួកគ្រីស្តបរិស័ទដែលនៅរស់ បាននាំគ្នាស្ថាបនាពួកជំនុំឡើងវិញ ។ នៅពេលដែលពួកជំនុំរីកចំរើន និង នៅពេលដែលគ្រីស្តបរិស័ទជាតិឡើងកាន់កាប់ តួនាទីដឹកនាំឡើងវិញ គឺជាពេលដែលត្រូវគិត អំពីបរិបទូបនីយកម្ម នៃរចនាសម្ព័ន្ធរបស់ពួកជំនុំប្រយោជន៍ឲ្យវាស៊ីចង្វាក់គ្នានឹងវប្បធម៌ក្នុងស្រុក ។ សាសនទូតភាគច្រើន និង អ្នកដឹកនាំខ្មែរបានកត់សំគាល់ថា ការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ប្រជាជនខ្មែរមិនពិបាកដូចមុនទៀតទេ តែគឺការថែរក្សាអ្នកជឿ ឲ្យនៅស្មោះត្រង់ក្នុងជីវភាពជាគ្រីស្តបរិស័ទឯនោះទេ ទើបជាការពិបាក ។ នេះគឺជាការពិតដែលពួកអ្នកជឿ មិនដឹងពីរបៀបរស់នៅជាគ្រីស្តបរិស័ទ ក្នុងសង្គមខ្មែរដោយហេតុថារចនាសម្ព័ន្ធរបស់ពួកជំនុំទាំងមូល មានលក្ខណៈបរទេសចំពោះប្រជាជនកម្ពុជា ។ ដូច្នេះ ការពិចារណាពីទ្រង់ទ្រាយ និង លក្ខណៈរបស់ពួកជំនុំខ្មែរ ដើម្បីធ្វើឲ្យប្រជាជនខ្មែរមើលទៅឃើញថាជាពួកជំនុំរបស់ជាតិខ្លួនមិនមែនជាពួកជំនុំបារាំង ឬ អាមេរិកាំងមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ។

## ការយល់ដឹងពីរចនាសម្ព័ន្ធសង្គមវប្បធម៌ខ្មែរ

ជំហានដំបូងនៅក្នុងដំណើរការនេះ គឺការស្វែងយល់ពីរចនាសម្ព័ន្ធរបស់សង្គមខ្មែរ ។ សង្គមខ្មែរត្រូវបានរៀបចំឡើង ស្របទៅតាមបរិយាកាសសង្គមប្រមូលផ្តុំ ។ ឋានានុក្រមមានសារៈសំខាន់ណាស់ ចំពោះប្រជាជនកម្ពុជា ។ ឧទាហរណ៍នៅពេលសាសនទូតចាប់ផ្តើមរៀនភាសាខ្មែរ ពួកគេនឹងទទួលស្គាល់មួយរំពេចថា លក្ខណៈសំគាល់មួយក្នុងចំណោមលក្ខណៈ សំគាល់ចំបងទាំងឡាយរបស់ខ្មែរ គឺចាក់គ្រឹះលើប្រព័ន្ធឋានានុក្រមនេះឯង ដូច្នេះយ៉ាងតិចក៏មានបួនលំដាប់ថ្នាក់នៃវាក្យស័ព្ទខ្មែរដែរ ។ គេមិនអាចនិយាយទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ទៅកាន់ស្តេច ទៅកាន់សង្ឃ គ្រូបង្រៀន ឪពុកម្តាយ ឬ មិត្តភក្តិ ដោយប្រើវាក្យស័ព្ទដូចគ្នាបានទេ ។ វាក្យស័ព្ទនីមួយៗ ដែលគេកំណត់រួចមកហើយ ត្រូវបានគេយកមកប្រើសំរាប់លំដាប់ថ្នាក់ជាក់លាក់នីមួយៗនៅក្នុងសង្គម ។

ក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធប្រពៃណី ឋានានុក្រមមិនគ្រាន់តែមានមូលដ្ឋានលើតួនាទី ដែលម្នាក់ៗដើរតួនៅក្នុងសង្គមប៉ុណ្ណោះទេ គឺវាផ្អែកលើភាពចាស់ទុំផងដែរ ។ ប្រាជ្ញាច្រើនតែទាក់ទងទៅនឹងអាយុរបស់មនុស្ស ។ តាមធម្មតាមនុស្សវ័យក្មេងមិនសូវមានតួនាទីល្អក្នុងការបង្រៀនមនុស្សចាស់ទេ ។ បេសកកម្មមាននិន្នាការផ្តោតទៅលើការខិតខំប្រឹងប្រែងហ្វឹកហ្វឺនមនុស្សវ័យក្មេង ដោយសារពួកគេមានសមត្ថភាពរៀនតាមរបៀបលោកខាងលិចបានយ៉ាងឆាប់រហ័ស ។ គេមិនសូវអើពើចំពោះមនុស្សវ័យចាស់ប៉ុន្មានទេ ព្រោះគេយល់ឃើញថាការផ្សាយដំណឹងល្អ ឬភារកិច្ចដទៃទៀតក្នុងការបំរើព្រះជាម្ចាស់ គឺជាការងាររបស់មនុស្សវ័យក្មេង ។ អីចឹងហើយបានជា ពួកជំនុំបាត់បង់នូវមធ្យោបាយធម្មតាមួយក្នុងការជះឥទ្ធិពលទៅលើសហគមន៍របស់ខ្លួន ។ នៅក្នុងសង្គមមួយដូចជាប្រទេសកម្ពុជា យើងមិនគួរធ្វេសប្រហែស និង មិនគួរមើលស្រាលចំពោះសារៈសំខាន់របស់មនុស្សវ័យចាស់ឡើយ ។

ចំណុចសំខាន់មួយផ្សេងទៀត ដែលមិនគួរបំភ្លេចចោលនោះ គឺថា ជីវិតខាងឯសាសនា នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាត្រូវបានរៀបចំឡើងជុំវិញបុព្ជិតនិយម ។ គំនិតស្តីអំពីពួកជំនុំ ដែលជាសង្ឃ ឬ គ្រូគង្វាលមានប្រាក់បៀវត្សរ៍ដោយធ្វើការនៅក្នុងការិយាល័យ មិនធ្លាប់កើតមានឡើងចំពោះប្រជាជនកម្ពុជាទេ ។ ជារឿយៗគ្រូគង្វាលត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជានិយោជិតរបស់ក្រុមបេសកកម្ម ឬ អ្នកបំរើការស៊ីវិលច្រើនជាង ជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ ឬ ជាអ្នកដឹកនាំសាសនា ។

### គំរូពីរដែលអាចធ្វើទៅបាន

ការកសាងអាណាចក្រព្រះ មិនគ្រាន់តែតម្រូវឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងការកសាងសហគមន៍នៃអ្នកជឿមួយ ក្នុងស្ថានភាពវប្បធម៌ជាក់លាក់មួយ ។ ពួកជំនុំដែលជាស្ថាប័នសាសនាមួយគួរតែរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធមួយ ដែលមានលក្ខណៈធម្មតាស្របតាមវប្បធម៌ ។ នៅក្នុងសង្គមបែបឋានានុក្រមមួយ "ការចាប់អារម្មណ៍រួមរបស់ក្រុម តែងតែផ្តល់សារៈសំខាន់ ទៅលើថ្នាក់ដឹកនាំ "[១២] ។ ការដឹកនាំពួកជំនុំកម្ពុជាអាចរៀបចំឡើងតាមគំរូពីរ ដូចខាងក្រោមនេះ ៖

១.*ទម្រង់ព្រឹទ្ធាចារ្យនិយម ឬ ទម្រង់ប្រេសប៊ីធីរាន:* នៅក្នុងទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ តួនាទីនៃសិទ្ធិអំណាច និង តួនាទីរបស់ចាស់ទុំ ច្រើនតែជារឿងតែមួយ ។ ជាតួយ៉ាង ស្តេចគឺត្រូវបានគេគោរពមិនគ្រាន់តែ ដោយសារទ្រង់ជាស្តេចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយសារភាពវ័យចាស់ទុំរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ សកម្មភាពខាងសាសនា និង សង្គម ជាធម្មតាត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយក្រុម *ឧបាសក ចាស់ទុំ លោកអាចារ្យ* ដែលជាអ្នកដឹកនាំសហគមន៍ពុទ្ធសាសនា ក្នុងការថ្វាយបង្គំ និង ពិធីបុណ្យផ្សេងៗ ។ នៅក្នុងព្រះវិហារ លោកអាចារ្យបំពេញតួនាទីជាអ្នកកណ្តាលរវាងលោកសង្ឃខាងពុទ្ធសាសនា និង ពុទ្ធបរិស័ទចំណុះជើងវត្ត ។

---

[12] Lingenfelter, *Transforming Culture. 134*

ដោយហេតុថា គ្រូគង្វាលគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ មើលទៅដូចជាឧបាសកម្នាក់ផ្ទុយពីលោកសង្ឃពុទ្ធសាសនាមួយអង្គ អ្នកមិនជឿហៅគ្រូគង្វាលនោះថា ជាលោកអាចារ្យទៅវិញ ។ ដូច្នេះគេទទួលស្គាល់គ្រូគង្វាលមានសារៈសំខាន់តិចជាងលោកសង្ឃ ។ តាមធម្មតា លោកអាចារ្យមានការងារមនុស្សលោក ។ ប៉ុន្តែការចូលរួមរបស់ពួកគេបិតក្នុងកិច្ចការសាសនា គ្រាន់តែជាការស្ម័គ្រចិត្តប៉ុណ្ណោះ ។

ពួកជំនុំមួយ ដែលរៀបចំដោយមាន "ក្រុមប្រឹក្សាចាស់ទុំ" អាចមានឥទ្ធិពលក្នុងសង្គមច្រើនជាងពួកជំនុំ ដែលមានតែគ្រូគង្វាលម្នាក់ដឹកនាំ ។ រចនាសម្ព័ន្ធបែបនេះ មិនគ្រាន់តែប្រជាជនខ្មែរទទួលស្គាល់ទេ ប៉ុន្តែមូលដ្ឋានរបស់វាឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងជិតស្និតទៅនឹងគំរូនៃពួកជំនុំសម័យព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ លើសពីនោះទៅទៀត តម្រូវការនៃអ្នកចាស់ទុំក៏យើងបានរកឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរផងដែរ ។[១៣]

២.*ទម្រង់នៃបុព្វជិតនិយមៈ* តាមទំនៀមទម្លាប់ពីដូនតាមក វត្តអារាមរបស់ប្រជាជនកម្ពុជា មិនគ្រាន់តែជាមជ្ឈមណ្ឌលសាសនាប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងជាមជ្ឈមណ្ឌលអប់រំ និង ជាខឿននៃសង្គម ដែលក្រុមមនុស្សរស់នៅជាមួយគ្នាជាសហគមន៍ ដើម្បីរៀនសូត្របន់ស្រន់ និង តាំងសមាធិរួមគ្នាជាសហគមន៍ ។ លោកសង្ឃក្មេងៗ ប្រមូលគ្នាជុំវិញលោកសង្ឃចាស់ៗ ហើយប្ដេជ្ញារស់នៅក្នុងភាពក្រខ្សត់ និង ការវៀរចាកកាមកិលេស (យ៉ាងហោចណាស់ ក៏វាមាននៅក្នុងទ្រឹស្ដីមែន) ។ ពួកគេបានចំណាយពេលរបស់ខ្លួន ក្នុងការធ្វើសមាធិ និង សិក្សាគម្ពីរព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ប៉ុន្តែមិនដូចជាជីវិត បុព្វជិតនៅក្នុងប៉ែកអឺរ៉ុបទេ សង្ឃយើងទាំងនេះឯណោះវិញធ្វើការប្រាស្រ័យទាក់ទងរាល់ថ្ងៃជាមួយសង្គមមនុស្សក្រៅព្រះវិហារតាមរយៈពិធីផ្សេងៗ និង ការបង្រៀន ។ ពួកសង្ឃក៏ទទួល

---

[១៣] *១ធីម៉ូថេ ៣:១-៧. ទីតុស ១:៥-៩*

អាហារ និង អំណោយពីសំណាក់បណ្ដាជន ។ គំរូនេះអាចឲ្យគ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរ ដែលចង់ប្ដេជ្ញាចិត្ត ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុង យកមកអនុវត្តតាម ដោយមិនចាំបាច់ផ្ដាច់ខ្លួនចេញពីសង្គមខាងក្រៅឡើយ ។ គេអាចមើលឃើញចំណងទាក់ទងរវាងជីវភាពនេះ និង បទពិសោធន៍របស់ព្រះយេស៊ូ និង ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ។ ពួកសិស្ស បានប្រមូលផ្ដុំគ្នាជុំវិញលោកគ្រូ ដើម្បីរៀនពីគ្រូ និង រក្សាការទាក់ ទងជាមួយសង្គមខាងក្រៅផង ។

នៅក្នុងអតីតកាល ក្រុមបូជាចារ្យ បេណេឌិកទីន បានរៀបចំរបៀបរស់នៅតាមគំរូលោកសង្ឃខ្មែរ ប៉ុន្តែការនេះមិនបានជួយ ឲ្យពួកលោកចំរើនលូតលាស់ឡើយ ។ ខ្ញុំគិតថា នេះជាគំនិតបរិបទូបនីយកម្ម ដែលគ្មានសារៈសំខាន់ ដែលពួកលោកអនុវត្តនូវការធ្វើទុក្ខកិរិយា ដោយចម្លែកចំពោះប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។

នៅក្នុងដំណើរការ នៃបរិបទូបនីយកម្ម មានតែទំរង់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ដែលត្រូវរៀបចំឡើង តាមរបៀបក្នុងស្រុក ដែលខុសពីនោះប្រហែលជាការផ្សាយដំណឹងល្អ និង វិធីសាស្ត្រនៃការបញ្ចូលទេវសាស្ត្រ ប៉ុន្តែស្នូលនៃដំណឹងល្អ គឺសេចក្ដីសង្គ្រោះ នៅក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ត្រូវតែរក្សាឲ្យនៅដដែល ។ អ្វីដែលពលរដ្ឋខ្មែរ ត្រូវការគឺមិនមែនសាសនាដែលនាំចូលមកពីស្រុកក្រៅ ឬ សាសនានៅក្នុងស្រុកនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវការ ការបំផ្លាស់បំប្រែជីវិត ដោយសារដំណឹងល្អវិញ ។

## សរុបសេចក្ដី

ពួកជំនុំក្នុងស្រុកមួយដែលមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ មិនមែនគ្រាន់តែជាពួកជំនុំ ដែលដឹកនាំខ្មែរគ្នាឯង ដែលចម្លងយកតាមវប្បធម៌ពួកជំនុំលោកខាងលិច តែប៉ុណ្ណោះទេ ។ ការធ្វើឲ្យពួកជំនុំមានលក្ខណៈម្ចាស់ការក្នុងស្រុក មិនមែនមានន័យថាត្រូវតែបដិសេធចោលនូវគោលការណ៍ និងតម្លៃផ្សេងៗរបស់ពួកជំនុំផ្សេងទៀតនោះទេ ក្នុងនាមយើងជាផ្នែកមួយនៃ

ពួកជំនុំសកលលោក យើងត្រូវតែរស់នៅជាមួយគ្នា ចែករំលែកគ្នានូវការរកឃើញផ្សេងៗ ក្នុងដំណើរជីវិតរបស់យើង ជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ យើងត្រូវតែយល់ជ្រួតជ្រាបផងថា ពួកជំនុំមិនអាចផ្សារភ្ជាប់ទាំងស្រុងជាមួយវប្បធម៌របស់ជាតិខ្លួននោះទេ ។ យើងមិនសម្របខ្លួនទាំងស្រុងទៅតាមសង្គមជាតិរបស់ខ្លួន ក្រែងលោវាបែរជានាំយើងឲ្យវង្វេងចេញពីព្រះ ដែលត្រាស់ហៅយើង ។ ក្នុងដំណើរការនៃការធ្វើឲ្យពួកជំនុំក្នុងស្រុកមានលក្ខណៈម្ចាស់ការ យើងត្រូវតែគិតគូរដល់ ការបំផ្លាស់បំប្រែសង្គមរបស់យើង ដោយនាំយកជីវិតនៃដំណឹងល្អ ទៅក្នុងសង្គមជាជាងនាំយកជីវិតរបស់សង្គមបញ្ចូលក្នុងដំណឹងល្អ "ការបំផ្លាស់បំប្រែមិនមែនជាការធ្វើស្ពាន ដើម្បីចម្លងប្រព័ន្ធមួយទៅ ប្រព័ន្ធមួយទៀតនោះទេ ហើយវាក៏មិនមែនជាការផ្ទេរប្រព័ន្ធគ្រីស្តបរិស័ទ បញ្ចូលទៅកន្លែងណាមួយ ឬប្រជាជនណាមួយនោះដែរ ។ តាមពិតទៅ ការបំផ្លាស់បំប្រែមានន័យថាការកំណត់អត្តន័យជាថ្មី ការផ្សារភ្ជាប់ជាថ្មីនៃជីវិតរបស់ពួកជំនុំ ដែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាមួយនឹងប្រព័ន្ធ ដែលពួកគេឃើញខ្លួនឯងរស់នៅ និងធ្វើការនៅក្នុងនោះ ។"

HONEYCOMB 2/1 (January 2001): 129–132

# Meet Yos Em Sithan

*Debbi MAHER*

*YOS Em Sithan*

Yos Em Sithan became a Christian in 1975, one week before the Khmer Rouge invaded Phnom Penh. Her brother Yos Ann Tipo led her to the Lord; her sister Yos Kam Molly was already a strong believer.

Having so little time to understand her new faith, she cried almost daily to God, "Why was this all happening? Please help me." Such was the extent of her new faith. God answered her prayers in a variety of ways. Although she had previously been a student and her father a government official, she was able to convince the Khmer Rouge soldiers otherwise and thereby avoid almost certain elimination. She was often asked what she used to do. "Are you a student? What was your job before?" She replied that she had been a vegetable seller in the market.

She was fortunate that her entire family was able to remain together when they were relocated to Prey Veng to work as rice farmers. Suspicious that she and her family were from the educated class, the soldiers would often ask questions regarding their skill in farming or hard labor. God intervened by giving her rice-planting skills, which as a city girl she had never had. Another means by which God provided for their family was Em Sitan's father's background with the Ministry of Agriculture. This gave him some understanding of farming, and allowed them to secretly grow extra food for their family. In 1978 her family was eventually separated, and the Khmer Rouge arranged for her subsequent marriage.

After the fall of the Pol Pot regime, her family did not immediately declare their faith openly. Her father, knowing the then-current system of government, felt strongly that they should be cautious. He had witnessed the deportation of a World Council of Churches representative known for his evangelistic activity.

1989 was a year of new life, and the realization of eternal life, in Em Sithan's family. Her husband, Malk Wathna, become a Christian following study in Cuba, and her father, Yos Ann, went home to be with the Lord. He had been respected in both Christian and Buddhist circles. The arrangements for his funeral created a major dilemma. How would they perform the ceremony in a manner that reflected their Christian faith? They sought permission from the local authorities, only to be turned down. They did have a ceremony with many in attendance. Seang Ang performed the ceremony, and leaders such as Oung Rien and Sar Paulerk were present. After this Em Sithan began to wonder just how we as Christians should practice our faith? She was encouraged by a leader in the Catholic community to write the government for permission to actively express their faith.

She knew of a prominent official—related to her father by marriage—who had close ties with high-ranking government members. Because she and her family were not associated with any certain group, and because of the tremendous respect her father had in government circles, he agreed to help her submit a letter to the proper authorities. She then began to feel that "God had a plan for us." She met regularly with an official responsible for religious matters to discuss Christianity. He wanted to know what Christians

were and who was behind them (meaning outside foreign support). When he realized that she had no outside support and that she was a teacher in the Ministry of Education, he saw that it was possible to be a Christian and simultaneously maintain love for Cambodian people and culture. Permission was granted for Cambodian Christians to openly express their faith.

In 1990 the Olympic Church opened its doors. In the beginning, Em Sithan's family would simply read the Bible, sing songs, and listen to FEBC (Far East Broadcasting Cambodia). They started without any denominational or outside support in order to avoid being perceived as having been deceptive in their initial discussions with the government. Today the church has between forty and fifty members. It has no pastor. She calls herself a church leader. There are four elders who share the speaking duties each week. Bible study is taken seriously in this church. Em Sithan has a TEE degree, and the church has an active outreach program. The Olympic Church has sister churches in Kampong Cham, Kang Meas, Batheay, and Rokakong (Kandal Province).

From 1993–97 Em Sithan served on the translation committee with Arun Sok Nep for the new translation of the Cambodian Bible. Until March 2000 she had maintained a part-time position within the Ministry of Education. She now works full time for the Bible Society as their Executive Secretary. The mission of the Bible Society is the translation, printing, and distribution of the Word of God for everyone, everywhere in Cambodia—especially the non-Christian.

Em Sithan remains optimistic regarding the growth of Christianity here. She sees the church and growing both spiritually and materially. She would caution fellow believers to always remain faithful to Jesus, as He is their only Savior. Following Christianity for power and gain is wrong. She is saddened to see poor Cambodians giving offerings to build lavish pagodas, which seldom address their personal or spiritual needs. She feels strongly that tithes, which go into churches, should be used outside the church for God's work. The Olympic Church uses their offerings for outreach and missions in the provinces. She would also enjoy having more fellowship with other local Christians, but finds that

her days are full with the demands of her church and the Bible Society.

When discussing the evangelization of Cambodia, Em Sithan has an open mind, and welcomes foreign missionaries. She believes strategies should fit the situation as well as the country. Evangelism must be lived as well as spoken. It is important to share the need to love God and each other. What should not be done is to spend too much time arguing over denominations and translations. What is important is to obey God, fear and respect Him. He, alone is the judge; we should not judge each other.

In 1994, American evangelist Mike Evans brought a disastrous "crusade" to Cambodia. He made promises of healing to all who came, and eventually narrowly avoided having the stage overturned by the riotous stadium crowd. When Em Sithan saw the promotion of this event, she found it disconcerting that the evangelist's name was given more prominence than name of Jesus Christ. She made the decision that Olympic Church would not take part in this event. When co-workers at the Ministry of Education taunted her regarding the failed spectacle, she simply replied, "If you have questions regarding my Christianity, I would be happy to share with you. If, on the other hand, you wish to argue and criticize the events of the crusade, then I really have nothing to say." She believes as Christians study the word of God they will gain discernment regarding the various messages and messengers who come to Cambodia.

Em Sithan admits that there are many misconceptions regarding Cambodian Christians. A former co-worker at the Ministry of Education was surprised that she was a Christian; after all, she was an educated woman. She continued with the equally popular question, "So how much money do you receive for having a church in your home?" She replied, "If you really believe my faith is just about the money, why don't you open up your house and make some money as I do?"

Em Sithan was right to believe that God has a plan for her and Cambodia. He has shown her His faithfulness, protection, perfect timing, and provision. She has responded with a sincere desire to serve Him with humility, integrity, and a love for her country and its people.

សំណុំធិកឃ្មុំ ២/១ (មករា ២០០១)៖ ១៣៣-១៤០

# ការជួបជាមួយអ្នកស្រី យស់ ឯមស៊ីថាន

លោកស្រី ដេប៊ី ម៉ាហ៊ើ

លោកស្រី យស់ ឯមស៊ីថាន

លោកស្រី យស់ ឯមស៊ីថាន ថ្វាយជីវិតដល់ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៥ គឺនៅពេលមួយអាទិត្យមុនពួកខ្មែរក្រហមចូលលុកលុយ ក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ។ ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ឈ្មោះ យស់ អានទីប៉ូ បាននាំគាត់ និង ប្អូនស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះ យស់ កាំម៉ូលី ឲ្យថ្វាយជីវិតទទួលជឿព្រះអម្ចាស់ ហើយប្អូនស្រីគាត់ក៏ជាអ្នកជឿរឹងមាំ កាលពីពេលនោះដែរ ។

ដោយសារតែមានពេលតិចតួច ដើម្បីឲ្យបានយល់ច្បាស់ចំពោះជំនឿថ្មីរបស់គាត់នោះ គាត់បានយំស្ទើររាល់ថ្ងៃ ហើយបានទូលសួរព្រះជាម្ចាស់ថា៖ "ហេតុអ្វីបានជារឿងរ៉ាវទាំងនេះកើតឡើងដូច្នេះ?" គាត់ក៏បានទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមជួយកូនផង" ។ ការបែបនោះបានធ្វើឲ្យជំនឿថ្មីរបស់គាត់រីកចំរើនឡើង ។ ព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លើយតបចំពោះការអធិស្ឋានទាំងនោះតាមបែបផ្សេងៗ ។ ទោះបីមុនពេលខ្មែរក្រហមចូលមកគាត់ជានិស្សិត និងឪពុករបស់គាត់ជាមន្ត្រីធ្វើការនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលក៏ដោយ គាត់អាចបង្ហាញឲ្យពួកទាហានខ្មែរក្រហម ទុកចិត្តបើពុំនោះទេខ្មែរក្រហមមិនទុកឲ្យរស់ឡើយ ។ ខ្មែរក្រហមតែងតែសួរគាត់ពីមុខរបរពីមុនរបស់គាត់ ។"តើអ្នកឯងជានិស្សិតឬ?" "ធ្វើការអីពីមុន?" ចម្លើយរបស់គាត់នោះគឺថា គាត់ជាអ្នកលក់បន្លែនៅឯផ្សារ ។

គាត់មានសំណាង ដោយបានខ្មែរក្រហមជំលៀសទៅធ្វើស្រែនៅខេត្តព្រៃវែង ទៅទាំងគ្រួសារតែម្តង ។ ដោយមានការសង្ស័យថា គាត់និង គ្រួសាររបស់គាត់ជាត្រកូល ដែលបានទទួលការអប់រំចេះដឹងនៅក្នុងសង្គម ពួកទាហានខ្មែរក្រហមតែងតែព្យាយាមសួរនូវសំណួរជាច្រើនដើម្បីល្បងល មើលការប៉ិនប្រសប់ផ្នែករបរធ្វើស្រែចំការ ឬ ក៏ដាក់ការងារលំបាកៗឲ្យធ្វើ ។ ព្រះជាម្ចាស់ជួយក្នុងការនោះ ដោយផ្តល់ឲ្យគាត់នូវភាពស្ទាត់ជំនាញផ្នែកស្ទូងស្រូវ ដែលអ្នកទីក្រុងមិនដែលធ្លាប់ចេះពីមុនមក ។ មធ្យោបាយមួយទៀត ដែលព្រះជាម្ចាស់ការពារនោះ គឺដោយផ្តល់ឲ្យឪពុករបស់លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន ធ្លាប់ជាមន្ត្រីរដ្ឋការធ្វើការនៅក្រសួងកសិកម្ម ។ ការនេះឯង ដែលអាចឲ្យគាត់អាចយល់ដឹងពីរបៀបធ្វើស្រែចំការខ្លះៗ និង អាចលបដាំដំណាំខ្លះ ដើម្បីជួយផ្តល់អាហារដល់គ្រួសាររបស់គាត់បន្ថែមទៀត ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៨ គ្រួសាររបស់គាត់ត្រូវបានបែកខ្ញែកគ្នា ហើយនិងពេលនោះខ្មែរក្រហមបានរៀបចំឲ្យគាត់រៀបការ ។

បន្ទាប់ពីរបប ប៉ុល ពត ត្រូវរលំដួលទៅ គ្រួសាររបស់គាត់មិនទាន់ហ៊ានប្រកាសពីជំនឿរបស់ខ្លួនដោយបើកចំហឡើយ ។ ឪពុករបស់គាត់ស្គាល់ពីប្រព័ន្ធដឹកនាំរបស់រដ្ឋាភិបាលសម័យនោះ ដោយដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា គួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ឪពុករបស់គាត់បានឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែក នូវការដែលរដ្ឋាភិបាលបញ្ជូនតំណាង WCC ដែលគេស្គាល់ថាជាសកម្មជនផ្សាយដំណឹងល្អឲ្យចេញក្រៅប្រទេស ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៨៩ គឺជាឆ្នាំនៃជីវិតថ្មី និង គឺជាឆ្នាំនៃការបានដឹងពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ចរបស់គ្រួសារលោកស្រី ឯម ស៊ីថាន ។ ប្ដីរបស់គាត់ឈ្មោះលោក ម៉ាក់ វឌ្ឍនា បានទទួលជឿព្រះយេស៊ូ បន្ទាប់ពីបានទៅសិក្សានៅប្រទេសគុយបា ។ ឪពុករបស់លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន ឈ្មោះលោក យស់ អាន បានទៅនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងឆ្នាំនោះដែរ ។ ឪពុក របស់គាត់ជាមនុស្ស ដែលគេគោរពរាប់អាន ទាំងនៅក្នុងរង្វង់គ្រីស្ទបរិស័ទ ក៏ដូចគ្នានិងក្នុងរង្វង់ពុទ្ធបរិស័ទ ។ នៅក្នុងការរៀបចំធ្វើបុណ្យសពរបស់គាត់មានការពិបាកក្នុងការសម្រេចចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ តើពួកគេត្រូវធ្វើពិធីតាមរបៀបណា ដើម្បីបញ្ជាក់ឲ្យគេដឹងពីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់ខ្លួននោះ? ពួកគេបានសុំច្បាប់ដល់អាជ្ញាធរ តែមិនបានសម្រេចសោះ ។ ពួកគេក៏បានធ្វើពិធីមួយ ដែលមានមនុស្សចូលរួមយ៉ាងច្រើនកុះករ ។ លោកគ្រូអាចារ្យ សៀង អង បានធ្វើពិធីនោះ ហើយនិង អ្នកដឹកនាំជាច្រើនរូបទៀត ក៏បានចូលរួមដែរ ដូចជាលោក អ៊ួង រៀន និង លោកសរ ពល: ។ បន្ទាប់ពីពេលនោះ លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន ចាប់ផ្ដើមឆ្ងល់ក្នុងចិត្ត ចុះថាតើយើងជាគ្រីស្ទានត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចចំពោះសិទ្ធិជំនឿរបស់ខ្លួន នៅពេលនោះមានគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់នៅក្នុងព្រះសហគមន៍កាតូលិកបានលើកទឹកចិត្តឲ្យគាត់សរសេរសំបុត្រសុំច្បាប់អនុញ្ញាត ពីរដ្ឋាភិបាលដោយបញ្ជាក់ពីជំនឿរបស់ខ្លួនដោយបើកចំហ ។

គាត់បានស្គាល់មន្ត្រីសំខាន់ម្នាក់ ដែលមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទនឹងសមាជិកជាន់ខ្ពស់នៅក្នុងជួររដ្ឋាភិបាល ។ មន្ត្រីម្នាក់នេះត្រូវជាប់ជាសាច់ញាតិជាមួយនឹងសពឪពុករបស់គាត់ ។ ដោយសារតែគាត់ និង គ្រួសាររបស់គាត់ មិនមានជាប់ជំពាក់ជាមួយនឹងក្រុមជំនុំណាមួយច្បាស់លាស់ និង ដោយសារតែឪពុកគាត់មានការគោរពរាប់អានយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងរង្វង់ជួររដ្ឋាភិបាល មន្ត្រីម្នាក់នោះឯងក៏ព្រមជួយដាក់សំបុត្រសុំច្បាប់អនុញ្ញាតនោះទៅដល់កន្លែងអាជ្ញាធរជំនាញត្រឹមត្រូវ ។ នៅត្រង់ចំណុចនោះឯង គាត់ចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ថា "ព្រះជាម្ចាស់មានផែនការសំរាប់យើង" គាត់បានទៅជួបជាមួយនឹងមន្ត្រីម្នាក់ ដែលទទួលបន្ទុកកិច្ចការសាសនាជាញឹកញាប់ ដើម្បីសុំពិភាក្សាពីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ មន្ត្រីនោះចង់ដឹងថាតើអ្វីទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយតើនរណាជាអ្នកនៅពីក្រោយ (គឺមានន័យថាការគាំទ្រពីបរទេស) ។ នៅពេលដែលមន្ត្រីនោះបានដឹងថា គាត់គ្មានបានទទួលការគាំទ្រអ្វីពីខាងក្រៅនោះឡើយ ហើយបានដឹងថា គាត់ជាគ្រូបង្រៀននៅក្នុងក្រសួងអប់រំ មន្ត្រីនោះបានឃើញថាគាត់ជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ប៉ុន្តែនៅស្រឡាញ់ជនជាតិខ្មែរ និងទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ ទើបព្រមអនុញ្ញាតច្បាប់ឲ្យគ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរជឿដោយស្របច្បាប់ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩០ ពួកជំនុំនៅអូឡាំពីកបានបើកទ្វារប្រជុំជាផ្លូវការ ។ ពេលចាប់ផ្តើមដំបូង គ្រួសាររបស់លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន គ្រាន់តែអានព្រះគម្ពីរ ច្រៀងសរសើរដំកើងព្រះ និងស្តាប់វិទ្យុសម្លេងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (FEBC) ។ ពួកជំនុំនេះចាប់ផ្តើមឡើង ដោយគ្មាននិកាយ ឬការឧបត្ថម្ភគាំទ្រណាពីខាងក្រៅឡើយ ដើម្បីជៀសវាងការ ដែលគេមើលឃើញថា មានការឆបោក ឬ មិនស្មោះត្រង់ ផ្ទុយពីការដែលបានពិភាក្សាដំបូងជាមួយរដ្ឋាភិបាលនោះ ។ សព្វថ្ងៃនេះពួកជំនុំកើនឡើងរហូតដល់ ៤០-៥០ នាក់ហើយ គ្មានគ្រូគង្វាលឡើយ នៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់គាត់ ។ គាត់បានហៅខ្លួនឯងថា ជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ ។ មានចាស់ទុំ ៤ នាក់

ដែលចែករំលែកកិច្ចការគ្នា ក្នុងការអធិប្បាយប្រចាំអាទិត្យ ។ ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ គឺគេយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន មានសញ្ញាប័ត្រTEE ហើយក្រុមជំនុំក៏មានកម្មសិក្សានៅខាងក្រៅនិងបានបង្រៀនយ៉ាងសកម្មផងដែរ ។ ក្រុមជំនុំ អូឡាំពិក មានសាខានៅ ខេត្តកំពង់ចាម ស្រុកកងមាស បាធាយ និង ស្រុករកាកោង (ខេត្ត កណ្ដាល) ។

ចាប់ពីឆ្នាំ ១៩៩៣ រហូតដល់ ១៩៩៧ លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន ជាសមាជិកគណៈកម្មាធិការក្រុមបកប្រែគម្ពីរខ្មែរសម្រាយ ជាមួយលោក សុខញឹប អារុណ ។ រហូតមកដល់ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០០០ គាត់នៅតែមានតួនាទីពាក់កណ្ដាលពេលជាមួយក្រសួងអប់រំ ។ ឥឡូវនេះ គាត់ធ្វើការពេញពេលក្នុងសមាគមព្រះគម្ពីរក្នុងឋានៈជាអគ្គលេខាធិការ។ បេសកកម្មរបស់សមាគមព្រះគម្ពីរ គឺបកប្រែ បោះពុម្ព និង បែងចែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅមនុស្សគ្រប់រូប នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ទូទាំងប្រទេសកម្ពុជា ជាពិសេសសំរាប់ពួកអ្នកមិនជឿ ។

ឯម ស៊ីថាន នៅតែមានសុទិដ្ឋិនិយមចំពោះការរីកដុលផុសនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ គាត់ឃើញថាក្រុមជំនុំនិងសមាជិកក្រុមជំនុំម្នាក់ៗមានការលូតលាស់ ទាំងផ្នែកវិញ្ញាណ និងទាំងខាងផ្នែកសម្ភារៈ ។ គាត់សូមឲ្យបងប្អូនអ្នកជឿនៅមានជំនឿស្មោះស្ម័គ្រ ចំពោះតែព្រះយេស៊ូ ដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះតែមួយគត់របស់ពួកគេ ។ គឺមិនត្រូវមានបំណងចង់បានអំណាច ឬចង់បានលាភសក្ការៈ ដោយសារតែជំនឿជាគ្រីស្ទបរិស័ទនោះឡើយ ។ គាត់មានសេចក្ដីទុក្ខព្រួយ ដោយឃើញជនជាតិខ្មែរក្រីក្រខំដាក់ទាន និង ចូលលុយកាក់ ដើម្បី កសាងវត្តអារាមដែលកម្រនឹងបានជួយអ្វីដល់សេចក្ដីត្រូវការផ្ទាល់ខ្លួន ឬ សេចក្ដីត្រូវការផ្នែកវិញ្ញាណរបស់គេនោះឡើយ ។ គាត់មានជំនឿមុតមាំ ចំពោះការដាក់ដង្វាយនៅក្នុងពួកជំនុំ ដង្វាយនោះឯងគេយកទៅប្រើនៅខាង

ក្រៅសំរាប់សេចក្តីត្រូវការនៃការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ក្រុមជំនុំ អូឡាំពិក ប្រើប្រាស់ដង្វាយរបស់ខ្លួនសំរាប់ការងារបេសកកម្ម នៅតាម ខេត្តនានា ។ គាត់រីករាយនឹងចូលរួមប្រកបជាមួយ នឹងគ្រីស្ទបរិស័ទដទៃទៀត ប៉ុន្តែដោយការងារពួកជំនុំ និងការងារសមាគមព្រះគម្ពីរទាមទារ ខ្លាំងពេក ទើបគាត់ខកខានក្នុងការប្រកបខ្លះៗនោះ ។

នៅពេលនិយាយពីការផ្សាយដំណឹងល្អក្នុងប្រទេសកម្ពុជា លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន មានគំនិតទូលាយក្នុងការស្វាគមន៍ចំពោះបេសកជនបរទេស ។ គាត់ជឿថាយុទ្ធសាស្រ្តទាំងឡាយ ត្រូវតែស៊ីជាមួយនឹងស្ថានការណ៍នៅក្នុងប្រទេសដែរ ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អ គឺត្រូវទៅព្រមជាមួយគ្នាទាំងការផ្សាយជាពាក្យសំដី និង ការផ្សាយតាមបន្ទាល់នៃជីវិតរស់នៅពិត ។ គឺជាការចាំបាច់ណាស់ ដែលយើងត្រូវផ្សាយពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងការដែលយើងត្រូវចេះស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ។ អ្វីដែលគួរធ្វើនោះ គឺមិនត្រូវចំណាយពេលច្រើនជ្រុលហួសដល់ទៅឈ្លោះប្រកែកពីគណៈនិកាយ និង ពីគម្ពីរសម្រាយ និង គម្ពីរបកប្រែចាស់នោះឡើយ ។ អ្វីដែលសំខាន់គឺស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយកោតខ្លាច និង គោរពដល់ព្រះអង្គ ព្រោះមានតែព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលជាចៅក្រម ។ យើងមិនត្រូវថ្កោលទោសគ្នាឡើយ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៤ មានអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជនជាតិអាមេរិកម្នាក់ឈ្មោះ **ម៉ៃ អេមិនស៍** បាននាំយកនូវភាពចលាចលនៃ "ការធ្វើការផ្សាយដំណឹងល្អដ៏មានទ្រង់ទ្រាយធំ" មួយមកកាន់កម្ពុជា ។ គាត់បានសន្យាប្រោសជម្ងឺដល់មនុស្សទាំងអស់ ដែលបានមកចូលរួម ហើយក្រោយមកក៏មានការរីករាវ ពីសំណាក់ពួកហ្វូងមនុស្សធ្វើឲ្យឆាកឈរប្រកាសដំណឹងនោះត្រូវរលំរលាយ ។ លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន បានឃើញនៅពេល ដែលគេរៀបចំព្រឹត្តិការណ៍នេះឡើង គាត់យល់ឃើញថា គឺគួរឲ្យឆ្ងល់ណាស់ដែលឈ្មោះអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនោះត្រូវបាន គេលើកឲ្យលេចធ្លោខ្ពស់

ជាងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទៅទៀត ។ គាត់បានសម្រេចចិត្តថា ក្រុមជំនុំអូឡាំពិកមិនគួរចូលរួមនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នេះទេ ។ នៅពេលដែលបុគ្គលិករួមការងារនៅឯក្រសួងអប់រំបាននិយាយចំអកឲ្យគាត់ ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលទទួលបរាជ័យនេះ គាត់គ្រាន់តែឆ្លើយថា "បើអ្នកមានសំណួរអ្វីដែលទាក់ទងនឹងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំរីករាយនឹងនិយាយប្រាប់អ្នកបាន តែផ្ទុយទៅវិញបើអ្នកចង់ឈ្លោះ និងរិះគន់ដល់ព្រឹត្តិការណ៍នោះ ខ្ញុំពិតជាគ្មានអ្វីដែលត្រូវនិយាយទេ" ។ គាត់ជឿថា ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ នៅពេលដែលបានសិក្សាព្រះបន្ទូលនោះ គេនឹងអាចសំគាល់ព្រមទាំងយល់ដឹងពីព្រះរាជសារ និងអ្នកនាំសារផ្សេងៗដែលបានចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

លោកស្រី ឯម សីថាន ទទួលស្គាល់ថា នៅតែមានផ្តត់គំនិតយល់ខុសជាច្រើន ដែលទាក់ទងទៅនឹងគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា ។ អតីតបុគ្គលិកធ្វើការជាមួយគ្នា នៅក្នុងក្រសួងអប់រំ មានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ដោយបានដឹងថា គាត់ជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ជាពិសេសគាត់ជាស្ត្រី ដែលមានការអប់រំជ្រៅជ្រះម្នាក់នោះ ។

គាត់បានទទួលនូវការចោទជាសំណួរជាបន្តទៀតថា "តើអ្នកបានទទួលលុយប៉ុន្មាន សំរាប់ការទទួលបើកផ្ទះរបស់អ្នកឯង ធ្វើជាព្រះវិហារនេះ?" គាត់ក៏ឆ្លើយឡើងថា "បើសិនជាអ្នកពិតជាជឿថា ជំនឿរបស់ខ្ញុំ គឺព្រោះតែរឿងលុយ ចុះម៉េចក៏អ្នកមិនបើកផ្ទះរបស់អ្នក ហើយរកលុយឲ្យដូចខ្ញុំទៅ!" ។

លោកស្រី ឯម ស៊ីថាន ជឿជាក់យ៉ាងពិតប្រាកដថា ព្រះជាម្ចាស់មានផែនការសំរាប់គាត់ និង ប្រទេសកម្ពុជា ។ ព្រះអង្គបានបង្ហាញឲ្យគាត់ឃើញនូវសេចក្តីស្មោះស្ម័គ្រ ការគាំពារពេលវេលាដ៏ត្រឹមត្រូវ និងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះអង្គ ។ គាត់បានឆ្លើយតបទៅ ព្រះជាម្ចាស់ ដោយមាន

បំណងស្មោះត្រង់បំរើព្រះអង្គ ដោយបន្ទាបខ្លួន ដោយភាពស្មោះត្រង់ និង ដោយក្តីស្រឡាញ់ដល់ប្រទេសជាតិ និង ប្រជាជាតិរបស់ខ្លួន ។